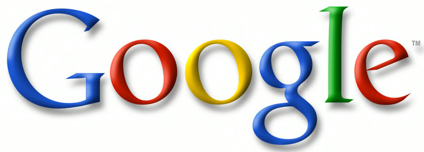
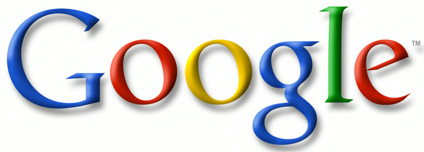
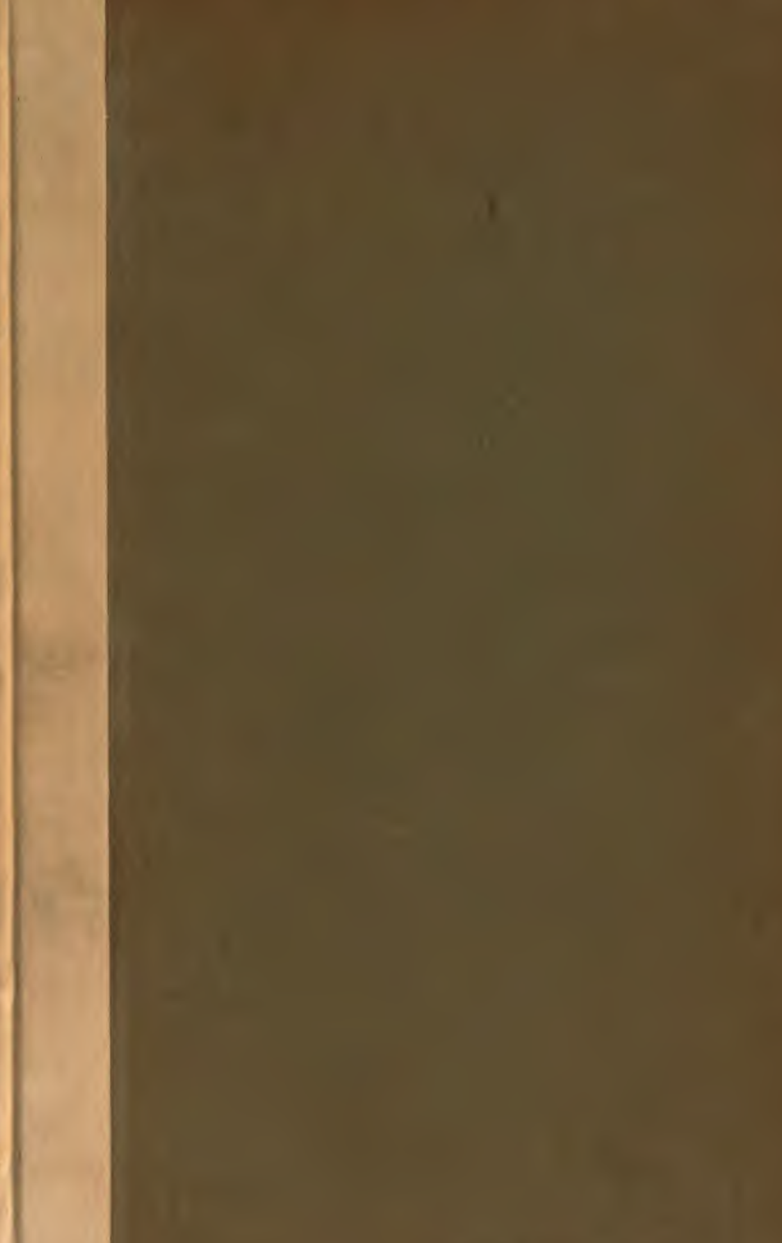
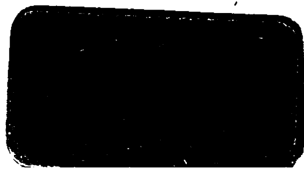

Google

4

„DET UNGE DANMARK"

EN FORTÆLLING FRA VORE DAGE

AF

KARL GJELLERUP
FORF. TIL „EN IDEALIST".

KJØBENHAVN.
C. A. REITZELS FORLAG.
1879.

BIANCO LUNOS KGL. HOF-BOGTRYKKERI.

I.

En Kirkeby, en sjællandsk Egn,
Hvor Bøgeskovens friske Hegn
Et Aaløb og en Sø mod Stormen værne,
Og over dem med Venus' Himmeltegn
I god Constellation en Digterstjerne.
K. Vinge.

Hans Novelle var udkommen.

Kritiken havde gjort Tegn og underlige Gjerninger. Nogle havde dadlet, hvad Andre havde rost, og Nogle havde rost, hvad Andre havde dadlet, men Ingen havde hverken rost eller dadlet, og det er Hovedsagen.

Vidunderlige havde Hypotheserne været, som det meningsløse Pseudonym havde vakt. De havde svævet som en Glorie om en ordinair Professors ærværdige Isse, spredt sig straalevis i Literaternes Verden og endelig som i et Brændpunkt samlet sig i Cand. phil. Knud Vinges Navn, der tilfældigvis var det rette.

Men baade Kritiken og Hypotheserne vare gaaet ubemærkede forbi Frands, Ringeren i Aaby. Han havde ingen Anelse om Bogens Tilværelse

før i dette Øjeblik, da han stod paa Højen i Præstegaardshaven støttet til sin Spade og betragtede en elegant indbunden Bog, der var bleven liggende paa Havebænken. Da han nu fik Lyst til at see, hvad det var for en Bog, der var endnu finere end Pastorindens Psalmebog, stak han Spaden i Jorden og efterat have gnedet Hænderne ned ad sin pseudo-hvide Lærredsjakke, fordi de «ikke var saa bestemte» — for at bruge Frands' eget euphemistiske Udtryk, naar han vægrede sig ved at række Præsten en Haand sortere end den moderlige Jord —, tog han den forsigtig op fra Bænken.

«Til .... min .... kjæ-re .... Fa-der .... Karl Vinge .... fra .... hans .... hen-giv-ne ... Søn .... Forf.», fik han med megen Besvær stavet sammen paa det første hvide Blad.

— Han hedder inte Forf., han hedder Knud, — mumlede Frands betænkelig, — men li'egodt maa det da være han; — ded er ka'ske saa'en, hvad Tapper kalder et Snøvdomyn.

Tapper var Aabys Kjøbmand og Æsthetiker. Den sidste Egenskab skyldte han mindre sine egne Fortjenester end sin Kones, hvis poetiske Aare sympathetisk sprang op at bløde i Stiftets Avis ved enhver sørgelig Begivenhed. — Den lysende Tanke, at der var en god Anledning til et Besøg hos Tapper, der maaskee kunde kaste et Glas

gratis Brændevin af sig, udbredte sit forklarende Skjær over Frands Ringers plumpe, lidt svinepolidske Træk, da han nu forsigtig lagde Bogen paa dens Plads, tog sin Spade og gik ned ad Højen. —

Dybt inde i Skoven i Græsset vi laae
Og knytted til Krandse de friske Straae.

Jeg holdt, Du bandt; da hvisked i Løn
Mit Hjerte til dit sin frygtsomme Bøn.

Du stræbte saa trolig med Fingrene smaae
At ordne de sælsomt forviklede Straae.

Men bagved os barnlige, legende to
Der stod vor kaade Veninde og lo: —

«Nej, det kan da Gud og Hvermand see,
At hvad han ønsker skal aldrig skee.»

Aaen rullede sine smaae, sølvglindsende Bølger hen over Kiselstenene og under de gyngende Aakander; den overskyggede Skov paa den modsatte Bred skimtedes gjennem de af Solen gjennemildnede Bøgegrene, der svajende let for Vinden hang helt ned til Vandet, — som et gracieust Præludium foran en skjøn Sang —, og Knud Vinge

oplevede denne lille Idyl, som han satte paa Vers om Aftenen.

Det var en ganske kjøn, let bygget Skikkelse, som laae dér henstrakt i Græsset med Skuldrene mod Bøgestammen, en Fyr, der nok saae ud til at blive en forvoven Officer ved Fremtidens muntre Cavalleri. Det lyse Haar krøllede sig dristig om den kloge Pande, de rythmiske Læber syntes at synge om sandselig Livslyst. Det havde vel ikke saa meget at sige med den melancholsk-ironiske Slutning paa det lille Digt, Situationen affødte. Intet Mismod formørkede hans graae Øjne, der syntes for optagne af det nærværende og den nærværende til at spejde ængstlig ud i det tilkommende. Han saae desuden ud som den personificerede Fornægtelse af Overtro.

Maaskee var hun, Amalie Koch, ikke fuldt saa oplyst — at dømme efter den Iver, hvormed hun var sysselsat med det lille Græsorakel. Muligt, at hun gjættede hans Ønske. Han havde sagt, at det var meget vigtigt. — Hun var af Middelhøjde og blond ligesom han; bløde Lokker af Cendréfarve hang ned over de smalle, skraat nedfaldende Skuldre paa den lyseblaae Kjole, der uden Belte sluttede sig tæt om hendes smekre Figur og fremhævede de ungdommelige Former; hvor den fine Halsstrimmel hørte op ved den øverste svage Døning af Brystets Bølger, sad en

Mosaikbroche — Vestatemplet —, hvorfra en smuk Guldkjede hang ned. — Var det symbolsk? — kydsk som en Vestalinde og pur som Guld? — de store blaae Øjne kunde vel tyde paa ætherisk Kydskhed, men om Næseborenes bevægelige Fløje laae der et mere jordisk Træk. «Fingrene smaae» var en stærk *licentia poetica.*

Fin og lille var derimod den Haand, der berørte hendes Arm, hvor det hvide, hæklede Shawl var gledet ned, og som tilhørte den kaade Veninde, Sophie Fenger, en Datter af Knuds Morbroder, Assessor Fenger. Hun havde sort Haar og en mørk Ansigtsfarve, der faldt lidt i det gulige, en bred, flad Pande og et Par store, spillende, brune Øjne.

— Ja, det er helt i Urede, udbrød Knud og rejste sig.

— Og det stakkels Ønske? spurgte Amalie, idet hun modtog hans Haand for at staae op.

— Ja det var redeligt nok. Men heldigvis er jeg ikke overtroisk.

— Nej, det skal Gud vide, sagde Sophie. — Du troer vel ogsaa at det var mig, der inspirerede Bordet iformiddags.

— Ja, det kan Du tage Gift paa, jeg troer, lød det energiske Svar. — Jeg vil heller troe paa Indianernes dandsende Gud end paa dandsende

Borde. Men jeg er ingen Indianer, hvor rød jeg end ellers kan være.

Det var ganske vist ogsaa mistænkeligt at et Bord, som de ved forenede Bestræbelser havde faaet til at dandse, foruden andre mærkelige Ting havde spaaet Knud og Amalie hver for sig, at de skulde blive forlovede og gifte i samme Aar og paa samme Aarstid.

Sophie satte et fornærmet Ansigt op: —

— Du skulde ellers nødig prale med din Radikalisme. Den røde Farve er, saavidt jeg veed, ikke din Dames. —

De gik videre.

Knud gik imellem Damerne og henvendte sig hyppigst til Sophie. Hun mærkede at han gjorde det, fordi han frygtede hendes Drillerier ikke for sin egen Skyld men for Amalies, hvilket skjærpede de spidse Bemærkninger, som hun af og til indstrøede i Samtalen. Denne bevægede sig ellers i rolige Slyngninger, ligesom Aaen, der nu bugtede sig frem gjennem Engene ned mod Søen, i sin Hovedretning parallel med Skovbrynet, der var bøjet tilvenstre, medens Skoven paa den anden Bred strakte sig ligeud over Bakkerne.

Hvor Aaen løb ud i Søen, laae der et Fiskerhus med et Par tjærede Skure. Nogle raae Træborde med Bænke ved hver Side stod i Nærheden. Græsset var nedtraadt rundt om. Solen, der stod

lige over en lille Skov lidt borte hinsides Aaen, kastede sin Glands over dens Spejl, hvori der laae en hvidmalet Sejlbaad og et Par tjærede Robaade, de sidste ved en lille Bro, halv skjult mellem Sivene, paa hvilken Fiskeren stod. Over et Fiskenet, som hængt op til Tørring dannede Guirlander over en Række Pæle, der gik helt nede fra Aabredden op bag det kalkede, straatækte Hus, saaes Sivene, en Del af Søen og dens modsatte bakkede Bred med en Ramme af mørkegrøn Kratskov langs Vandspejlet og en fjern, blaa Skovkam. Tilvenstre førte en Kjørevej op gjennem Skoven. Dens yderste Træer vare her forblæste, — Grenene bøjede indad med krængede Blade, graalige og brune i Spidserne og Kanterne.

Da Fiskeren saae dem komme, gik han op fra Broen og hilste.

— God Aften! Kanske Candidaten og Damerne vil ud og sejle.

— Nej, ikke i Aften, Anders.

— Naa inte; — aa nej. — Ja, det er da ellers forresten et meget behaueligt Vejr. —

Vejret var godt nok men man maatte see at skynde sig hjem. —

— Jøses, ja — det er da ogsaa sandt! — hvad jeg skulde ha'e sagt — jeg har skaffet Dem et Par Fremmede paa Halsen. He! og saa staaer jeg her og vil ha'e Dem ud og sejle.

— Har Du sendt os Fremmede Anders? Det skulde Du ellers heller ladt være med.

Fiskeren lagde Hovedet paa skraa og blinkede med det ene Øje. —

— Naa, saa de kom paa tvers, kom de? — ja, det er nu 'nte for det, for ha'ede jeg vidst det, se saa ku' jeg jo gjerne ha'e ladt dem staae og galpe derovre, skjøndt ellers den ene var en farlig ilter lille Personasje, og der skal jo dog immer nogen Tid til at tørne ud og faae Baaden gjort los. — — —

— Hvem mon det kan være? udbrød Sophie, da de begyndte at gaae henad en Gangsti, som gik langs med Skovvejen, der var fugtig-brun og opkjørt som en Række Plovfurer. — Det var aabenbart, at hun var meget tilfreds med at Selskabet skulde forøges.

— Bare det var Paulsen, sagde Amalie; — han talte om, at han vilde komme herud. — En lille ilter Personage, sagde Fiskeren; aa, det er bestemt ham!

— Det er ikke smukt af Dem at yttre en saa levende Glæde over at han kommer, bemærkede Knud.

— Hvorfor ikke? spurgte hun rask og saae ham dristig ind i Øjnene med en fortryllende Blanding af Naivitet og udfordrende Skjelmeri.

Knud Vinge, en omhyggelig Overholder af det

ellevte Bud, svarede, som om det var Noget, der fulgte af sig selv:

— Fordi De gjør mig jaloux. —

— Er De virkelig saa misundelig, at De ikke kan taale at høre mig rose en Barndomsven? —

— Ja, det er netop Sagen. Han har ældre Rettigheder, jeg er kun en Parvenu. Jeg føler mig overfor ham, som Papirsadlen i sin Tid maa have følt sig, naar den ved Hoffet stødte sammen med Landets gamle Fødselsadel —

— Saa faaer De trøste Dem med at Parvenuer og Papirsadel ikke skylder et Tilfælde men egne Fortjenester sin nye Rang, svarede Amalie, men denne Gang saae hun ikke længer paa ham.

— Egne Fortjenester — eller Herskerens Naade, Frøken; — begge Dele vil være mig en tilstrækkelig Trøst.

Sophie gik paa Naale. Hun fandt naturligvis sin Venindes Opførsel mildest talt forargelig og vilde have rødmet af Undseelse, hvis hun ikke var blegnet af Ærgrelse over at blive taget saa lidt Hensyn til, at man ganske ugenert passiarede sammen, som om hun slet ikke havde været tilstede. Hun styrede ikke just sin Opfindelsesevne, men som en Hest, der kommer til sin vante, hjemlige Vej, slog den af sig selv ind i den ondskabsfulde Retning og havde netop naaet sit Maal, da hun blev afbrudt af en Rytter og Rytterske,

der i kort Galop bøjede om ad Skovvejen og red dem forbi med en venlig Hilsen.

— Hvem var det? spurgte Amalie.

— Baron Redtz, Ejeren til Aabyholm og hans Søster. — Det er en ganske godmodig Fyr og heller ikke saa dum, som han kunde være, men han skal have ført et meget vildt Liv. —

— Hun er smuk, Baronessen, sagde Sophie.

— Aa ja, til Hest tager nu de fleste Damer sig godt ud, henkastede Amalie.

Knud optog den kastede Bold, idet han gav sig til at udbrede sig i høje Toner om Baronessen, og Sophie lod den heller ikke falde til Jorden. Hun talte, som om Knud stod paa en meget fortrolig Fod med Frøken Redtz, skjøndt hun godt vidste, at han kun havde truffet hende engang i et Middagsselskab, hvor han havde spildt Vin paa hendes Kjole.

— De vil nok tvinge mig til at erklære at jeg bliver jaloux, ligesom De gjorde før, men jeg er nu engang ikke saa galant som De, sagde Amalie tilsidst med en lille Latter.

Sophie rev iforbigaaende en Gaaseurt op.

— Nu skal vi see din Skjæbne, Amalie; — Blomsterne er heller ikke altid galante.

— Aa nej, lad os nu være frie for de Taabeligheder.

— Snak! — Edelmann, Bettelmann — og nu

fulgte den bekjendte Ramse tilligemed en hel Del andre Titler, hvormed Sophie og Amalie havde suppleret den efter den moderne Tids Krav. Dér rangerede ogsaa Æsthetiker og Kunstner.

— A ha, tænkte Knud, det er rigtig smukt af hende, at hun har betænkt mig med to Chancer; for jeg kan vel nok gaae med som praktisk Æsthetiker; de theoretiske er desuden forhaabentlig en uddød Race, ligesom Mastodonter og Alchymister.

Af denne positivistiske Betragtning blev han afbrudt ved Ordet «Adjunct», som Sophie absolut vilde skyde ind i Ramsen, og som Amalie protesterede mod, fordi Adjuncten nu engang ikke havde faaet Borgerret.

— Aa, tilbedste for ham kan Du nok gjøre en Undtagelse, sagde Sophie. —

Det var aabenbart Paulsen, der var philologisk Candidat, som Sophie nu vilde benytte mod Knud, ligesom hun havde benyttet Baronessen mod Amalie. Men Knud var ikke længer modtagelig for Skinsygen, og for at lade, som om han ikke lagde Mærke til den Strid, Sophie havde arrangeret tilbedste for ham, gav han sig til at synge: —

Bag Skovens Bræm gaaer Solen træt
Til Hvile nu, dens Straaler let
Paa Rugens Vipper spille;

Kom ud, min Glut,
Lyt et Minut
Til Nattergalens Trille!

Og skulde Mørket falde paa,
Før atter Hjemmets Dør vi naae,
Da bli'er dog ingensinde
Saa mørk vor Vej,
At vi to ej
Til Kys kan Læber finde. —

Men denne fredelige Sang havde ingen beroligende Indflydelse paa de kvindelige Gemytter. Amalie var ogsaa rykket op med odiøse Personalia, og Citatet: «Den første jeg elsked, det var en Cadet» syntes at vække en forhøjet krigersk Stemning hos Sophie.

De vare nu komne ud af Skoven og gik hen ad Landevejen. Paa venstre Haand havde de en høstet Rugmark, hvor Travehobene stod ved Siden af og bagved hinanden som en Række gule Volde. Byggens stive Axhaar strittede tilhøjre i de lave Solstraaler som Myriader af opadvisende Straalebundter. Bag den strakte Skoven sig ned mod Søen; en Samling større Træer traadte frem foran den, og over de andre Toppe hævede sig et Par Pyramidepopler, som en Domkirkes Spir over Husenes Tage; — dér laae Herregaarden. Aaen paa

den modsatte Side var skjult af en smal Strimmel Skov af mægtige Bøgetræer, der strakte sig næsten helt hen til Aaby, hvis røde, takkede Kirketaarn knejste over Straatagene. Yderst ude bøjede en mørkeblaa Skov i en langstrakt, højtidelig Curve ned mod Aadalen.

Et gjennemsigtigt Dække af lette, hvide Skyer laae i en Trekant over det øverste af den lyseblaae Himmel, som Amalies hvide, hæklede Shawl over hendes blaae Kjole. —

En dæmpet, regelmæssig, dirrende Klang drog gjennem Luften, baaren af den lune Vind.

— Lader ikke Aftenklokken ringe over eders Vrede, sagde Knud i et messende Tonefald. —

— Aftenklokken? sagde Amalie; — Solen er jo ikke gaaet ned endnu. —

— Meget rigtig bemærket, men her er Hørelse for Sagen. —

— Men hvorfor i al Verden ringes der da saa tidlig?

— Det maa Frands vide, hvis der er Nogen, der veed det. Men sandsynligvis er der slet ingen Grund dertil. — —

Sætningen om de tilstrækkelige Grunde er imidlertid uomstødelig. Det kunde ganske vist synes, som om det kun var et vilkaarligt, romantisk Indfald af Frands at udføre sin Aftenfantasi

paa Klokke en halv Time for tidlig; det havde ikke desto mindre sin ganske bestemte Grund.

Frands Ringer var gift; han var maaskee hverken lykkelig eller ulykkelig gift, men gift var han. Hans Kone, Kirsten, var Datter af en Væver. Hvorfor nu Væverne ligefra Albigensernes Tid og maaskee endnu tidligere have været indvævede i secterisk-religieuse Sværmerier, er det ikke let at oplyse; det maa vel have sin tilstrækkelige Grund, ligesom alt andet. Kirstens Fader havde været Irvingianer, og det var Kirsten ogsaa. Hun læste meget i irvingianske opbyggelige Flyveskrifter, der altid satte hende i en særlig irritabel Stemning overfor sine Medmennesker i Almindelighed og overfor Frands i Særdeleshed, der mente at han havde gjort nok for Guds Rige, naar han passede sin Kirkeringning; ellers kunde han kun drive det til en vis bodfærdig Sentimentalitet, som fandt sit Udtryk i et «aa Herregud», der udtaltes syngende, saa at Stavelsen «re» fik den højeste Tone og Betoningen. Af Læren om det tusindaarige Rige vilde maaskee Oldkirkens Billede af Vinstokken med de tusind Grene med tusind Klaser à tusind Druer have virket tiltrækkende paa ham, men det kjendte Frands ikke. Derimod kjendte han godt det danske og jordiske Surrogat — Brændevinen. Hans af naturligt Anlæg opstaaede Kjærlighed til denne forøgedes ved Kirstens

Rigorisme, som atter skjærpedes ved hin. Men Kirsten var den stærkeste Charakter af de to. Han skulde være hjemme hver Aften et Kvarter efter Solnedgang; kom han for sent, blev han underkastet et skarpt Forhør, og kunde han ikke aflægge Regnskab for Tiden, saa gik det ham galt.

Nu havde Frands betænkt at aflægge et Be søg hos Kjøbmanden, og for at vinde Tid dertil ringede han en halv Time for tidlig.

— Se saa; nu kan hun vel ha'e faaet rørt sig nok for iauten, mumlede Frands — menende Klokken, ikke Konen. Derpaa gik han ned ad Taarnstigen og traskede hen ad Landevejen ud ad Tappers til. —

Kjøbmand Tappers Hus laae en lille Fjerdingvej udenfor Aaby. Det var meget net at see til, hverken flunkende nyt eller medtaget af Alderdom, men netop som et Kjøbmandshus bør være; thi det gav hverken Mistanke om at være for ungt til at have en grundet Soliditet eller om at være sin Ruin nær. Den magre lille Have, der krøb op ad den Sandbakke, det laae under, var maaskee en indirekte Antydning af den livlige Forbindelse, hvori Tapper stod med Verdens rigere Egne, thi den skulde ikke kunne bidrage meget til de Herligheder, som et Skilt paa hver Side af Døren lovede den lykkelige Indtrædende, hvis Begjærlighed

de først satte i Bevægelse ved Opregnelsen af enkelte attraaværdige Gjenstande for derpaa at aabne den et vidtstrakt Perspektiv ved den omfattende Formel: «samt alt til Faget henhørende.» —

Den lykkelige Indtrædende var i dette Øjeblik Frands. Den første, hans Øje faldt paa, var Værten; han sad paa Disken og lod de korslagte Ben dingle ned foran den. Han var af Middelhøjde og iført graae Vadmelsbuxer, do. Frakke og en meget slidt, sort Plydsesvest. Paa Hovedet havde han en lodden, brun Kabuds — ligeledes meget slidt — siddende paa Sned; en lille sort Kvast faldt fra den ned i Panden paa ham. Den underste Halvdel af Ansigtet var dækket af et tæt, brunt Skjæg. — Da Frands traadte ind, gav han ham et fortroligt Nik og blinkede med det ene af de smaae, blaae Øjne, som om han vilde sige: — naa, har Du ikke kunnet dye Dig længer, Frands? —

Paa Bænken foran Disken sad en meget stor, sværlemmet Bonde; det var Sognefogden, store Lars Peersen. Fra hans Hage hang et langt, filtret, graasprængt Skjæg, der var i en livlig Bevægelse, naar han talte. Og Lars Peersen talte meget ivrig, bandede og slog i Bordet. Det var Politiken, det gik ud over. Han holdt et Foredrag over, hvor fordærveligt det var med disse store Godsejere, der havde saa megen Jord, at de ikke kunde drive den ordentlig. Nej, det vilde faae en

anden Gænge, naar Godserne blev delt ud til Bønderne. Og den Tid skulde ogsaa nok komme, — det vilde den, Fanden knuse ham. —

— Jou; — jou, ded er mejet rejtigt, ded Du dér si'er, Peer Andersen, men saa ska' da aasse Bøndergodset paceleres yd til Smaaefolkene. —

Den lille knirkende Stemme, der gjorde denne slaaende Bemærkning, kom fra en lille pukkelrygget Person, der sad sammenkrøben paa en gammel Kiste, som stod under det ene Vindue. Det var Søren Træskomand. Med dette Navn syntes han at være en levende Modsigelse af den omtalte philosophiske Sætning om de tilstrækkelige Grunde, thi Søren stod ikke i Forbindelse med andre Træsko end dem, han gik med, og dem kjøbte han hos Tapper ligesom andre Folk i Sognet. Sognefogden havde rigtignok foreslaaet den Etymologi, at det kom af at Søren var træsk, — for han skulde nu altid være saa vittig, skulde Sognefogden, naar han kunde komme afsted med det; men man veed jo nok, hvad en Vittighed har at sige. Forresten havde det sin Rigtighed, at Søren gik for at være træsk; men det kunde jo komme simpelthen af, at han var en Oppositionsmand. Kløg var han ogsaa, det vidste Enhver, og farlig skrap til at læse. Han var ogsaa musikalsk. Han havde en Harmonica, uharmonisk som tyve forelskede Hankatte, den melancholiserede han

paa om Aftenen. For han var noget melancholsk. Som Tilhænger baade af den mørke Christendom og af Socialismen var han desuden en levende Protest mod de spekulative Theologers yndede Sætning om den nøje Forbindelse mellem Socialisme og Pantheisme, og var en saadan Theolog rykket ham paa Livet, saa var han skrap nok til med Biblen i Haanden at vise, at Christendommen var socialistisk. Jo, det var en farlig Person. Og saa kom Alt saa stille frem; der var ingen Trumfen i Bordet for ikke at tale om Eder. Hans Ansigt var ganske ubevægeligt, medens han talte; alle Lineamenterne i dette Ansigt vare trukne nedad, som om de vare skaarne ud i en Træklods, hvor Aarerne gik paalangs, og de vare ubøjelige som hans Logik. Ja, det kunde kun lidt hjelpe Sognefogden mod denne Logik, at han raabte, bandede og slog i Bordet; — dér sad den lille forvoxede Mand med det træede Ansigt og den knirkende Stemme som en Nøddeknækker, der knækkede store sociale Nødder og kastede Skallerne i Ansigtet paa ham, Sognefogden i Aaby, den intime Ven af Kredsens Folkethingsmand, den store Peer Andersen. —

— Hør Du, Tapper, begyndte Frands, da der var kommet en længere Pause i Disputen, — ka' Du 'te si'e mig, hva' ded er, et Snøvdomyn?

— Haa! — udbrød Tapper, — veed Du ikke

det? — det er jo saadan, naar En kalder sig Noget, som han ikke er. —

— Saadan, som naar din Kone kalder sig Frue, bemærkede Sognefogden.

— Haa! — Dette halvt uartikulerede Yndlingsudbrud af Herr Tapper, der stedse ledsagedes af et flot Kast med Hovedet, som fik Kvasten paa Kabudsen til at dandse, syntes henvendt til en ideal Tilhører i en eller anden Krog af Loftet.

— Ka' nu Forf være saa'en et Snøvdomyn? spurgte Frands videre.

— Hvi'ket? —

— Forf. —

— Hvor kommer Du paa det, Frands? —

— Jou, ded gik nu saa'en til — og nu berettede Frands meget omstændelig, hvad han havde seet paa Højen i Præstegaardshaven.

— Saa er det vel ham, Knud, der har skrevet Bogen, gisnede Tapper. —

— Det var Dælens! raabte Sognefogden, — ka' han hitte paa saadan Hundekunster, den Krøltop? — He! det ku' hels forlange mig at see, hva' det er for Noget. Ka' Du inte huske Titulaturen, Frands? —

— Ja, ded vaar da Noget korejøst Noget, for der stod «det unge Danmark», stod der.

— Aa, det kan jeg godt huske, sagde Madam Tapper, en lille spinkel Kone, der var kommen

ind fra den lille Dagligstue bagved Boutiken; — jeg kan godt huske, at der stod en Retensjon af den i Avisen, dengang jeg havde skrevet mit Digt over Jens Christensen i Braade. — Og jeg troer da ogsaa nok, at jeg har Bladet endnu.

— Ja, det tør jeg forbande mig paa at Du har, hvis det da ikke er sat i Glas og Ramme. Lad os faae den herind, Mutter. — Vil Du ellers ikke ha'e en Snaps, Frands? —

— Tak, som byder. — Den er vel fuselfri? — henkastede han spørgende, idet han holdt Snapsen op og betragtede den med et ømt Blik. —

— Haa! — det har Du nok Ret i. — Der er ikke mere Fusel i den end i din Kones Salmebog. —

— Ak ja, det var en sørgelig Tid! — At han nu ogsaa dér skulde gaae hen og døe fra Kone og Børn, sagde Madam Tapper, der var kommen tilbage med Avisen. — Det var ellers et Par kjønne Vers, jeg gjorde over ham: —

Jens Christensen i Braade
Sov hen i Herrens Naade —

— Han sov sgu hen i sin Seng, sagde Sognefogden.

— Haa! —

Frands, der gjerne vilde staae paa en god Fod med Værtinden, yttrede kun sin Anerkjendelse

af Vittigheden ved at virre med Hovedet og spile Fingrene ud. —

— Men Retensjonen, Mutter, sagde Tapper, da de havde overstaaet deres Offer til hans Kones Forfatterstolthed.

— Nu kommer den.

Den temmelig korte Anmeldelse, der var holdt i en fornem, raillèrende Tone, fraskrev Forfatteren foruden ethvert Spor af Talent tillige Kundskab og Sædelighed og sluttede med den pompøse Sætning, at Bogen kunde være en god Vademecum for den, der vilde gjøre en Rejse gjennem «det unge Danmark», hvilket Recensenten ikke ansaae for en Lystrejse, men at det vilde være Synd og Skam, hvis den ved en Fejltagelse skulde faae Indgang i et christeligt Bogskab.

— Nu har jeg, den Une tordne mig, hørt om christelige Snedkersvende, der vil til troende Mestre, men sgu aldrig om christelige Bogskabe, raabte Sognefogden.

— Det var da ellers græsseligt, at det pæne Menneske kan skrive saadan Noget, sagde Madam Tapper.

— Aa Herregud! sukkede Frands.

— Jou, ded ka' nu være trouligt nok, sagde Træskomanden; for jeg haar nu altid lagt Mærke paa, at det inte vaar rejtigt med vores Præst. —

— Hvad vil Du si'e med det, Søren? spurgte Tapper. —

— Naa-aa, saa'en med hans Christendom. —

— Det var da noget forbandet Sludder, sagde Sognefogden.

— Ja, ded er vist og sandt, sagde Frands. Ded er hel' it' saa mejet maueligt at tumle en Søn, der er saa skrap, at han la'er Bøjer trykke, al den Stund det ka' være tungt nok at draues med en Kjælling, der læser Bøjer. —

En Erfaringssætning gjør altid Indtryk, og det gjorde denne ogsaa undtagen paa Træskomanden: —

— Der er it' aanet tungt ved ded, Frands, end at hun er mejet for god til Dig, sagde han.

— Vil Du ka'ske haae hender, saa ku'e det vel la'e sig opføre ænnue, svarede Frands, der var bleven dristigere under Indvirkning af et nyt Glas Brændevin.

— Haa, haa, haa! saa kom Træskomanden sgu under Tøflen, raabte Sognefogden og lo, saa det lange Skjæg dandsede ham paa Brystet.

Tapper lo ogsaa, men som greben af en pludselig Indignation gav han Kabudsen et Skub, drak et Glas Brændevin, slog ud med Haanden og gav sig til at holde en Tordentale mod Konerne. Ja han vidste nok, hvad det havde at sige at være under Tøflen; — ikke for sit eget

Vedkommende — Gud bevares! — han var Herre i sit Hus, men han kjendte Mennesker og han kjendte Forholdene. Naar en Mand kom for Skade og fik en Draabe over Tørsten, saa skulde Konen gjøre et Paastyr, og der skulde snakkes om det til den, og der skulde snakkes om det til den, og saa skulde de Skarns Kjærlinger, de skulde ha'e det og løbe med i Lommen. — Og hvad var saa det hele? hvad havde det saa at sige? — en Perkus; — haa! — han havde selv undertiden haft en Perkus. — Og han havde været tilstede ved den forrige Præsts Begravelse, og dér havde han seet — naa, hvad troede de, han havde seet? — ja, han skulde sige dem det: han havde seet baade Grever og Baroner og Præster kanonende fulde.

— Hvad var det for Grever og Baroner? spurgte Sognefogden.

— Naa-aa, dem der var der. Ikke Andre, end dem der var der, svarede Tapper uforstyrret. Og Præsterne med — lige saa gode som de Andre.

Det vilde Sognefogden gjerne troe. Men saadan var det da ikke med deres Præst, og Træskomanden skulde ikke komme og sige Noget paa ham, for han og Præsten de var Venner.

— Jou, ded er mejet rejtigt, sagde Træskomanden, ded er Præsten og jeg aasse, og han er jo aasse en mejet rimelig Mand, men — og han

rystede paa Hovedet, idet han mumlede Resten, hvoraf kun Ordet «li'egodt» var hørligt.

— Li'egodt sku' Du nu humme Dig, Søren, og age hjemad med mig, afbrød Sognefogden ham, — saa faaer Du spare at slide paa Skankerne den halve Mil, og Du har sgu 'nte for meget af dem.

Derom blev da Søren Træskomand og store Peer Andersen for første Gang enige.

Træskomanden var virkelig en skarp Iagttager, og hvad han havde yttret om Præsten var ikke noget saa helt «forbandet Sludder», som Sognefogden mente.

Pastor Karl Vinge, Sognepræst i Aaby og Gyvelse, var nylig fyldt tresindstyve Aar. Han havde som Student oplevet den store kritiske Bevægelse, der fulgte efter Schleiermacher og Hegel, havde fulgt den med levende Interesse og ikke ladet den gaae sporløs forbi. Han var ikke rigtig sikker i sin Orthodoxi, neppe nok saa orthodox som en Theolog nutildags maa være for at tage en god Attestats; han indsaae f. Ex. ikke, at der var Noget synderlig saliggjørende i at troe paa en personlig Djævel. Han antog at der var mange Sagn og Myther i det gamle Testament og nogle i det nye. Om Ægtheden af flere hellige Skrifter tvivlede han; i Nadverlæren var han Calvinist.

Imidlertid ansaae han ikke disse afvigende Meninger for at være betydelige nok til at hindre ham i at forkynde Frelsens Evangelium for Menigheden.

Da han var syvogtyve Aar, forlovede han sig med Frøken Birgitte Fenger, Datter af en Præst, hos hvem han var Capellan. Hun var svagelig, lidt klynkende, meget følsom og svagt tænkende. Kort efter giftede han sig, da han fik et Embede i det vestlige Jylland, hvor Indtægten hovedsagelig beroede paa Avlingen, som mest bestod af Sand. Hvad Boligen angaaer, var den saaledes, at Birgitte, da hun første Gang kom der, satte sig ned paa Gulvet i Storstuen og græd. Heller ikke i andre Henseender var deres Ophold dér velsignet. En Datter, som hun fødte Aaret efter at de vare flyttet ind, døde, da hun var ti Maaneder, af Hjernebetændelse; samme Sygdom bortrev en senere født Søn i samme Alder. Efter at de vare komne til et bedre Kald paa Østkysten, fødte hun Knud. Hendes brændende Bønner eller den mildere Luft frelste ham fra hans Sødskendes Skjæbne.

Han blev en livlig og temmelig sund Dreng. Fra sin Moder arvede han en vis lidenskabelig Følsomhed og en levende Indbildningskraft, fra sin Fader en klar kritisk Forstand, Interesse for alle aandelige Spørgsmaal og en Del nervøs Hovedpine. Den sidste plagede ham især som Dreng og afbrød

ofte hans Studier, som ledede af Faderen. Paa saadanne ufrivillige Feriedage streifede han næsten fra Morgen til Aften om ved Stranden og i Skoven. Han var aldrig mere modtagelig for Naturens Skjønhed end da; det var, som om alle Indtryk med selve Smerterne grov sig uudslettelig ind i hans Hjerne.

Hans fortroligste Venner var Avlskarlen og Dyrene i Præstegaarden, især Hestene. Han red dem tilvands, saasnart hans smaae Ben, vidt udspærrede, kunde holde ham nogenlunde fast paa deres fede Rygge.

For Lectierne viste han ingen stor Tilbøjelighed; mest behagede det ham at lære Vers udenad. Otte Aar gammel forsøgte han selv at sætte nogle sammen. Først var det Sagn og historiske Smaatræk, senere Naturbeskrivelser, han satte i Rim. Disse første Forsøg opbevaredes som Reliqvier af hans Moder, der ikke vilde have solgt en af de manglende eller overflødige Fødder for Guld. Da han var fyldt fjorten Aar, begyndte han paa et Epos om Sigurd Fofnersbane; det var vidtløftig anlagt; han lagde det hen efter at have skrevet femhundrede elendige Hexametre; da var Sigurds Moder frugtsommelig, men han selv endnu ikke født.

Forresten fik han nu ogsaa alvorligere Ting at tænke paa; han begyndte at blive forberedt til

Confirmationen. Da han var religieust opdraget, aflagde han uden Skrubler det Løfte, som for de fleste af Nutidens unge Mænd bliver en Mened. Han holdt det imidlertid i de første Aar; kun anvendte han en bundløs Spiritualisme paa de bibelske Fortællinger og Dogmerne uden at ane, at han derved traadte det farligste Skridt paa Fritænkeriets Skraaplan. Da han var bleven Student, ønskede hans Fader, at han skulde studere Theologi; — men han havde kun læst en Smule Hebraisk, da Professor Brøchners Forelæsninger bevirkede, at han pludselig afsluttede dette Studium med Strausz' Dogmatik. Han gav sig til at studere Fransk for at tage Magisterconferens og gav en Del Undervisning. Paavirkning af de moderne franske Romaner vakte hans Produktionslyst, som længe havde slumret; hans Erfaringer ved at træde ud i Livet, hans religieuse Udvikling og hans Kjærlighed til Amalie Koch, som han havde truffet hos Fengers og fik ud til Aaby i Sommerferierne sammen med Sophie Fenger, gav ham Stoffet til hans første Novelle: «Det unge Danmark».

Den slog ned som et Lyn i det fredelige Hjem. I Sønnens tydelig og offentlig fremtraadte Fritænkeri saae Pastor Vinge en videre Uddannelse af sine egne afvigende Meninger; hans egne Synder blev hjemsøgte paa Sønnen. Hans Frisindethed, forhen hans Stolthed, blev ham forhadt,

og han forsøgte at skrue sine Anskuelser tilbage; men de vare for indgroede, og Forsøget mislykkedes uden at have anden Virkning end Splid i hans indre Liv. Fru Birgitte kunde slet ikke begribe, hvad der gik af hendes elskede Søn, for hvis Liv hun daglig takkede Gud; der havde skudt sig noget fremmed ind mellem dem, de forstod ikke længer hinanden. Knud kom hende ogsaa kun kølig imøde; Moderens undertiden lidt klynkende Væsen og pludselige hysteriske Kjærlighedsudbrud paavirkede ham usympathetisk. Det Forstandsmæssige havde taget Overhaand hos ham, og al hans Følsomhed havde concentreret sig paa Amalie.

Paa samme Tid som Frands ringede sin tidlige Aftenklokke, gik Pastor Vinge nede i Haven med sin Kone og de to nylig ankomne unge Mænd, som han viste de nyeste Anlæg og smukkeste Bede. Han var af Middelhøjde og klædt i Sort. Ansigtet var indesluttet i en Ramme af hvide, korte Bakkenbarter og temmelig tæt, hvidt Haar, der stod som hvide Smaaeflammer over den høje Pande; Milhed og Fred lyste ud af det.

Den ene af de to Fremmede, som gik ved hans højre Side, var et Par Tommer højere end han, skjøndt han ludede med Hovedet. Han havde brune Bakkenbarter, glat brunt Haar og missende Øjne bag Briller. Ogsaa hans Dragt var sort fra

Top til Taa og noget støvet af Rejsen. Han støttede sig til en Silkeparaplui med et sandt Bjælkehaandtag. Skjøndt det var temmelig varmt, havde han bundet et graatærnet Shawl om Maven; han led hyppig af Kolik og var bestandig optagen af sin Helbredstilstand. Det var Pastor Vinges Brodersøn, August Branner, theologisk Candidat. — Hans Kamerat, Candidatus philologiae Christian Paulsen, var en mager lille Person med et skjægløst Ansigt, hvis syrlig-søde Smil hvert Øjeblik slog over i en Grimace. Heller ikke han lod til at finde det varmt nok, thi hans lange Hænder med skjæve Negle foer hvert Øjeblik ind under den modsatte Arms Frakkeærme.

De stod stille og betragtede en Gruppe Bladplanter i et stort ovalt Bed paa Plainen foran Huset. Bag en Krands af spættede Marietidsler, hvis violette Knopper Præsten nippede af med sin Kniv, bredte sig Tobak og Ricinus, og i Midten vuggede tre Maisplanter deres lange, bugtede Blade. Et Par Favne bag ved Bedet hævede sig en kraftig Tjørnehæk, over hvilken man saae Udsigten; den var ikke synderlig smuk: — en Landevej, parallel med Hækken, nogle Hundrede Alen borte med en Række fattige Huse og magre Poppeltræer, og bagest den lige Linie af af høj Mark, som tegnede sig mod Himlen, kun afbrudt af fire besynderlige smaae Grupper af Grantræer, der lignede

grønne Æsker. — De gik tilhøjre ad en Gang langs Hækken; dér laae Kirken ligefor dem; nylig opbygget knejste det smukke Taarn af røde Mursten med takkede Gavle; ogsaa Siderne, hvoraf det øverste saaes, vare af Mursten, men hist og her sad store, uformelige Kampesten, som om den havde udholdt et Bombardement af kjæmpemæssige Gadedrenge. Over et Syrenlysthus, der næsten skjulte det sorte, halvraadne Plankeværk, saaes mellem unge Grantræer den hvide Spids af et Kors med en Marmordue, flagrende over den afdøde Baron Redtz's Støv.

Synet af Kirken bragte en Tanke frem hos Branner:

— Vi forstyrrer Dig vist, Onkel; det er jo Lørdagaften.

— Aldeles ikke, svarede Præsten. Hvis I gjorde det, vilde jeg uden videre gaae ind paa mit Værelse. — Nej, jeg skrev min Prædiken efter Bordet og læser den over imorgen.

Han tager det noget let, tænkte Branner.

— Ja, Du er nu en ung Mand, August, vedblev Præsten, som af hans Udtryk gjættede sig til hans Tanker. — Du mener vel at man maa gruble over sin Prædiken hele Ugen igjennem og være febrilsk hele Lørdagen. —

— En kan jo tage det anderledes end en Anden, mente Branner.

De gik langs den gamle Beboelseslænge, der strakte sig langs den smalle, forreste Del af Haven, som de hidtil havde vandret i. — Da Pladsen i den var temmelig indskrænket, var en mindre ny Bygning kommen den paatvers; den strakte sin Gavl ganske lidt frem foran den. Den gamle Bygning var kalket, overstrøget med en varm gul Farve. Taget var lidt svejrygget; løse, gule Straae krydsedes paa det tykke, fløjelsbrune Mos, der dækkede det. Den nye Bygnings Tag, lidt højere, havde en Farve som velbørstet Filt; Siderne vare af gule Mursten, Gavlen næsten dækket af Klematis og hvide Roser; Længdesiden vendte det ud til den mere udvidede og længere Del af Haven med Blegepladsen, Frugttræerne, Nøddegangen og Lindehøjen, hvis Trækroner viste sig over Taget. Paa den ene Side var denne Del af Haven begrændset af Staldlængen, som var forbundet med det nye Hus ved et lille hvidt Stakit, gjennem hvilket man saae ind i den rummelige Gaard. Langs denne Længe havde Præsten anlagt en Granplantage, som han nu førte sine Gjæster hen til.

— Dér seer Du det største Træ i Verden, sagde han, idet han med Albuen puffede Branner i Siden og med Pibespidsen pegede paa et af de mindste Træer i Verden. — Det er en Wellingtonia.

— Den bliver neppe Træ i din Tid.

— Aa nej; men saa kan Eftermanden eller den Tredie glæde sig over det.

— *Serit arbores, quae alteri saeculo prosint*, som Major Cato siger, bemærkede Paulsen.

I det samme knirkede bagved dem Laagen i Plankeværket ud til Kirkegaarden. Knud kom med de to unge Damer.

Amalie rakte Paulsen Haanden og bøjede gracieust Hovedet, venlig smilende, da Knud præsenterede hende for Branner. Sophie Fenger gav ham et fortroligt Nik, og Paulsen, hvem hun kjendte mindre, en koket Hilsen. De spadserede omkring i Haven, til Fru Vinge raabte, at Theen var færdig.

Spisestuen i den gamle Bygning havde en Glasdør ud til Haven og et stort Vindue ligeoverfor til Gaarden. En Dør paa den lange Væg nærmest Vinduet førte ud til Forstuen, en tilsvarende nærmest Døren til Dagligstuen, begge i den nye Bygning. Paa Buffeten skinnede og summede en Selvkoger; Bordet var tarvelig dækket. Mellem en hollandsk Ost under en Glasklokke og en røget Oxetunge strakte en tykbuget Brændevinskaraffe sin lange Hals i Vejret bag en Halvkreds af Glas. Men Branner drak ikke Brændevin, og Paulsen syntes at ansee det for noget saa aandeligt, at det burde hældes i Luftrøret.

Efter The foreslog Sophie, at man skulde gaae ned i Haven og nyde Maaneskinnet. Pastor Vinge mindede om at Branner og Paulsen maatte være trætte og trænge til at sidde stille. Den første sendte ham et taknemligt Blik, men Sophie sendte den sidste et saa indbydende, at han strax paa det bestemteste fralagde sig hin ærerørige Sigtelse mod hans tynde Ben og med et galant Buk erklærede sig rede til «at ledsage Damerne». — Med et stille resigneret Suk erkjendte Branner sin moralske Forpligtelse til at gjøre det natlige Strejftog med som Dydsdragon.

Sophie, der var hjertelig kjed af at være tilovers i Amalies og Knuds Selskab, tog de to Fremmede under sin Beskyttelse; Amalie og Knud gik sammen. —

— Fortæl mig Noget om Deres Ven, Herr Branner, sagde hun pludselig; — hvad er det for et Slags Menneske? han seer meget alvorlig ud. —

— Han er egentlig ikke min Ven, men min Fætter, svarede Knud. Hans Fader, en Halvbroder til min Fader, er Skolelærer i Jylland tæt ved Randers. Han er en meget pietistisk Mand. Da August blev Student, var det en given Sag, at han skulde være Theolog; — jeg troer forresten ikke, han selv havde hverken decideret Lyst eller Ulyst dertil. Naa, saa kom han da over til Kjøbenhavn, og dengang omgikkes jeg en Del med ham, skjøndt

han var et Par Aar ældre end jeg. I de første Aar var han temmelig doven og gik en hel Del paa Knejper og Billardstuer og andre Steder, som han hellere skulde holdt sig fra.

— Gjorde han? —

— Ja. Maaskee troer De, at det var mig, Verdensbarnet, der forledte ham dertil? —

— Nej, det troede jeg virkelig ikke. Hvorfor skulde jeg tænke saadan om Dem?

— Fordi han er den fromme, og jeg er den vantro, — derfor skulde De naturligvis tænke saadan om mig. Men det er godt, Mennesker ikke altid gjør hvad de skal. — Naa — det forholdt sig heller ikke saadan. Jeg hverken forledte ham eller fulgte ham. Jeg vil ikke rose mig selv eller dadle ham af den Grund. — Jeg var vant til Hovedstaden og kjendte den kun fra dens bedste Sider. Han kom fra et pietistisk Hjem og et fortrykt Skoleliv og stod i Begyndelsen noget uden for Familie- og Selskabslivet. Jeg havde ingen Fristelser, og han alle. — Pludselig foregik der en Forandring med ham; efter en langvarig Sygdom blev han methodistisk Christen, greben af Naaden, som det hedder i deres Sprog. Fra den Tid af var han absolut ikke til at have med at gjøre. Jeg troer, han havde en særlig Foragt for mig, fordi han vidste, at der ikke var Noget at udsætte paa mit Liv; jeg hørte til de selvretfærdige, der

stod fjernest fra Naaden. Blandt sine forrige Venner gik han under Navnet «den nye Augustinus». Vi var forresten alle sammen hans forrige Venner, for enten var vi uforbederlige Hedninge eller ogsaa lunkne Christne, og i begge Tilfælde havde han ligestor Foragt for os.

— Det er dog underligt, at man kan blive saaledes omstemt overfor sine Venner, naar de ikke har forandret sig, sagde Amalie.

— Ja, svarede Knud leende, idet han bøjede en Gren til Side foran hende, — han kan rigtignok bruge den bekjendte Undskyldning: «saadan er jeg jo mod alle Mennesker.»

— Saa er han da Misanthrop, Stakkel.

— Han vilde være det, hvis han ikke kjendte sig selv.

— De mener, at han er Egoist.

— Han er den mest gjennemførte, jeg kjender. Men De maa lægge Mærke til, at det er den subtile, religieuse Egoisme. Jeg er ganske overbevist om, at han troer, at han ikke elsker sit eget naturlige Menneske men det, der er retfærdiggjort af Naaden, altsaa egentlig Gud.

— Hm! — De sætter megen Pris paa ham hos Fengers; Fruen er ganske indtagen i ham, navnlig i den sidste Tid, synes jeg.

— Ja. — Det var mig, der indførte ham i Huset. Men har De ikke lagt Mærke til, at mine

Aktier er sunkne dér, alt eftersom hans er stegne?

— Aa, det veed jeg dog — jo! oprigtig talt —. siden De spørger mig saa directe derom, vil jeg ikke nægte, at jeg selv har undret mig derover.

— Hm! — ja, har han end ikke været med til at opfinde Krudtet, saa forstaaer han dog brillant at underminere sine saakaldte Venners Agtelse.

— De dømmer strengt, sagde Amalie.

— Jeg dømmer, og De udbad Dem min Dom om ham, svarede Knud.

— Det er sandt. Hør, giv mig en Charakteristik af Paulsen, for at jeg kan controllere Deres Opfattelse.

— Ja, seer De, man lærer ofte et Menneske at kjende af hans Synspunkt for Bedømmelsen af Andre. Man har sagt: «Stilen er Manden», jeg vil heller sige: «Dommen er Manden».

— For Exempel: De — er skarp.

— Maaskee. Men nu analyserer vi Paulsen. Jeg sætter da, at en Ven kommer hen til ham og siger: — «Hør, Paulsen, Du kjender jo noget til denne Knud Vinge; hvad er det egentlig for en Fyr?» saa skjærer Paulsen en Grimace og svarer: «Han har ikke drevet det videre end til at blive Candidatus philosophiae, og hans Ærgjerrighed

synes ikke at stræbe højere». Eller, spørger man ham om en af hans philologiske Bekjendte, saa svarer han: «Han har kun en og tredive Points til sin Embedsexamen», eller to og tredive — som det nu kan falde sig, og han undlader ikke at tilføje — og deri gjør han Ret, for enhver Størrelse er relativ — jeg har sex og fyrre. Ikke sandt, De veed ogsaa at han har sex og fyrre?

— Ja, vist veed jeg.

— Ja, er det nu ikke mærkeligt? Jeg troer neppe, at Nogen af os har videre Sands for Tal eller specielt Examenspoint. Men det Tal staaer for mig i en saa indgroet Forbindelse med ham, at engang, da En spurgte mig, hvor gammel han var, svarede jeg i Distraction: «Ja, lad os see — han er født i sex og fyrre».

Amalie lo. —

— Det var nu overfor Mænd, vedblev Knud; overfor Damer mangler han ethvert Kriterium, fordi de ikke tager Examen. Hans Hjerte er haardt og skrøbeligt; intet Guldkar men et Lerkar, der befinder sig i en stadig Tilstand af hyppig Klinkning.

— Det er Synd at tale saa spottende derom, sagde Amalie.

— Det kan være. Det er i alt Fald meget smukt af Dem at tale saadan, og derfor fortryder jeg heller ikke, at jeg spottede lidt. Forresten

maa jeg sige, at jeg har altid Agtelse for en virkelig Hjertesorg, selv om den gjør et Menneske til hvad Rigorister kalder en Pjalt, men den Slags naturlig Pjaltethed opfordrer ikke engang min Medlidenhed.

De gik tavse sammen gjennem Nøddegangen, hvor Maanen kastede sine Strejflys ind i Mørket, medens den udenfor forsølvede Frugttræernes Kroner, saa at de saae ud, som om de stod i Blomster, og lagde deres bløde Skygger paa den lyse Blegeplads.

De tog Plads paa Bænken paa Højen.

— Aa, her har jeg jo ladet Deres Bog blive liggende, sagde Amalie, idet hun tog den op fra Bænken. — Det er rigtig stygt af mig at være saa forsømmelig overfor den, da den dog har skaffet mig saa megen Glæde.

Hun havde egentlig ikke Lyst til at tale med ham om Bogen. Det er altid ubehageligt at skulle tale med en Forfatter, man holder af, om en af hans Bøger, man ikke holder af. Men det var dog ikke det, der generede hende. Hun holdt meget — overmaade meget af den Bog. Det havde jo rigtignok været bedre, hvis den ikke var saa irreligieus, — men den var dog rar, som den var. Det, der generede hende, var netop det samme, der gjorde, at hun havde faaet en særlig Forkjærlighed for denne Bog fremfor alle andre Bøger,

hun kjendte, følgelig ingen æsthetisk men ganske personlig Grund. Det var den højst paafaldende Omstændighed, som hun var kommen ganske paa det rene med ved en Scene, hun havde læst samme Eftermiddag, at Heltinden i Novellen var hende selv lyslevende, som hun gik og stod, maaskee lidt idealiseret, men det vidnede jo om Forfatterens kjærlige Blik. Derfor havde hun ikke rigtig Mod til at tale om Bogen, og han ligesaa lidt. Han havde kun spurgt hende om hvor langt hun var naaet. De vidste det begge, der behøvedes ikke at snakkes mer om det, — og andre Ting behøvedes der da endnu mindre at snakkes om.

Saa sad de da ganske tavse, lod deres Øjne see, deres Tanker hvile, deres Hjerter drømme.

Hun sad lidt foroverbøjet med Hagen støttet paa Haanden og saae til Siden udover Dalen, hvor den straalende Aa snoede sig frem som en Lindorm, der rugede over en umaadelig Rigdom af Guld- og Sølvsmykker, til den imellem Skovene dukkede ind i en Sø af Taager, — eller ligefrem, hvor Maanestraalerne efterat have badet sig i Duften om de store Lindetræers Kroner løb hen over Gjærdets dugsprængte Buske og Blomster. Han sad lænet tilbage paa Bænken; hans Blik fulgte ogsaa Maanestraalerne, hvor de sænkede sig ned paa hendes Pande, spejlede sig i hendes Øje, kjærtegnende strejfede hendes rødmende Kind og

forvildede sig i denne Fylde af lyse Lokker, der straalede som Guld dér, hvor de brød igjennem og gled ned over Skuldrene.

Hun følte hans Blik hvile saaledes paa sig og vendte sig ikke. —

— Nej, ikke for aldrig det! lød Sophies skrigende Stemme nede fra Enden af den mørke Nøddegang.

— Heller ikke, naar jeg gaaer med, Frøken Fenger? (Paulsens Stemme).

— Pyt! — nej det skulde da være, fordi Herr Branner gaaer med; for De kan da vel mane Spøgelser bort?

Theologens Svar kunde ikke høres; det lød kort og alvorligt. Skridtene nærmede sig.

Amalie vendte Hovedet og saae paa Knud. Der laae et halft foragteligt, halft ærgerligt Smil om hendes Læber, som hun ved en Bevægelse med Hovedet gav Anvendelse paa Sophie, der nu kom farende op paa Højen, brød ud i et vildt Skrig ved at see, at der var Nogen, og sluttede med en kaad Latter.

— Hvorfor gav De Dem dog til at løbe? spurgte Paulsen, som forpustet kom bag efter.

— Uh! — det puslede saa ækelt, og saa var der noget hvidt inde paa Blegepladsen.

— Nu synes jeg, vi skulde bede Herr Vinge

om at sige et Digt frem for os, sagde Amalie, som var bange for et altfor pjattet Efterspil.

— Gud bevares! — det er vist mer end tilstrækkeligt, naar Du beder ham derom, bemærkede Sophie, idet hun faldt tilbage i Eftermiddagshjørnet.

— Ja, naturligvis er det det, svarede Knud skarpt.

— De har ganske bestemt skrevet et Digt om Maanen, og det maa vi have, sagde Amalie.

— Her er det:

Vogt Dig mit Barn for Maanen,
Den er en Comoediant! —
Den skifter sin gyldne Maske
Og driver med Alle Tant.

I Syden den spiller en Donna,
I Norden den gaaer for en Mand,
Men farlig for Mænd og for Kvinder
Den er i hvert evige Land.

Den koger ved Ætherflammen
I Kummen gylden og stor
En Elskovsdrik og gyder
Den over vor slumrende Jord.

I Luften, paa Søen, paa Busken,
I Blomstens Kalk, i dit Blik

Dens sølverne Draaber tindre,
Mig selv til Hjerte den gik.

Ja, havde den ikke vandret
Saa højt, den havde forvist
Paa Baalet forlængst maattet bøde
For al sin letfærdige List.

— Den synes jeg ikke rigtig om, sagde Amalie; — jeg havde ventet noget mere drømmende, sværmerisk. Saadan Noget som: «O, Du som vandrer» — nej, afbrød hun med en lille Latter, jeg kan ikke; men De forstaaer nok, hvad jeg mener.

— Ja, det gjør jeg, og jeg har ogsaa tidt været i Stemning til at skrive saadant et Digt. Men jeg veed ikke selv, — naar jeg tager en Pen i Haanden, saa farer der en Kaadhedsdjævel i mig, og saa gaaer Romantiken ad — naa, den gaaer derhen ad, hvorfra Djævlene gemenlig kommer.

— Tag Dig i Agt, at Du ikke kommer til at følge Romantiken tilsidst, det vilde dog see lidt komisk ud for en af det unge Danmarks Mænd, sagde Branner.

— Kan De ikke selv saadan en Sang til Maanen, spurgte Knud Amalie uden at agte paa Branners Bemærkning, — eller er der ingen Andre, der kan en?

— *Nox erat et coelo fulgebat Luna sereno*
Inter minora sidera, —

begyndte Paulsen; han declamerede Hexametret stødvis som en velafrettet Skoledreng i en Tone, som han ansaae for højtidelig, men som havde gjort hint ene Skridt over til det latterlige.

— Men Du gode Gud, udbrød Sophie, — det er da vel ikke Latin? Har jeg ikke udtrykkelig forbudt — —?

— — Tilgiv! — jeg glemte det. Jeg angrer, jeg er sønderknust, jeg er — han tænkte paa at bruge Klimaxen «mast», men forkastede den som udelicat, og da han ikke i en Hast kunde finde noget bedre, gjentog han — sønderknuset. Men jeg skal strax være Tolk. «Det var Nat, og Maanen straalede paa den klare Himmel mellem de mindre Stjerner.»

— Himmel! hvor dejligt, raabte Sophie. Næsten som om jeg selv kunde have sagt det. Ja, jeg troer virkelig uden at prale, at jeg til Nød selv kunde have sagt det.

— Hvem var det Vers af? spurgte Amalie.

— Af Horats. — Qvintus Horatius Flaccus, Frøken Fenger, var en romersk Digter, der levede paa Kejser Augusts Tid, en af den latinske Guldalders Forfattere, som nok ikke nyder synderlig Anseelse hos den danske Sølvalders Digtere.

— Hvilket mildest talt ikke er deres største

Fejl, bemærkede Branner i en Tone, der udtrykkede en ophøjet Foragt for den latinske og danske Guld- og Sølvalder saavelsom for Guld-, Sølv- og Papirsaldere i Almindelighed til hvilkensomhelst Tid og paa hvilketsomhelst Sted. — —

Fru Vinge havde siddet nogen Tid ene med sit Strikketøj i Havestuen og glædet sig ved at tænke paa, hvor rart de Unge havde det sammen, da hendes Mand traadte ind med en Pibe i Haanden og en Bog under Armen. Piben stillede han hen i en Krog, for at den dér kunde oppebie bedre Tider; — han var for hensynsfuld mod de unge Damer til at ville fylde Værelset med Tobaksrøg. Derpaa satte han et Skrivetøj paa Bordet og gav sig til at læse og gjøre Excerpter. Gaasefjedren — Pastor Vinge skrev nemlig altid med Gaasefjeder, og Umuligheden af et andet Skrivemateriale var et af hans Yndlingsthemaer. Staalpenne havde han en levende Uvilje imod; det var en moderne Opfindelse, og med dem blev der mest skrevet slette Bøger. De bedste Bøger vare rigtignok skrevne med Rørpenne, og Pastor Vinge havde derfor ogsaa gjort et Forsøg med dem — ikke fordi han troede derved at komme til at skrive gode Bøger, men fordi han satte Pris paa de store Minder, og dem havde Rørpennen. Forsøget var mislykkedes. Pastor Vinge var overbevist om at Fejlen ikke laae hos Rørpennene men hos ham

selv, — ligesom den norske Kongekrone ikke var for stor til Hakon Jarl, men han for lille til den, — en Parallel, han ikke undlod at drage, da han holdt af at vise, at han kjendte sine Klassikere. Saa slog han sig til Ro med Gaasefjedre. — Gaasefjedren, som Pastor Vinge altsaa skrev med, sang paa Papiret, Strikkepindene klirrede, en Mus bag Panelet gnavede, og dette beskedne Stykke Kammermusik vedvarede i nogen Tid uafbrudt.

Strikkepindene tav. Fru Vinge talte Masker.

— To, fire, sex, otte . . . sagde Du Noget, Karl?

— Nej, Gitte.

— Ti, tolv, fjorten, sexten ... Veed Du hvad, jeg er rigtig fornøjet over at Branner er kommen herud. Det er rart at Knud og han bestandig holder sammen.

— Ja-a.

— Jo, jeg troer at Omgangen med ham kan have en gavnlig Indflydelse paa ham.

— Aa ja, . . . saamænd.

— Du synes ikke rigtig om Branner?

Gaasefjedren tav.

— Kan ikke sige det; — denne forskrækkelige Iver for Rettroenhed; naa — det er maaskee det, Tiden trænger til, og jeg er vel kommen lidt bag efter Tiden; — det er ganske bestemt ikke

Tidens Skyld, veed Du nok, Gitte, men min egen, enten det nu er heldigt eller uheldigt.

— Jeg mente at netop Branners religieuse Alvor kunde virke paa Knud.

— Ja, virke, men hvordan? — nej, der skal ikke virkes ved Læren men ved Kjærlighed. Ja, Kjærlighed, vedblev han, idet han lænede sig tilbage i Stolen; — det skulde nu heller ikke være en Ven, nej, det venter jeg mig ikke noget af; — det skulde være en god Hustru, en christen Kvinde.

— Det er Amalie Koch, sagde Fruen.

— Hm! Troer Du hun vil have Knud?

— Ja, ih Du mildeste Gud! — hvad skulde jeg ellers troe, udbrød Fru Vinge, idet hun lod Strikketøjet synke ned i Skjødet og saae paa sin Mand. — Ikke ha'e Knud!

— Ja, man kan jo dog ikke saadan vide det.

— Jo, det troer jeg nok, hun vil, tilføjede Fru Vinge i en meget rolig og overbevisende Tone. — Og saa vil han i alt Fald for hendes Skyld lade være at skrive saadanne slemme Bøger som gjør mig saa ulykkelig. Jeg kan slet ikke forstaae, at Knud kan skrive og tænke saaledes, og hvem der kan have bragt det ind i ham.

— Aa, saa nær maa Du nu heller ikke tage Dig det, sagde Præsten. Unge Mennesker, Gitte, har et Overmaal af Kraft, der vil have Udløb;

saa sparker man lidt mere fra sig, end det kan forsvares, siden bliver man nok stivbenet.

— Men saadan har Du dog aldrig været, Karl.

— Ikke det? — sagde Præsten med et let Suk. — Aa, der var ogsaa den Tid, da jeg hørte til Fremskridtet. Da var vi Hegelianere og Schleiermacherianere; — naa, saa galt som nu drev vi det jo rigtignok ikke, tilføjede han, da hans Kone saae paa ham med et forskrækket Blik, uvis om hvilken frygtelig Forbrydelse, der skjulte sig under de lærde Navne. — Men det kommer ogsaa af — aa, naar jeg bare kunde faae den Dreng til at skrive med Fjederpen, udbrød han pludselig med et godmodigt ironisk Smil. — Kan man nu ikke see paa den Bog at den er skrevet med Staalpen, Gitte? Saadan en staalsat Stil, skjøndt det neppe er den ethiske Staalsætning; — og Sætninger, spidse som Spydsodder. Nej, det var umuligt at skrive saa hvast med en blød, sjælfuld Gaasefjeder, vedblev han idet han trykkede Pennespidsen mod Neglen, — ganske umuligt . . . Naa, det vilde jo rigtignok kun mildne Formen, sagde han med et Suk, idet han forlod den lille Spøg, hvormed han nærmest havde haft til Hensigt at opmuntre sin Kone, — nej, vi maa stole paa Amalie.

Gaasefjedren begyndte atter at synge paa Papiret og Strikkepindene at klirre, og Musen

hørtes atter at gnave saa ivrig og ugenert, som om der ingen Kat var i Præstegaarden. Denne piano Trio afbrødes først, da det unge Selskab kom op fra Haven.

— Hvad er det, Du dér har for, Onkel? spurgte Branner.

— Aa det er et tydsk Værk om Buddismen, svarede Præsten, idet han skjød Bogen fra sig og lod Haanden gaae gjennem det tætte, hvide Haar.

— Naa, tænkte Branner, om Eftermiddagen ved sine Planter og om Aftenen i Buddismen, det er den rette Sysselsættelse for en christen Præst. Her er ogsaa et af de Steder, hvor der trænges til nye, troesfriske Kræfter. — Han indskrænkede sig til at bemærke, at det var vel et temmelig ufrugtbart Studium.

— Nej, paa ingen Maade, paa ingen Maade, August, sagde Præsten ivrig. — Det er overordentlig interessant, og der er saa mange smukke og ophøjede Lærdomme, naar man forstaaer at see igjennem alt det statutariske, saadan . . . det uvæsentlige, den ceremonielle Indklædning, — og det er da for saa vidt ogsaa tildels Tilfældet i Christendommen.

Se se! han er Kantianer, tænkte Branner, det bliver bedre og bedre. —

— Jeg fatter ikke, hvordan en Christen kan lære Noget af Hedenskabet, lød hans korte, kolde Svar.

— Nej, især naar han hører til dem, der Intet kan lære og Intet glemme, bemærkede Knud, — saa er hans Opdragelse færdig, hvilket ogsaa kan udtrykkes saadan, at han er uopdragen.

— Sludder, Knud! — det er Noget, Du ikke forstaaer Dig paa.

Dette var Branners Yndlingsformel som Slutning paa en Disput i tidligere Dage, da de to Aar, han havde forud for Knud, berettigede ham til den Ældres Tone, og han brugte den undertiden endnu.

— Meget rigtig bemærket, kjære Fætter, sagde Knud i en ganske rolig Tone, skjøndt Blodet skjød sig op i Tindingerne: Sludder er Noget, jeg ikke forstaaer mig paa, selv naar det er befættret med mig. —

«Men Knud dog!» sagde Pastorinden med et bekymret Blik; — «Godt pareret!» sagde Amalie med et opmuntrende Smil; Præsten opløftede sin Røst og sagde:« Hold Fred, Drenge!» —

Branners Øjne lynede bag Brillerne. Irriterende var navnlig Frøken Kochs Smil og Frøken Fengers slet skjulte Munterhed. — Rigtignok havde han en rettroende paulinsk Ringeagt for det smukke Kjøn, og hans nærmere Bekjendtskaber med det i tidligere Aar, af hvilke de bedste vare Skuespillerinder, ved Secundtheatrene, vare heller ikke just egnede til at afdisputere ham denne, men det forhindrede ikke, at det var overordent-

lig ubehageligt at være Gjenstand for dets Munterhed.

— Der kan upaatvivlelig være meget interessant at finde i de buddistiske Skrifter i Grundsproget, bemærkede Paulsen. — Vor Videnskab er forlængst ophørt med at betragte de klassiske Sprog som de eneste eller blot vigtigste Kilder til Sprogkundskab, og jeg indseer ikke, hvorfor ikke Studiet af buddistiske Skrifter skulde kunne være ligesaa nyttige som — mangfoldige andre Sprogstudier.

— Jeg ikke heller, svarede Branner i en Tone, der maatte gjøre det indlysende selv for den svagest begavede, at Herr Branner ansaae alle Sprogstudier for at være i lige Grad blottede for hvilkensomhelst Nytte. Efter at have tilkjendegivet dette sank Branner hen i stolt Tavshed og Reflection, nydende det fortjenstlige i at have givet en af de exakte Videnskaber en Røffel.

Det blev snart Sengetid, og Selskabet skiltes. De tre unge Mænd sov sammen i Knud Vinges lille Værelse paa Loftet.

De havde hver sin Drøm, hver efter sin Udtydning.

Knud drømte, at han iført en romersk Toga blev kronet paa Kapitolium af Amalie Koch. — Paulsen drømte, at han var oppe til Embedsexamen; — mens han stirrede paa Examinators

Ansigt forvandlede dette sig til Sophie Fengers, og i Censorerne gjenkjendte han flere unge Damer, der havde forsynet ham med Kurve. Han var i sin Befippelse herover nær ved at gaae reject, men slap igjennem med et meget ringe Antal Points. — Branner endelig drømte, at han var Buddist, havde svunget sig op til at blive Dalaj-Lama og sad i en Pagode, hvor han tilbades af Folket.

Den følgende Dag var det Søndag, og man begav sig i Kirke — Knud med for Selskabs Skyld. Han fandt, at det var en overordentlig forkastelig Skik, at Mænd og Kvinder skulde sidde adskilte. Dog havde han en Del Opbyggelse af Gudstjenesten, da han under Psalmesangen bestandig kunde høre Amalies Stemme, som var meget smuk selv for uinteresserede Øren, og under Prædikenen see hendes Nakke og Skuldre. Han tænkte paa Aarestrups Digt «I en Landsbykirke».

— Hvad det dog var for en herlig Prædiken, sagde Paulsen, da de gik ud af Kirken. — Han havde iøvrig under Gudstjenesten forholdt sig til Sophie Fengers Stemme, Nakke og Skuldre som Knud Vinge til Amalie Kochs.

— Ja-a, svarede Branner, til hvem denne Bemærkning var henvendt, — der var ikke mer end otte Kjætterier i den.

Efter Middagsbordet kom Charabancen for

Døren. Man kjørte sønden om Søen til Sørupmølle.

Præsten sad og røg sin Pibe og kom nu og da med en Spøg. Branner var gemytlig, hvad han kunde være, naar han vilde, og gned sig op ad Pastorinden — figurlig talt; ellers sad han ligeoverfor hende. Fru Vinge var ganske opbygget af ham. Paulsen var naiv henrykt og kom med smaae klassiske Vittigheder. Knud, der havde maattet tage Plads paa Bukken, sad bestandig med Ansigtet mod de Andre i en meget ubekvem Stilling.

— Pas paa at Vinden ikke vender sig, Knud, sagde Præsten.

— Hvorfor?

— For saa kommer Du til at gaae Resten af dit Liv med Ansigtet bagud ligesom Spaamændene i Dantes Helvede. —

En halvanden Fjerdingvej fra Stedet stod de af og lod Vognen kjøre videre. De gik hen mod Skoven over et stort Overdrev, dækket af store Sten, hist og her med en Busk eller et forkrøblet Træ. Der græssede en Del Ungkvæg. En temmelig stor Tyrekalv gav sig til at brøle, idet den gloede efter dem. Sophie Fenger blev ganske bleg og saae sig skjælvende om; Paulsen trøstede hende; Amalie trak foragtelig paa Skuldrene. Knud efter-

lignede et Tyrebrøl, som Tyren besvarede; Fru Vinge truede ad ham med Parapluien, Amalie lo.

Over en besværlig Stente, hvor Paulsen næsten maatte løfte Sophie i sine Arme, kom de ind i Skoven, hvor de fulgte en Sti tilhøjre, som førte til en Stensætning. Tre Granitblokke bar den mægtige Overligger. I en lang Firkant udenom stod eller laae de langagtige Sten. Prægtige Bøge stod rundt om, et Par flakte af Lynilden; deres brusende Løv lød de ovale Solpletter svinge frem og tilbage, flyde sammen og sprede sig over de mosgroede, runde Sten, der opfyldte det Indre af Stensætningen; nogle holdt Sten omklamrede med deres Rødder som en Bylt i et Par Arme, andre vare med Stammen voxede helt ud om dem, saa at de sad som store Kugler, der vare skudt ind i det underste af Stammen. — Branner talte med Pastor Vinge om hvilket prægtigt Sted det var til at holde Forsamling paa. Paulsen gav en Resumé af Striden om hvorvidt en saadan Stensætning burde antages for et Thingsted eller for en Grav, blev derpaa patriotisk og sang: «og det er Frejas Sa-al, og det er Fre-ej-as Sal». Knud og Amalie stod oppe paa Overliggeren og saae sig om.

De gik videre gjennem Skoven, til en Laage gjennem et Staaltraadsgitter lukkede dem ind i Dyrehaven. Stien sænkede sig brat ned over en

Skrænt mod en Spange, som paa kluntede Bjelkeben vadede over en Bæk, der kom rislende ned gjennem en stenet Kløft og bugtede sig ud til Søen gjennem Ellekrat og Eng. Et Par skræmmede Dyr foer op fra Vandet. Kun en ung Kronhjort flygtede ikke men saae paa dem med store tungsindige Øjne og fulgte efter. Amalie vendte sig og lokkede efter den, og det lykkedes hende at faae den til at komme og æde Græs af hendes Haand. Det mindede Paulsen saa meget om «Hjortens Flugt», og han spurgte Sophie, om hun sværmede for den; hun gav sig til at synge: «Hvor tindrer nu min Stjerne?» forfalskende baade Ord og Melodi. Iøvrig saae hun noget truende i Hjortens Blik, raabte, at den vilde stange, og gjorde den angst, saa den med et Spring satte ind i Krattet. Amalie gav hende en Ørefigen, saa hun surmulede og forsøgte paa at græde.

Imidlertid fulgte de Gangstien over det bakkede Terrain. En lille Kløft med en Bæk skar igjennem hist og her; nu og da aabnede der sig Udsigter over Søen. Paa et af disse Steder lejrede de sig; Knud tog Plads lidt bagved Amalie, saa at hendes Skikkelse tjente som Stafagefigur i Landskabet. Himlen var temmelig skyfuld; runde, hvide Skyer som Uldtotter drev for Vinden, mellem dem var der lette Taager, hvirvelformede eller trevlede, som lange, hvide, flagrende Lokker.

Eftersom Skyerne drev sammen eller skiltes, var den bølgende Sø staalblaa eller himmelblaa. Ogsaa Aabyholms Skov paa den anden Bred vexlede Udseende efter dem; snart lod de den staae med en skarp, mørk Kant mod Himlen, snart lagde de et mørkt Belte tvers over den, snart drog de store mørke Pletter hen over den.

Lige nedenfor Staaltraadsgittret kom de forbi nok en Bæk, som piplede frem mellem en Mylder af runde Sten, saa mosgroede, at de saae ud som store Mosklumper; Sollyset, brudt af Løvværket, flagrede over deres smaragdgrønne Flader og spillede paa det høje, fine Græs. Forbi en Havremark og gjennem et lille Stykke Skov udenfor Dyrehaven kom de til et lille rødmalet Hus, hvor deres Vogn holdt. En Kobbermaskine med varmt Vand blev bragt ind, og Thebordet dækket. Fra Sophaen, hvor Præsten og Amalie sad, var der en smuk Udsigt over Søen, og ligeoverfor kunde Knud see den i et Spejl over Sophaen som paa et Maleri.

Da de havde drukket The, gik de Unge ned til Møllen. Vandmøllen var nedlagt, og Gaarden bleven en Avlsgaard. Der var ikke engang længer noget Afløb fra Mølledammen ned til Søen, men en Strimmel Engjord i Niveau med Dammen var adskilt fra den ved en Dæmning, bevoxet med Poppeltræer, paa hvilken Vejen gik. En gammel vejrslagen Træ-Vejrmølle oppe paa Bakken, der

før havde været en Reservepost, havde maattet overtage hele Commandoen. Den syntes snarere gnaven over Tilvæxten i Arbejde end stolt over Tilvæxten i Vigtighed. Der var overhovedet ikke noget forfængeligt ved den. Og dog stod den paa det skjønneste Punkt i Egnen. Alle Fremmede skulde op paa det øverste Trin af den slidte Stige og beundre Udsigten over Søen. Sophie Fenger kom ogsaa derop, blev begejstret og svimmel, og bugseredes ned af Paulsen, der var ligesaa begejstret og ligesaa svimmel, men trøstede sig med Tanken om, at, hvis de faldt ned, vilde han blive knust sammen med den Elskede — eller, maaskee vilde han falde underst og i sin Død redde hendes Liv! —

Kronet af nogle prægtige Ruisdaelske Egetræer og med et Belte af frodig grønt Ege- og Tjørnekrat om sine Sider strakte en Pynt sig ud i Søen tilhøjre for Møllegaarden. Selskabet gik ad en Sti neden for den. Mellem de kratbevoxede Skrænter og Søen var der en flad Bred, dækket af Rullesten, tørre og hvide, som overtrukne med et Mellag. Den blev snart temmelig fugtig.

— Vi kommer vist til at vende om, sagde Sophie, idet hun saae ned paa sine Støvler.

— Veed I ikke, at det altid er godt at vende om fra sine Veje? spurgte Branner i en højtidelig Tone. — Sophie og Amalie trak paa Smilebaandet.

— Skulde det være en Vittighed? spurgte Knud.

Sophie og Paulsen vare allerede begyndte at gaae tilbage. Branner fulgte.

Amalie og Knud lod sig ikke standse. Her var saa smukt at gaae og see ud over Søen, hvis modsatte bakkede Bred var overbølget af Aabyholms Skove, og ind i den lille Møllebugt, som paa den anden Side begrændsedes af en kratbevoxet Skrænt. Himlen var let overtrukket, men underst nede mod Vest var der en smal, klar Stribe, hvor Solen havde listet sig ned og skjød sine Straaler op gjennem de violette Skyer som en gylden Vifte, der viftede Lys og mild Varme ned over Jorden. Møllen stod ganske sort oppe mod den straalende Baggrund; med sin mørke klodsede Hat og den ene Vinge, som stak ud til venstre, lignede den en ensom kjæmpemæssig Skildvagt med Geværet i Armen. Søen var let bevæget og vuggede sig i smaae, lave og brede Bølger. Det saae ud, som om der var stærk Fart i Vandet ind imod Bugten, eller som om det udstraalede Lys derude løb tilbage henover Bølgerne ind imod Aftenhimlens Lys; især havde det Hast, hvor det hvidt eller bleggrønt løb Væddeløb om Pynten; det syntes noget beroliget, da det var kommet ind i Bugten, og kobberfarvet eller — inde under Krattet paa den modsatte Bred — sort med

hvide Blink skyndte sig mod det inderste af Bugten, hvor det samlede sig i en flydende Guldmasse, afbrudt af sorte, sittrende Striber.

— Hvor det er mærkeligt at see paa, sagde Amalie til Knud; de havde sat sig hver paa sin flade Sten; — hvad skal man ligne det ved?

— Veed ikke, — troer ikke, det ligner Andet end sig selv, svarede han. — Nej, nu skal De bare see, — saadan skal De see henover det, saa kommer der først rigtig Liv i det.

Amalie fulgte Knuds Anvisning og bøjede sit Hoved helt ned til Jorden, saa at hun kunde see ganske horizontalt hen over Vandet.

— Ja, det er ogsaa sandt, sagde hun, idet hun rejste sig i Vejret og rystede sine Lokker, som der var kommet lidt Grus i; — og det er altid saadan: — naar man vil forstaae Nogen rigtig, maa man stige ned til hans eget Niveau, hvis man er hævet ovet det.

— Hu ha! raabte Knud og sprang op. Hvor kan De dog finde paa at uddrage saadan en hæslig abstrakt Kniggesk Leveregel af et skjønt Naturphænomen? det er meget for godt til det Brug. — Saa, lad os nu komme videre.

Amalie rejste sig; hans Udbrud havde saaret hende lidt. Hin Yttring var ikke faldet hende synderlig naturlig, men netop derfor vilde hun gjerne have at den skulde indbringe hende lidt

Beundring, da hun nu engang havde haft den Ulejlighed at udgranske den. Hun vidste ikke at han beundrede den, skjøndt han protesterede, at han vilde beundre hvad hun saa fandt paa og bevare det i sin Erindring omhyggeligere, end om det var en Sætning, der var sagt af Grækenlands syv Vise og naaet til ham gjennem halvtredie Aartusindes strenge Sold.

De gik videre om paa den anden Side af Pynten. Her var der en større Bugt, der paa den modsatte Side begrændsedes af den Dyrehave, de vare komne igjennem. Der laae en Mængde Sten, større og mindre, lunefuldt spredte, nogle i Vandet mellem Sivene, andre paa Landjorden mellem Buskene. De standsede ved en, der holdt sine tre Alen i Højden og bagfra var gjort utilgjængelig af et Par Tjørnebuske, der pressede sig saa tæt ind paa den, som om de havde den fortvivlede Hensigt at rokke den og rulle den ud i Søen. Han kunde erindre denne Sten fra sine tidligste Drengeaar, da Bestigningen af den havde været Maalet for et af hans stolteste Ønsker.

Han satte Fødderne paa et Par fremspringende Kanter, fik fat i en Gren og kom derop.

— Her er saa kjønt; her tager Sivene ikke af for Udsigten over Vandet. Vil De ikke herop og sidde? —

— Ja Gud veed, om jeg kan! —

Med en god Vilje og et smidigt, ungdommeligt Legeme kan man meget, især naar der rækkes En en kraftig hjælpende Haand.

— Dér skal De see et Par mærkelige Sten, sagde Knud og pegede paa et Par, der laae lidt ude i Vandet. — Engang var jeg hernede som Dreng med nogle Kamerater. Vi balancerede om paa Stenene. Saa stillede jeg mig op med et Ben paa hver af de to Sten, menende derved at give mine Venner en klar Forestilling om Kolossen paa Rhodos. — Jeg faldt ned ligesom den. Fader blev frygtelig vred, da jeg kom vaad op til de Ældre. «Ja men, jeg skulde være Kolossen paa Rhodos», sagde jeg grædende. Saa brast han ud i en høj Latter: «Nej, Du faaer skam nøjes med at være den Klods, Du er», — og saa slap jeg for videre Tiltale.

— Fortæl mig noget mer fra Deres Drengeaar, sagde Amalie. Naar man har lært hinanden at kjende i den Alder, som vi har, — og er blevne det for hinanden, som vi, tænkte hun, — saa trænger man til at udfylde det Hul, der er i Ens Bekjendtskab derved, at man ingen fælles Barndomserindringer har.

— Jeg skal gjerne fortælle Dem, hvad der falder mig ind, men saa maa De gjøre Gjengjæld.

Det lovede hun.

Solens sidste Straaler broncerede det raslende

Egeløv over deres Hoveder. Det stive Stargræs med brune Blomsterduske oppe ved Spidsen stak ubevægelig op af Vandet som en Skov af smaae Landser; over det vuggede Sivene deres bløde lilla Ax som Hjelmbuske og raslede med de store sværdformede Blade. — Mynter hævede sig mørkerøde mellem de hvide Sten og udsendte en stærk, krydret Lugt. — I Busken bagved dem slog en Irisk sine Triller. En Vibe foer pilsnar paa skraa ned mod Vandet med ubevægelige Vinger, der skar Luften som Knivsblade og ridsede en lille Flænge i Vandskorpen; saa steg den et Stykke lodret i Vejret og kastede sig pludselig til Siden, hvirvlende, som om den vendte Mølle i Luften — bestandig skrigende. Hist og her paa Vandet dannede der sig smaae Ringe, som udvidede sig og forsvandt. — Løvet over deres Hoveder brusede, Bugtens graae, staalblanke Flade opløste sig i en Mængde mørke Splinter, der gik en bølgende Bevægelse gjennem Bøgekronerne paa den modsatte Skrænt.

— Der kommer en Iling, sagde Amalie.

Knud lod sig hurtig glide ned.

— Lad os skynde os, Du har jo slet intet Overtøj.

Han var uforvarende kommen til at dutte hende og stammede forlegen. Hun rødmede, smilede og trak let paa Øjenbrynene, som om hun

vilde sige: Det gjør ikke Noget, da vi er alene, men vær forsigtig.

Regnen strømmede ned tæt og jevnt, da de naaede op til det øvrige Selskab, der var ivrig sysselsat med at indpakke sig under Træerne, medens Hestene blev spændt for. Paulsen vilde, — hvis det kunde lade sig gjøre — gjerne have klædt sig af for at skaffe Frøken Fenger den nødvendige Beskyttelse mod Jupiter Pluvius's Kjærtegn (som han udtrykkede sig). En saadan uanstændig Lyst var ikke at spore hos Branner, der blev pakket ind af Fruen, indtil han frembød et forbavsende Skue af en automatisk Bunke Shawler.

— Det er rædsomt, vi bliver jo dyngvaade, raabte Fru Vinge.

— Vil I hyle, saa hyl over Høsten, sagde Præsten, vi smelter saamænd ikke. — Forresten kan det altid være godt for Noget, for Haven trænger til Regn.

De vare alle meget muntre paa Hjemtouren, enten det nu kom af at de tænkte paa Haven, eller fordi det stærke Regnskyl ved Contrastvirkning havde en opmuntrende Indflydelse paa det unge Selskab, som det havde overfaldet, — og de Unge rev saa de Gamle med. — —

Den næste Morgen var Branner tidlig oppe.

Han vilde gaae Morgentour og om mulig inspicere de kirkelige Forhold i Sognet.

Den første, han traf paa, var Frands, som stod i Porten paa en Stige og hvidtede Muren.

Frands kjendte Branner fra tidligere Aar og sagde: «God Morgen, Herr Kandidat.»

— God Morgen, Frands! hvordan staaer det sig?

— Aa jou, Tak. Man maa jo takke Vorherre og være tilfreds, naar han giver En Helsen og det daglige Brød.

— Ja, det er sandt, Frands. Og man har altid nok at takke ham for, selv om man hverken har Sundhed eller Brød.

— Aa Herregud, sagde Frands og klaskede Kalken paa Muren.

— Og din Kone har det ogsaa godt? —

— Jou Tak! Herr Kandidat. Jeg tænker hun sidder og læser nu, og saa haar hun det godt.

— Læser hun?

— Ja, Herr Kandidat. Hun plejer altid van' at læse en Timestid i Guds hellige Ord, inden hun giver sig til Arbejde, — ja hun gjør saamænd saa. — Havde Frands talt med en fortrolig, vilde han have sagt det med et bredt Grin; nu ansaae han det for bedst at antage en hellig Mine, til hvilken Ende han drejede Øjnene i Hovedet paa en højst skrækindjagende Maade og foldede de rystende Hænder over Murskeen.

— Det er en god Skik, sagde Branner, — der er mange Folk, som hun i dette Liv kunde have Grund til at misunde, som i det andet vil faae Grund til at misunde hende den. —

— Ja, ded er en Sandhed, sagde Frands; — ded er ded, jeg si'er; — «Ded er en god Skik, Ki'sten», siger jeg; «hold ved med den; Du skal aldrig reste for Tid til at styrke Dig paa Guds Ord inden dit Dagværk, om jeg saa skal arbejde, saa Blodet springer mig yd af Neglene», si'er jeg; — ja ded er saa vist, jeg gjør. —

Branner hilste og gik opbygget videre. Han slog ind paa en Markvej. En Bonde stod udenfor sin Gaard, som Vejen førte forbi.

— God Dag og Guds Fred, sagde Branner. Han erindrede at have læst, at dette var en landlig Hilsen.

Bonden saae lidt forundret paa ham; dette «Guds Fred» overgik al hans Forstand; men da han vidste, at man skal tude med de Ulve, man er iblandt, svarede han med de samme Ord.

Branner glædede sig over at den gode, gamle, fromme Hilsen ikke var gaaet af Brug.

— Naa, hvordan staaer det med Sæden? — spurgte Branner videre, erindrende en Sætning af Homiletiken, at man skal knytte sin opbyggelige Tale til Folks daglige Omgivelser og Haandtering.

— Aa jou, sagde Bonden; — paa det Lav, —

han ku' jo staae bedre end han staaer, men — han ku' da aasse staae daarligere.

— Naa; men saadan rigtig tilfreds er De da ikke?

Havde Branner gjort en Proprietair dette Spørgsmaal, vilde han efter al menneskelig Sandsynlighed have faaet omtrent følgende Svar: «Nej, det veed Gud, jeg ikke er; — hvem Satan kan være tilfreds i saadan en djævleblændt Sommer.» Men Bønderne er et forsigtigt Folkefærd. Det baader Intet at kritisere den, der har Magten. Vor Herre kunde jo blive stødt og gjøre Vejret endnu daarligere. Havde det været tørt før Høsten, saa kunde det blive vaadt i den. Man tager sine Hensyn.

Dem tog Bonden ogsaa.

— Naa-aa — tilfreds? — vi maae jou inte klage, veed vi; ded nytter Intet. Ded er jou Vor Herre, som gi'er Vejret, og saa faaer vi Mennesker jo ta'e 'et, — efter hvilken Bemærkning den landlige Philosoph tog Vejret meget dybt og saae særdeles grubliserende ud.

— Ja det er sandt, sagde Branner glad, det er den Tale, man skal høre i et christent Land. Det talte jo ogsaa Præsten et Ord om igaar, at vi skal bøje os under Guds vældige Haand. — De var vel i Kirke igaar? —

— Jo-o; — aa jo. —

— Synes De godt om Prædikenen?

— Jo-o; ded er jo altid kjønt, hvad vores Præst si'er. Ded er en Styrkelse for et Menneske og høre paa, — ded er en Sandhed. —

Fuldt opbygget gik Branner videre.

— He! han studerer nok til Præst, mumlede Bonden og gloede efter ham.

En Husmand kom fra en Marksti og gik en Tid jævnsides Branner paa den anden Side af Vejen; formodentlig skulde han et Sted hen og deltage i Høstarbejdet. Det var en dejlig Morgen; hele Naturen smilede, forfrisket af Regnen den foregaaende Aften, og syntes at opmuntre til at smile med. Men Husmanden lod sig ikke lumpe. Han saae ud til at tænke over det syndige i nogensinde at være glad. Som han gik dér, mørk, med lange Skridt og Leen paa Nakken, kastende en lang. mørk Skygge hen over det friske Græs, kunde han for den Sags Skyld gjerne have været Døden, der skred gjennem den forfængelige Verden og havde faaet noget — meget lidt — Kjød trukket over sine Knokler for ikke at see altfor afstikkende ud.

Denne Fremtoning tiltalte Branner sympathetisk.

— God Dag og Guds Fred! sagde han.

Denne Gang kom han med rigtig Adresse; Husmanden var Søren Træskomand.

— Ja de tou Ting kan ikke skilles ad, svarede han, skjøndt de fleste gjerne vilde, hvis de ku' komme afsted dermed. Hvis De ellers mener Noget dermed, saa ønsker jeg Dem det samme.

Det var at tage Sagen alvorlig; Branner følte sig endnu mere tiltrukken. En Samtale kom i Gang. Branner spurgte ham om, hvorfor han mente, at de fleste vilde skille de to Ting ad, og Søren talte om hvor stor Ugudelighed, der var i Sognet, og om den lille Surdejg af Hellige. Han saae selv tilstrækkelig sur ud til at høre til den.

— Men de faaer ingen rejtig Støtte af Præsten, vedblev Søren. Ded er ell's en mejet brav Mand, er vores Præst, men til de Hellige hører han nu inte.

Nej —, det kunde jo nok være, han havde Ret i det.

Om det var sandt, at hans Søn havde skrevet en ugudelig Bog? —

Jo, det var desværre sandt.

Om Præsten vilde forbyde ham sit Hus og gjøre ham arveløs? —

Det mente Branner ikke. Det sidste kunde nu ikke lade sig gjøre, og for den Sags Skyld troede han ikke, der var stort at arve.

— Naa inte; — sagde Træskomanden. Aa nej; — ded er jou nok trouligt. — De faaer jo inte længer Lov til at suge Smaafolkene yd, saadan

som i gamle Dage; men li'egodt lever de da heller inte som Apostlene. — Naa, han vil inte forbyde Sønnen Huset; — aa nej, der er jou inte længer nogen Tugt i Kirken. Men ded kan inte vare saa'en ved.

— Hvad kan ikke vare ved? spurgte Branner.

— Naa-aa; — saa'en Tingenes Tilstand i det Hele, forklarede Træskomanden. — —

Branner gik tilbage meget tilfreds med Udbyttet af sin Inspektion over de kirkelige Forhold. Det var et Sogn, hvor der var meget at udrette for en ung virksom Mand af den indre Mission. Religieus Bund og Modtagelighed overalt, og en religieus Gjæring i puritansk Aand, som vilde være en trofast Livgarde for en Bodsprædikant, der forstod at male Folk Fanden livagtig paa Muren, — netop hans egen Force. Rigtignok var han bleven noget foruroliget over Træskomandens Fordring, at en hellig Præst skulde leve i apostolisk Fattigdom, men det var en Vildfarelse, man vel nok kunde faae berigtiget. — «Og saa sidder der her en gammel Halvrationalist, som finder ophøjede Lærdomme i Buddismen,» mumlede han mellem Tænderne og gav i det samme et saare ubuddistisk Spark til en gammel Hund, der laae og solede sig, lige hvor han skulde frem, og sandsynligvis var af den Mening, at hellige Ben ikke vilde tage Skade af at gjøre en Omvej af en

Alens Længde til dens Bekvemmelighed. Følelig overbevist om det fejlagtige i dette Raisonnement gav den sig nu til at hyle saa gudsjammerlig, at han antog, han maatte have knækket et af dens Ribben, og vilde være bleven angerfuld og have hældet til dens tidligere Mening angaaende Omvejen, hvis han ikke havde haft en stærk Tilbøjelighed til at mene, at hvad han havde gjort uforgribelig var det ene rette og desuden havde husket paa den Sætning af Paulus, at Gud ikke bekymrer sig om Oxer. Der var forresten noget precairt ved den Sætning — ikke i og for sig, for naar Paulus havde sagt det, saa maatte det jo være rigtigt, der var ikke Noget at kigge efter dér. Men det kunde ikke nægtes, at han derved syntes at komme i Strid med det Sted, han netop citerede af det gamle Testamente, og nogle af det nye. — Dette Problem tumlede han noget med, til han fik en lys Idee og besluttede at skrive en Afhandling til theologisk Tidsskrift. Der kunde passende gives et Hib til Selskabet for Dyrenes Beskyttelse, som en sygelig Plantning af den religionsløse Humanitet. Han erindrede at have hørt Knud sige, at Byron og Shelley havde stærke Sympathier i den Retning. Anført i en Note vilde en Bemærkning herom gjøre udmærket Virkning og vise, at han var hjemme ogsaa i den æsthetiske Literatur.

Opfyldt af disse Plåner traadte han ind i

Præstens Studereværelse og gik hen til en af Reolerne, hvor der stod theologisk Literatur.

— Det er ikke just noget brillant theologisk Bibliothek, Du har, sagde han, da han havde ladet Øjnene gaae frem og tilbage langs Hylderne i et Par Minuter. —

— Aa nej. Er der noget bestemt Du søger? spurgte Præsten.

— Jeg vilde see noget i en Commentar til Corintherbrevene.

— Ja, saa staaer der Rosenmüllers Scholier til det nye Testamente.

— Hvad? — den gamle Rationalist, der fortolkede de hellige Skrifter med en saa utrolig Plathed, spurgte Branner med en Reminiscens fra sin Lærebog i Kirkehistorie.

— Ja, synderlig aandrigt er det skam ikke, sagde Præsten og gav sig til at blæse et Pibehoved ud; men saa har det den Fordel at være kortfattet. — Man kan dog finde en og anden Oplysning, og Aandrighederne kan man jo selv gjøre, hvis man trænger til dem. Jeg har nu aldrig yndet Commentarer.

— Aa nej, sagde Branner tørt, man har jo forskjellige Interesser.

— Netop, svarede Præsten og gav sig til at stoppe af Tobakstønden, — det har aldrig moret mig at høre den ene Theolog skjælde den anden

ud, fordi de hver opfatter Pauli Mening paa sin Maade, mens Paulus rimeligvis vilde sige, at det kan godt forstaaes paa begge Maader.

Branner var ligeved at fare op over en saadan Ligegyldighed og «videnskabeligt» Kjætteri, men fandt det rettest at forbigaae det med stolt Tavshed. —

— Det er sandt, sagde han, hvad er det for en Gaard, som ligger først tilhøjre, naar man gaar ned ad Eskemosevejen?

— Det er Jørgen Olesens.

— Ham talte jeg lidt med. Det er en flink Mand.

— Flink, udbrød Præsten, som nu var i Lav med at tænde Piben; — det var som Pokker! — nej, det er da en af de værste Tørvetrillere i Sognet. — Hm! det var skam Synd, jeg lod Piben gaae ud og maa spendere en ny Svovlstik paa ham.

— Saa-aa; — han talte dog ellers meget fornuftig og kjønt, og vi talte ogsaa om din Prædiken igaar, og — — —

— Han var jo ikke i Kirken.

— Ikke det? — det sagde han da.

— Ja paa en Maade var han det jo ogsaa nok, — middelbart, efter Repræsentativ-Systemet; det vil sige, Drengen var der. — Du veed jo nok, der skal Noget til det værste, sagde Drengen, han

skulde i Kirke. — Forrige Gang var Konen der, forrige igjen Karlen — Gaarden er altid i Kirken, det maa man lade den. Og saadan er det overalt.

— Og det kalder Du god Kirkesøgning?

— Nej, saamænd gjør jeg ikke nej. Kan Du skaffe den bedre?

— Ja, kan man ikke virke —, kan man ikke vække deres Bevidsthed —

— Jeg forsikkrer Dig, at om saa St. Paulus kom og prædikede, gik de ikke hver Søndag i Kirke, selv om de fik Lyst dertil. — Nej, der skal Orden og Maade i enhver Sag. Hvad vilde Folk saa sige? Saa vilde det jo hedde, at de «rendte i Kirke». Saadan er det nu engang, og man maa tage Folk, som de er.

Det sidste var det værste Kjætteri, man kunde byde Branner, thi det hørte til hans Grundsætninger, at man skal ansee Mennesker for at være i Stand til at blive Engle — om end ikke ved egen Kraft — og for at befordre denne Udvikling tiltale dem — i alt Fald fra Prædikestolen — som om de vare Djævle, — og hvad de ikke vare, kunde de jo ogsaa blive. —

Han gik ned i Haven. Der lød Stemmer fra Croqvetpladsen; han drev derned og blev presset til Deltagelse i et nyt Spil. I dette forbavsede han sine Medspillende ved med stor Kunstfærdighed at gaae udenom Buer og Kugler, som han laae

nogle Tommer fra, og fare gjennem Buer og ramme Kugler paa umulige Afstande uden derpaa at gjøre anden Gavn eller Skade end at hugge sig selv paa sine Ligtorne med Køllen, hvilket satte hans Makker Paulsen i en Ekstase af Forbittrelse, der, tirret ved den udødelige Ro, hvormed Branner tog Sagen, truede med at gaae over til Haandgribeligheder. Han kom undertiden styrtende fra den anden Ende af Plainen, snublende over alle de Buer, det undervejs var muligt at snuble over, udstødende frygtelige Forbandelser og svingede sin Kølle paa en Maade, som gjorde det sandsynligt, at han antog den theologiske Pandeskal for en Croqvetkugle og agtede at behandle den som saadan. De og den af Latter halvkvalte Sophie Fenger tabte Spillet med Glands.

— Du kan nok ikke faae dine Køer til at gaae paa Græs, bemærkede Knud, da de stillede Køllerne op ad Stammen af et af Frugttræerne paa Plainen.

— Hvad mener Du med det? spurgte Branner og betragtede ham skarpt gjennem Brillerne, idet han missede lidt med Øjnene.

— Ubilledlig udtrykt: Du kan ikke anvende din gamle Færdighed fra Billardbordene paa en Croqvetplaine.

Branners Ansigt formørkedes.

— Det er ikke kjønt af Dig at minde mig

om en Tid, som Du veed jeg tænker paa med Sorg.

— Naa, jeg beder om Forladelse, August, sagde Knud, — jeg tænkte ikke, Du vilde tage Dig det saa nær. — Og hvad gjør man ikke for en Branders Skyld, tilføjede han med et Smil, idet han fortrolig lagde Haanden paa Branners Skulder. — Desuden har Du været saa højkirkelig herude, at jeg ærlig talt fik Lyst til at minde Dig om, at jeg har kjendt Dig engang, da din eneste theologiske Egenskab var den samme, som charakteriserer en god Dyne: ikke at bande. Jeg for min Part har nu altid fundet, at da man engang har opfundet Fanden, skal man ogsaa have nogen Nytte af ham.

— Og fordi Du har kjendt mig dengang, anseer Du formodentlig mine nuværende Anskuelser og Opførsel for Hykleri? sagde Branner, og der var en næsten melancholsk, ikke haanlig, Klang i hans Stemme.

— Nej, vist gjør jeg ikke, svarede Knud venlig, om jeg end ikke er nogen stor Psycholog, saa haandterer jeg dog ikke saadan en psychologisk Slagterøxe.

— Du vil maaskee gjøre et Studium af mig og sætte mig ind i en Novelle? spurgte Branner med et mistroisk Blik, oprørt ved den Tanke, at hans Troesliv skulde gjøres til Gjenstand for en kritisk psychologisk Behandling.

— Kan saamænd gjerne være, henkastede Knud.

— Da haaber jeg, om Gud vil, at jeg kan blive bekjendt paa en bedre Maade end ved det Jux, Du skriver sammen.

— Det var dog den sikkreste Vej, selv om det ikke er den bedste, svarede Knud med et haanligt Smil. —

— Det er et hovmodigt Folkefærd, de Forfattere, sagde Paulsen til Branner, da de gik op sammen. — Han bilder sig nu noget stort ind, fordi han har skrevet den skidt Novelle. Nej, han skulde forsøge sig i noget Videnskabeligt, saa skulde vi see, hvad han duer til, — en Doctordisputats for Exempel — he! — den er han nok fri for at skrive, han har jo ikke engang nogen Examen. —

Trods Fru Vinges gjæstfrie Bestræbelser for at faae dem til at blive holdt Branner og Paulsen fast ved deres tidligere Bestemmelse, at rejse samme Eftermiddag, til stor Glæde for Knud. Den urokkelige Branner og den hjerteløse Paulsen tog en rørende Afsked fra Familien og rullede i Præstens Jagtvogn bort til Jernbanestationen. —

Der var kun et Par Dage tilbage af den Tid, Amalie og Sophie skulde tilbringe derude, men Knud forstod at udnytte den korte Tid med et epicuræisk Raffinement. Havde han truffet en

Prophet, der vilde modbevise hans Vantro ved et Under, saa havde han utvivlsomt begjæret det Tegn, Ezechiel forlangte af Jesaja, at lade Tiden gaae lidt Krebsegang. Han var som en Gnier, der vender og drejer Pengestykket i Haanden, inden han giver det ud. Men Propheternes og Undernes Tid er som bekjendt forbi, og Timerne har i endnu højere Grad end Pengene den Egenskab ikke at ville lade sig holde paa, — og saa kom da ogsaa den ubøjelige Time, da Amalie Koch og hendes Skygge, Sophie Fenger, skulde tage Afsked med den gjæstfrie Præstebolig for det Aar. —

Knud fulgte med dem ned til Stationen. Der blev ikke talt meget paa Vejen. Amalie bemærkede, at det var en dejlig Kjøretour, — hvilket det ogsaa var, da Vejret var lige saa skjønt som Egnen, — og Knud svarede, at den vilde have været bedre, hvis han havde kjørt alene og skulde have dem med paa Hjemvejen.

De opholdt sig nogen Tid — temmelig længe, men de selv syntes utrolig kort — i Ventesalen, aftalende de nødvendige Hilsener til Forældre og Venner. Saa hørtes der en gjennemtrængende Piben, og klapprende, pustende og hvæsende ankom det sorte, mangeleddede Uhyre, som kort efter fjernede sig, hvæsende, pustende og klapprende, bortførende Væsenet og Skyggen. Knud blev

staaende paa Peronen, svingende med Hatten og stillende unaturlige Fordringer til Rækkevidden af sine Synsorganer, hvormed han søgte at fixere to bevægelige hvide Punkter: — Væsenets Lommetørklæde og Slør. —

Han var rolig glad paa Hjemtouren og fandt det ikke saa trist, som han havde tænkt sig, at vende tilbage til den tomme Præstegaard. Der var dog endnu en Duft over den fra hendes Ophold, som strømmede ham imøde fra hver Krog i Huset og fra hver Busk og Blomst i Haven og paa deres sædvanlige Spadseregange. Han glædede sig ved at tænke paa, at han havde omgivet hende med Minder om ham og hans Hjem. Endelig trængte han ogsaa noget til at komme til Ro og Arbejde, og hans Sind var fuldt af Haab og digteriske Planer, som Jorden af Spirer efter Foraarsregnen.

Da han stod af og gik ind i Forstuen, kom Pastor Vinge ud fra sit Studereværelse. Han omfavnede sin Søn hjertelig.

— Naa, min Dreng, det var nu den Tid; jeg er rigtig glad over at kunne have gjort Dig den Glæde.

— Du kunde heller ikke have gjort mig nogen større.

— Jeg veed det; jeg vidste det nok, svarede

Præsten og gik igjen ind i sit Studereværelse til Buddismen.

Knud følte sig derimod ikke oplagt til at sætte sig til at arbejde; han drev noget om i Haven og hen ad Vejen ned til Aaen. Det var den Vej, de pleiede at spadsere ad netop paa denne Tid. Det havde blæst ret frisk om Formiddagen, men nu havde Vinden lagt sig, og der var ingen anden Bevægelse paa Aaens Overflade end den svage Krusning af det langsomt rindende Vand; dens Smaabølger havde lagt sig til Hvile, og som en lys Drøm steg Taagen op fra den blanke Flade, løftede sig, sank og hvilede paa Vandet, gjennemlyst af Aftensolens Straaler, der skjød sig ind mellem Skovene, som indesluttede Bredderne. Stien førte op over den høje, skovbevoxede Bakkeaas, ved hvis Fod Vandet ofte saaes blinke hvidt gjennem det grønne Løv. Længere henne, hvor Bakken begyndte at lavne sig, var en Bøjning af Aaen synlig for Enden af den. Det lille Stykke Vandspejl optog Aftensolens skraat nedfaldende Straale i et Brændpunkt og sendte en lang rød Straale op over Aaens Side, glødende det kobberfarvede, visne Løv, der dækkede den, og farvende de graae Bøgestammer.

Han gik hurtig ned ad Stien og nærmede sig hint Sted, hvor den naaede Aaens Bøjning; her var der en livligere Bevægelse i Strømmen,

som om den længtes efter at komme omkring den lille Pynt og see hvad der var paa den anden Side af det store Bøgetræ, der trængte sig frem foran de andre forat optage i sig hele den Lysfylde, som forvandlede dets forreste, langt nedhængende Grene til en sand Guldregn, der gjorde Bølgerne, den faldt paa, gyldne.

Der laae ogsaa en Danae under denne Guldregn, en lys kvindelig Skikkelse.

Knud standsede forundret og besindede sig paa; at Amalie desværre maatte være en sex, otte Mil derfra; — det var netop et af deres Yndlingssteder. Han nærmede sig; Skikkelsen rejste sig, gik ham nogle Skridt imøde og hilste.

Det var Baronesse Agnes Redtz.

— Er det Dem, Herr Vinge, udbrød hun. God Aften! det glæder mig at træffe Dem. Jeg har en Taksigelse at aflægge til Dem.

— Saa — til mig Frøken Baronesse? fra hvem, om jeg maa spørge.

— Fra mig selv. Det er for Deres Bog, som jeg har haft saa megen Glæde af.

— Hvilken Bog mener Baronessen? —

Baronessen lo, — en smittende klokkeklar lille Latter.

— Nej, det er kosteligt! — Er De allerede saa dybt inde i store nye Planer, at De har glemt Opus et? — Aa, De kan godt aflægge Deres In-

cognito, for det er en af Deres Venner, der har sagt mig det: — Simoni. Han er lidt i Familie med mig, og vi traf tilfældig sammen ved Trollhättan for en Maanedstid siden. — Hør, det er ellers en udmærket Ven for en Digter, De har dér; han bliver snart en bekjendt Componist.

— Troer De virkelig? — ja det skulde glæde mig meget —

— Aa — ganske bestemt. Han spillede nogle Smaastykker for mig, som han havde componeret, det var ganske allerkjæreste — yndigt. — Naa, jeg havde allerede læst Deres Bog, da jeg traf ham, og jeg havde lagt Mærke til, at Sceneriet ofte mindede mig om denne Egn, hvor jeg er vant til at leve. — Hør, det bliver noget koldt at staae her; jeg er egentlig blevet for længe hernede og faaer nok Skjænd af Tante, men jeg kunde ikke rive mig løs, her var saa smukt. Gaaer De ikke med op gjennem Skoven til Aabyholm, saa kan vi tale noget længer sammen? —

Knud fulgte med hende, snarere lidt ærgerlig end glad. Han var for optagen af Amalie, til at kunne give sig hen i Situationen: en Spadseretour i en smuk Skov paa en smuk Sommeraften med en smuk ung Dame — ovenikjøbet en Baronesse — der talte med Begejstring om hans eget Arbejde. Et Par Gange, da de i nogle Minutter gik tavse, legede han med sin Indbildningskraft, at det

var Amalie, han gik med; han undlod at see paa hende og lyttede til den sagte Skrigen af Silkekjolen. Fra dennes Søm lod han saa sit Blik langsomt glide opad, følgende Benets og Lændens Linie, som den snevre Kjole dækkede uden at skjule. Figuren kunde nok ligne Amalies; kun var den endnu mere harmonisk og tegnede til at blive noget fyldigere. Hun var kun sytten Aar, to Aar yngre end Amalie. Ved Ansigtet hørte Ligheden ganske op, og enhver upartisk Betragter vilde have givet Baronessen Fortrinet. Det smukkeste var de fint tegnede Øjenbryn, som ogsaa syntes at have Bevidsthed om deres Skjønhed, idet de havde for Skik ofte at hæve og sænke sig paa en vis selvbehagelig Maade; — under dem en aristokratisk, let men bestemt bøjet Næse; Underansigtet med den kløftede Hage var temmelig lille. Det kastaniebrune Haar krøllede sig i tykke Lokker om hendes Hoved og hang bagtil lidt ned paa Kjolen.

Ved Indkjørslen til Aabyholm tog han Afsked med hende og maatte love at aflægge et Besøg paa Herregaarden, inden han tog til Byen. Der havde aldrig været videre Omgang mellem Herregaarden og Præstegaarden i Vinges Tid, skjøndt de laae saa nær ved hinanden. Den gamle Baron var død kort efter at Pastor Vinge havde faaet Kaldet, og den unge, der var under Formynderskab, op-

holdt sig sjelden, næsten kun i Jagttiden, paa Godset; desuden var han, efter hvad der sagdes om hans Liv, ingen ønskelig Omgang for Knud. I Sommermaanederne opholdt gjerne den unge Baronesse sig derude tillige med en gammel velfornem Tante, en Frøken Dinesen. De tog en Gang imellem i Kirke for at foregaae Menigheden med et godt Exempel, og saa hilste de paa Præstefamilien. Det var hele Samkvemmet.

Da han kom hjem, havde de Gamle sat sig til Thebordet. Han fortalte dem, at han havde mødt Baronessen og fulgt hende op til Gaarden, og at det var derfor, det var blevet saa sent.

— Gaaer Du? — spurgte Fru Vinge, da han, strax efter at de havde rejst sig, gjorde Mine til at forlade Stuen.

— Jeg vil op og arbejde.

— Kan Du ikke sidde med dit Arbejde hernede?

— Ikke godt.

— Min egen kjære Dreng, udbrød hun pludselig, omfavnede og kyssede ham lidenskabelig.

Han besvarede Omfavnelsen og Kysset saa varmt, som det var ham mulig, — varmere end sædvanlig, men dog en hel Del Grader for lavt for hende, — og frigjorde sig lempelig for hendes Arm.

— Nu bliver her nok kjedeligt for Dig her-

ude hos os Gamle alene, sagde hans Moder, — men det er da ogsaa kun en kort Tid, tilføjede hun med et Suk.

Knud gik.

— En Mand skal forlade sin Fader og Moder og hænge fast ved sin Hustru, sagde Præsten. —

Knud gik op paa sit Værelse, tændte Lampen og tog nogle Papirer frem af Bordskuffen. Han gjennemlæste de sidste Linier, han havde skrevet Aftenen før Amalie kom, sad nogen Tid med Hovedet støttet i sin Haand og gav sig saa til at skrive.

Gjennem de aabentstaaende Vinduer, som han sad lige ved, strøg den friske, krydrede Luftning ind og bevægede nu og da Papiret. Ofte medens en Tanke kjæmpede for sin harmoniske Form, hævede han Blikket og saae ud. De sorte Skove tegnede deres bølgende Linie skarpt mod Himlens blege Orangestribe; — i det grønlige Skjær over den tindrede Aftenstjernen. Tillige med Luftningen svævede ogsaa nogle Natteværmere og Døgnfluer ind i Værelset, lokkede af Lyset. De faldt tungt ned paa det hvide Papir og kravlede om dér, undertiden udviskende Blækket og standsende Pennens Gang. Blev de rystede af, foer de op til Lampen og sværmede dér saa længe, til en forbrændte med en svag, lille, sydende Lyd. Han rejste sig, tog dem forsigtig uden at knække et

Ben eller beskadige en Vinge, satte dem udenfor Vinduet og lukkede det.

Pennen gled atter henover Papiret let og jevnt, aldrig iltert. — Den skrev ingen haarde, hvasse Sætninger, Alt, hvad der flød fra den, var saa mildt og forsonligt, som om det var kommet fra en Gaasefjeder.

Ogsaa Staalnaturerne have deres bløde Øjeblikke. —

II.

Keimt ein Glaube neu
Wird oft Lieb' und Treu
Wie ein bøses Unkraut ausgerauft.
Goethe.

Grósserer Alfred Koch boede i en Villa paa Dosseringen ved Sortedamssøen. Et Jerngelænder med forgyldte Kugler adskilte den lille sirlige Have fra Gangstien. Foran det mangekantede Kalkstenshus med Espalier af Gloire de Dijon en Mønsterplaine, omslynget af et Ideal af en Grusgang. Paa Mønsterplainen foruden et Buskads og et Par beundringsværdige Bede et net lille Birketræ med Sølvstamme og hængende Grene, Havens Ædelsten. Det var af Størrelse som en almindelig Gren paa et fuldvoxent Træ, men det var en urokkelig Overbevisning, næsten et Dogme hos Familien Koch, at det havde naaet den Højde, som den Slags Træer ordentligvis bør have, og at Alt over det i Birkefaget var af det onde. Der var ogsaa en Stenalp, som antoges at have en

skuffende Lighed med et Alpelandskab fra Berner Oberland — dog noget formindsket. Det var Familiens egentlige Stolthed, navnlig Grossererens, som selv havde været meget virksom ved dets Skabelse. I et satirisk Øjeblik havde Knud Vinge skrevet et ironisk Alpeidyl, Motivet fra Grosserer Kochs Have. Ved at ændre en Snes Udtryk og udelade Noget fik han det gjort pathetisk og overleverede det til Grossereren i en elegant Afskrift. Det faldt i god Jord. Han (Grosserer Koch) havde — det maatte han indrømme — næret Tvivl om, hvorvidt Knud havde Talent. Men her var Talent, han havde nær sagt, ja han kunde sige, han maatte sige — Geni. Thi hvad var Geni? — det var Blik for det store — for det ophøjede i Naturen. — Siden den Tid havde Knud staaet fast i Grossererens Gunst. Denne mærkelige Stensætning befandt sig iøvrig ikke paa Plainen men i et Hjørne af Haven ud til Vejen, og det var et smukt Træk af Herr Kochs menneskekjærlige Sindelág, at han havde anlagt den dér, saa tæt ved den forbigaaende Mængde, at ubemidlede, der ikke kunde foretage en Rejse til Berner Oberland, ved at betragte den kunde faae et forfriskende Indtryk af hin ophøjede Natur.

En smuk Stentrappe med to Potteplanter paa hvert Trin førte op til en lille Veranda, hvorfra en Glasdør gik ind til Havestuen. Her fandtes

en Overflødighed af Sophaer, Chaiselonger, Lænestole og Stole, alle betrukne med mørkegrønt Fløjel; de syntes alle at have den gjæstfrie Hensigt at gjøre den, der nedlod sig i dem, saa blødagtig, at han ikke gad rejse sig og udsætte sig for haardere Sæder. Der var et Fængsel af Nøddetræ og Glas for Verdensliteraturens største Tanker paa Velinpapir og i Maroquinbind. Endvidere et Nøddetræsskrivebord, saa overlæsset med Nipsgjenstande, at det syntes hensigtsmæssigt til alt Andet end netop til at skrive paa, og et rundt Bord af samme Materiale, paa hvis spejlblanke Flade nogle Digtsamlinger og Pragtværker glædede sig ved en mangeaarig, uforstyrret Hvile. Paa Kakkelovnen stod en tankefuld Athene med Haanden under Hagen, maaskee grundende over, hvorfor i al Verden hun netop befandt sig her. Den lillafarvede Væg — Farven mindede om en frossen Næse — var smykket med en Del Malerier, thi Herr Koch var Kunstelsker. Der var et Maleri, som langtfra lignede — eller tydeligere udtrykt: fra det fjerne lignede — frisk Salat, anrettet med Flødeskum, men for det sig nærmende Øje frembød det imponerende Skue af en brusende Fos mellem lysegrønne Træer. «Her skal De see», plejede Koch at sige til Enhver, der førstegang kom i hans Hus, — «et Værk af en norsk Kunstner. — Prægtigt — hvad? — Ja, jeg veed, hvad

De vil sige — unaturlig store Birketræer. Det kan ikke nægtes. Kunstneren har ikke formaaet at begrændse sig. Men» — og her lagde Koch den venstre Haand paa Beskuerens Arm, gjorde et halft Skridt tilbage og holdt den højre Haand som en Kikkert for Øjet — «men — hvis De vil betragte dette Vand, denne Himmel — udmærket — ganske udmærket.» Der var ogsaa et Sømaleri med frisk Vejr, som kunde inspirere Familien Koch til fromme og taknemmelige Følelser overfor det algode Forsyn, der ikke havde sat dem ombord paa hin Fregat, som stod paa Hovedet mellem marineblaae Bølger. —

Under dette om dristig Farveopfattelse vidnende Kunstværk sad Fru Koch, vrøvlende en Strikning op i dens Mulighed og en Mening ned — i dens Umulighed. Af og til saae hun op paa sin Mand, som stod foran Kakkelovnen, betragtet af hin tankefulde Gudinde. Men Herr Koch skulde ikke sees forfra men fra Siden, — derfra omtrent, hvor den lille Amor paa Consolen saae ham, medens han ligesom i et Anfald af fortvivlet Selvironi holdt en Pil lige mod hans brede Bryst. Det var Profilen, det kom an paa. Dette imponerende Hoved skulde hverken modeleres eller males men silhouetteres. Konewka har desværre ikke kjendt ham, ellers vilde han have benyttet ham til en af Borgerne i Skjærsommernatsdrømmen. Hvor

prægtig kunde han ikke f. Ex. have været Maaneskinnet med sin skaldede Isse, der rigtignok fremstillet i Silhouet vilde have været en Maane i Totalformørkelse. Denne Isse skraanede fortil ned i en høj buklet Pande, nedadtil begrændset af et Par buskede Øjenbryn, der skyggede over nogle smaae, skarpe, plirrende Øjne; under dem et Diminutiv af en kroget Næse, der gnaven trak sig tilbage, forat Munden og Hagen kunde træde desto bestemtere frem; — en Del af hans Ansigt der maaskee ikke gjorde ham uskikket til at være Kjedelflikker Snude. Knud havde engang lignet Panden ved et Bjerg og Næsen med en Mus, der var i Færd med at æde sig ind i en Ost, hvorpaa Paulsen, ledet af en pludselig Ideeassociation, citerede: *Parturiunt montes, nascetur ridiculus mus.*

Og han havde Holdning, havde Herr Koch. Man skulde forsværge, at han ikke havde været Oberst for Borgervæbningen; imidlertid havde han aldrig været det. Men han vilde have taget sig imponerende ud i Spidsen for et Regiment Borgere. Han var en Ordenens Mand og i alle Henseender en mønsterværdig verdslig og gejstlig Borger. Det sidste ikke for saavidt som han troede paa Dogmerne; det gjorde han ikke af den Grund, at han ikke kjendte dem, og det svage Bekjendtskab, han havde til enkelte af dem havde ikke stimuleret hans Nysgjerrighed i den Retning. Det var ogsaa

aldeles ufornødent, da Herr Koch gjerne antog dem alle ubeseete — paa Grund af sin rørende Kjærlighed til Orden og Uniformitet. Denne Lidenskab bragte han ogsaa det Offer hver Søndag at blunde to Timer i sin Kirkestol, — hvilket var et virkeligt Offer, da Sædet i Kirkestolen var stenhaardt i Sammenligning med den Seng og den Lænestol, hvori han plejede at udhvile sig. — Det behøver neppe at tilføjes, at han nærede en ophøjet Foragt for al Overtro, og at han ubevidst anvendte Hobbes Definition, at Overtro kun adskiller sig fra Tro ved at være en Antagelse af det overnaturlige, som ikke er autoriseret af Staten.

Endelig var Herr Koch en liberal Mand. Han holdt af at tale i høje Toner om «Meningsfrihed .... den absolutte Nødvendighed af Menings-frihed .... ubegrændset Me-nings-fri-hed ... De forstaaer?» — og Ingen, der kjendte Herr Koch, kunde i Sandhed være i Tvivl om, at han derved maatte mene at være fri for at have nogen Mening om nogen alvorlig Sag. —

— Nu er det ellers snart paa Tiden; denne Bemærkning syntes han at henvende til et Guldchronometer, som han trak op af Lommen.

— Hvilket? — spurgte Fruen, som var vedblevet at vrøvle op og ned, og nu pludselig blev afbrudt. —

— Hvilket? — naturligvis, at de skulde komme, — naturligvis, at vi skulde have noget Aftensmad — for Pokker! — naturligvis, at man skulde til at bestille andet end at staae og see paa sine Støvlesaaler.

— Der er da ogsaa andre Ting at see paa, mente hans Kone; — forresten — jeg begriber ikke, hvordan Du bærer Dig ad med at staae dér og see paa dine Støvlesaaler.

— Støvlesaaler? — hvem talte om Saalerne? — jeg sagde Støvlelæder.

— Nej det maa Du undskylde; det veed Gud, at Du sagde —

— Snak! — kom ikke her og fortæl mig at jeg sagde, hvad jeg ikke sagde, og ikke sagde, hvad jeg sagde — det er Nonsens. .... Men sæt, at jeg havde sagt Saaler; .... læg Mærke til: — jeg siger ikke, at jeg sagde det, — paa ingen Maade! — men jeg siger, sæt — lad os supponere, at jeg sagde Saaler, — kunde Du da ikke selv begribe — — Saa! — der troer jeg, Vor Herre Død! de kommer.

Denne Tro foranledigedes ved at en lille gul Terrier, der hidtil havde holdt sig ganske stille under Bordet, rejste sig og gjøede, samtidig med at der hørtes en støjende Latter noget borte. Strax efter knirkede Havelaagen, og den lille Hund foer ud. Den kom til Syne igjen baglænds

gjørende alle de utrolige Bevægelser, hvormed Kjærlighed og Glæde kan legemliggjøre sig i Hundenaturen, foran Amalie, — undtagen naar den ved at falde ned paa Ryggen fra et overnaturligt Spring eller rulle et Par Alen til Siden var kommen et Øjeblik i Baghaanden.

Ved Siden af Amalie gik en ung Mand i Cadetuniform — hendes Broder, Theodor. Han var slank men havde Faderens udmærkede Holdning og noget af hans markerede Træk.

— Naa er I dér Børn? —

— Ja her har I hende, raabte Theodor, — lyslevende, med Hovedet fuldt af Poesi og Romantik og —

— Vil Du nu være artig, Marine! sagde Amalie og truede ad ham. God Dag, Fader! god Dag, søde Moder! — Begge disse Udbrud ledsagedes af heftige Omfavnelser, hvorpaa hun med et: «Ja, Bob! her har Du mig, Bob!» greb den af Sindsbevægelse hylende og skjælvende Terrier, svingede den et Par Gange frem og tilbage foran sig, trykkede den til sit Bryst, hvor den stak sin Snude paa en Naal, og sluttelig satte den ned paa Gulvet, efterat den var bleven nogenlunde beroliget ved disse Opmærksomhedsbevisninger.

— Naa hvordan har Du saa moret Dig, min Pige? spurgte Grossereren, da de sad ved Thebordet.

— Aa, saa mageløst. Jeg har ganske bestemt aldrig haft nogen dejligere Sommerferie.

— Nej, det maa jeg troe! Naar man bliver gjort saadan Cour til af en af vore unge berømte Forfattere, bemærkede Marinen og sluttede med en støjende Latter, idet han kneb sine smaae Øjne endnu mere sammen og slog Rynker paalangs af sin lille krogede Næse.

— Det er noget Snak, Theodor, afbrød Amalie ham, — Knud Vinge er ikke mere Courmager end han er berømt, — ikke engang saameget.

— Det var ret, Amalie, — det er ganske rigtigt, min Pige! man skal ikke gjøre Folk til mer end de er, sagde Grossereren; — men — hvad han ikke er, det kan han blive. Han har Talent, det er det jeg siger, han har Geni. — — Ja Tak, en lille tynd, men, for Guds Skyld! tynd, ellers sover jeg ikke inat.

— Ja, det har Du nok Ret i, udbrød Theodor, — veed Du, hvad Amalie fortæller, at det er ham, der har skrevet «det unge Danmark»?

— Hvad behager — hvad — hvad siger Du? udbrød Herr Koch; — den afskyelige, forfærdelige Bog? — har han skrevet den? —

— Men Fader, har Du læst den? spurgte Amalie forfærdet.

— Nej, Gud bevare mig vel! jeg har Andet at tage vare end at læse den Slags Bøger. Men

jeg har hørt Provsten omtale den — omtale den i den mest desavouerende Tone. Rent atheistisk — aldeles usædelige, samfundsopløsende Tendenser. Men det er jo forfærdeligt, det er jo — jeg kan jo ikke være bekjendt at modtage et saadant Menneske i mit Hus! —

— Aa, det kan Du sgu meget godt, Fader, mente Marinen; der er saamænd Ingen, som vil mistænke Dig for at have Del i Affattelsen af hans revolutionære Bøger.

— Har jeg spurgt Dig om din Mening? — det er Noget, Du ikke kan bedømme — forstaaer Du? .... Du kan ikke indsee, hvorledes det compromitterer mig. Hvad vil Provsten sige, som jeg har den Ære at see i mit Hus?

— Han er saa myrderlig kjedelig, saa det er saagu en hamber Ære, bemærkede Cadetten.

— Jeg skulde tage meget fejl, vedblev Herr Koch uden at lade sig forstyrre af denne Parenthes, — min Hukommelse skulde svigte mig i en højst mærkelig Grad, om Provsten ikke talte om, at der i Bogen var et fordækt Angreb paa ham selv, — Træk, hentede fra hans Højvelbaarenheds egen Person, — det er jo forfærdeligt — afskyeligt.

— Aa, det kan man nu ikke fortænke Knud Vinge i, sagde Theodor, — for hvis jeg kunde skrive Romaner — sikken et Grin jeg vilde gjøre med Provstens højvelbaarne Person!

Amalie lo.

— Theodor, sagde Herr Koch med Værdighed, — jeg kan ikke tillade, at Du taler paa en saadan Maade, ikke engang imellem os.

— Men Gud, Theodor, Du vil da ikke til at skrive Romaner? udbrød hans Moder forfærdet.

— En Bog med samfundsopløsende, usædelige Tendenser, vedblev Herr Koch, — jeg maa sige, jeg begriber ikke, hvordan Pastor Vinges Søn har kunnet skrive saadan Noget.

— Ungdommen, bemærkede Fru Koch halft til sig selv, kastende dette Ord ud som en Snøre for at see om der var Bid.

— Naturligvis, sagde Koch, — Ungdommen — netop! — Jeg tvivler ikke om, at han jo kommer paa bedre Veje. Det er heller ikke min Mening absolut at lukke mit Hus for ham — paa ingen Maade; — her blev Herr Koch saa rørt over sin egen Fordragelighed og Overbærenhed, at han maatte sætte Rørelsen med en Bunddækker Rom, hvorpaa han hævede Taflet og fortsatte sin Udvikling i Dagligstuen, staaende foran Kakkelovnen. — Han vil utvivlsomt faae modnere Anskuelser, sagde han. Men indtil da maa han ogsaa lære .... det er aldeles nødvendigt, at han lærer, — at tage Hensyn til ... og ... at bøje sig for — den religieuse sædelige Aand i de Kredse, han omgaaes.

— Det vil han ogsaa nok, søde Fader, sagde

Amalie, men Du maa nu heller slet ikke troe, at der er noget usædeligt i hans Bog, det er der virkelig ikke Spor af. Det eneste, man kan blive stødt over, er at den er vel skarp i sine Angreb paa Kirken.

— Ja, der har vi det, svarede Herr Koch ivrig, — Angreb paa Kirken, ja .... da liegt der Hund begraben! Kirken og Religionen, mit Barn, er det gode Samfunds Bolværk mod de onde og oprørske Lidenskaber. Disse Institutioner leder den lavere Befolknings Tankegang i en god, uskadelig Retning; — tag dem bort, og denne Tankegang antager en truende tar — — nej, hvad jeg vilde sige — jo: tartarisk Charakter. (Titanisk foresvævede Herr Koch, men ved en Ideeassociation mellem Titaner, Tartaros og Tartarer fremkom hin Form). — Jeg — betragter et Angreb paa Kirken som et personligt Angreb paa mig selv personlig. Jeg og mine er vel ikke Kirkens Tjenere, — nej, det er vi ikke, men vi er dens, — dens —

— Herrer, gisnede Cadetten.

— Nej, heller ikke Herrer, kjære Theodor, men dens — dens —

— Trælle, supplerede Fruen med en ydmyg Stemme.

— Nej vist ikke, kjære Marie, Trælle? nej paa ingen Maade, paa ingen Maade, sagde Herr Koch lidt ærgerlig, og gjorde sig om muligt endnu

rankere, end han plejede at være, — aldeles ikke Trælle — men vi, — kort sagt, vi ære dens Institutioner, vi støtte dem. — Efter denne imponerende Slutning gjorde Herr Koch en Bevægelse med sine brede Skuldre, som om han vilde sige: jeg og mine Lige er de Atlasser, hvis Skuldre bære den christne Himmel, — og deri vilde han have haft Ret. Men det sagde Herr Koch ikke, blandt Andet af den Grund, at han ikke knyttede nogen anden Forestilling til Ordet Atlas end en Samling Landkort.

Grossereren gik ind i sit Contor, og Amalie, som var træt af Rejsen, op paa sit Værelse, et nydeligt lille Jomfrubur med himmelblaae Vægge, rosenrøde Gardiner, snehvid Seng o. s. v. Hun gav sig strax til at pakke sin Kuffert ud. Der laae oveni en lille Pakke, — den beundrede og afskyede Bog. Nu havde hun maattet høre saa meget ondt om den, at det gjorde hende ganske ondt at see den. Hun tog Papiret af og strøg kjærtegnende med Haanden over Bindet, — og et smukt Bind var det, hvidt Lærred, der saae ud som Pergament, og med en indpresset Guld- à la grecque-Bord, og indeni stod der, at den var foræret hende af «hendes mest hengivne Ven, Forfatteren».

Hun lod den falde op, hvor den selv vilde, og læste med halvhøj Stemme et Digt, som stod dér: —

De dumme Munke paa Athos,
De sad deres hele Liv
Og stirrede paa deres Navle —
En græsselig Tidsfordriv!

Saa kom de i hellig Ekstase: —
Det uskabte Lys, som hist
Paa Tabor forklarede Christus,
Omstraaled dem da tilsidst.

I dumme Munke! — I havde
Fornægtet den fædrende Tro; —
Gud Eros har vist sin Dyrker
Til Ekstasen en skjønnere Bro.

I min Elskedes havblaae Øje
Neddukker jeg Sind og Sands,
Da hører jeg salige Toner
Og seer en guddommelig Glands.

Det er ikke Lyset fra Tabor,
Men det er den Straale, der brød
Det urgamle Mulm og sænked
Sig frugtbart i Chaos' Skjød.

Som avled de græske Guder,
Som antændte Hellas' Bavn, —
Den uskabte, straalende Eros
Han tager mig i sin Favn.

Han skaber de vingede Tanker,
Han avler de strømmende Ord,
Da taler jeg henrykt i Tunger,
Og Rythmer paa Læberne boer.

— — Det var meget vanskeligt at see uhildet paa Digtet med de samme havblaae Øjne, som havde fremkaldt Ekstasen, — men det var dog vist et meget ugudeligt og frækt Digt; — der var ingen Tvivl om, at Provsten, som havde confirmeret hende, vilde finde det afskyeligt, og finde det meget syndigt af hende, at hun ikke var mere forarget, end hun var, — for egentlig var hun ikke videre forarget, men det vidste hun jo, var hendes Fejl. — Maaskee var hun bleven smittet af Knud. — Men det var forresten underligt med ham, for hun havde altid hørt, at Fritænkerne vare nogle onde Mennesker, og at den, der ikke i det mindste troede paa en personlig Gud, var et Udskud af Menneskeheden, og, hvis han ikke omvendte sig, langt værre end en Røver og Morder, — og det var Knud dog virkelig ikke. — — Saa maatte det vel være onde Mennesker, som havde sat det i ham, og saa var det rimeligt, at gode Mennesker maatte faae det ud af ham igjen, og det var der Ingen, der kunde saa godt som hun, hvem han elskede, og for hvis Skyld han sikkert vilde gjøre Alt, som der ikke var noget ondt i.

Saaledes bevægede hendes Tankegang sig i meget naturlige og kunstløse Syllogismer, indtil det stod for hende som hendes ideale Maal at føre en stor, men vildfaren Aand tilbage til Gud og Samfundet.

Saa klædte hun sig af og gik i Seng. — Hun bad sin Aftenbøn mindre som en halv tankeløs, tilvant Formel end sædvanlig. Den indeholdt i en særlig Clausul Anmodning om Naade og Styrke til at naae hint Maal. —

Sundet blankt og blaat som et Gulv af Saphir, hvorover Sollyset vandrede, ude, hvor det gjenspejlede den klare Septemberhimmel, — lysegrønt som en Løvmasse, der bølger for Vaarvinden, længere inde, hvor det havde Gjenskin af Sandbunden, — klart og gjennemsigtigt som flydende Krystal helt inde, hvor de lave Bølger trillede op paa den glat slikkede Sandskraaning og lod En see hver Sten og Musling paa Bunden; — Sverigs blaae Kyst og Hveens gule Skrænter lige netop synlige gjennem den disede Luft i Synskredsen, ud af hvilken der voxede phantastiske Lag af violette og lyserøde Skyer, — Kysten og Pynten ved Skovshoved med Fiskerlejerne og de mangefarvede Løvgrupper overgydte af et mildt Sollys, — saaledes var Udsigten fra Langelinie en Eftermid-

dag nogle Uger senere, da Knud igjen var kommen ud paa sin Yndlingsspadseregang.

Kun faa Spadserende. Foran Knud en trivelig Herre, — en af Kjøbenhavns bekjendte Spradebasser, — iført en elegant Jakke og med en sort Hat af nyeste Façon paa Snur. Han bevægede sig sirlig fremad med en halft gyngende, halft trippende Gang, og konverserede chevaleresk en midalderlig Dame. Snippen af hans Knebelsbart præsenterede sig elegant mod den klare Himmel. — Fra den modsatte Side kom fire Borgermænd, Stamgjæster, som man til en bestemt Tid vår sikker paa at møde dér. Knud havde den Skik, naar han traf Personligheder, der vakte hans Opmærksomhed, at tænke sig ind i deres mulige Forhold, og dette Firkløver havde ofte sysselsat hans Fantasi; — han kaldte det altid Lhomberpartiet, og var fast overtydet om, at de tog sig denne regelmæssige Motion, inden de i et hyggeligt Ungkarle-Værelse, hvilket han forestillede sig omtrent som Master Humphreys, satte sig til at tyre en gemytlig Robber ikke uden Toddy, og han nærede ingensomhelst Tvivl om, at den svære Herre yderst tilhøjre, som snakkede og gestikulerede saa ivrig, var staaende Solo, og den lille, spinkle, vindtørre Mand, som sagde: «Ja — jo, ganske vist,» eller: «Ja saa! nej virkelig!» ligesaa staaende Codille. —

Da de vare komne forbi ham og lod Udsigten aaben, saae han lidt forude en ung Mand af temmelig spinkel Statur, paa hvilken Klæderne hang paa en skjødesløs, men aldeles ikke sjofel Maade. Han fægtede i Luften med en tynd Spanskrørsstok, som om han dirigerede et Orchester. «Men det er jo min sandten Simoni,» sagde Knud til sig selv og forstærkede sine Skridt. Den unge Mand forude vendte om, og viste strax efter levende Tegn paa Gjenkjendelse ved at standse med et pludseligt Ryk, støde Stokken haardt mod Jorden og derpaa strække begge Armene horizontalt ud frem for sig, — Bevægelser der tildrog ham et Blik fuldt af ophøjet Salonløve-Foragt fra den trippende Spradebasse, som ikke afficerede den unge Mand mere, end om en kravlende Skarnbasse havde tilkjendegivet ham sin Forargelse.

— God Dag, Mand! raabte han til Knud, naa er du kommen hjem fra den landlige Uskyldighed? Det var sgu godt, jeg traf Dig, for jeg havde lige betænkt at opsøge Dig i din Hule. — Nu kan Du følge med hjem til mig.

Han fik Knud under Armen.

— Naa, Du havde da Fornøjelse af din Bog, fortsatte Simoni, og der udspandt sig strax en livlig Samtale om den og andre literaire og musikalske Emner. Simoni udtrykkede sig meget livlig og undertiden morsomt og gestikulerede

ivrig dertil. Men han talte springende og undertiden saa hurtig, at det var vanskeligt at følge med for En, der ikke kjendte ham.

De gik gjennem Amaliegade og skraaede over Amalienborgplads, hvor den forstenede Stilhed kun afbrødes eller næsten gjordes endnu mere bemærkelig ved Skildvagternes regelmæssige Fodtrin, og hvor højsalig Kong Frederik den femte i Imperator-Uniform som sædvanlig førte en usynlig Armee mod Marmorkirkens Ruiner. De gik ind i et Hus i Frederiksgade, hvor Simoni boede paa fjerde Sal. Fra Trappen førte en Dør ind til hans Soveværelse, som vendte ud til Gaarden; Dagligstuen var et temmelig stort og langt Værelse; paa den korte Ydervæg, lige over for Døren ind til Soveværelset, var der et stort Vindue, som stod aabent ud til Altanen. Omtrent en Alen fra dette, saa at der lige var Plads til at skubbe en Stol ind, stod et Cabinetsflygel, og op til den modsatte Væg et Skrivebord bedækket med Bøger, Noder og Nodepapirer. Hele Værelsets Udstyrelse var paa engang bekvemt og smagfuldt og bar Præget af at omgive en kunstnerisk Epicuræer, et Navn, man ogsaa kunde give den velhavende Søn af en jydsk Godsejer uden at gjøre enten ham eller Epicuræismen Uret. —

— Sikken et Vejr! udbrød Simoni, idet han lænede sig ud ad Vinduet, — hvad det dog er

for et mageløst Septembervejr! man skulde troe, vi var i Begyndelsen af August .... Hvad behager? — Naa, saa Du troer, Du faaer Lov til at ligge og drive henne i den Sopha? — Nej min Ven. .... Se nu her, vedblev han, idet han trak en Gyngestol frem og lagde en Pude i Vindueskarmen, — sæt Dig nu i denne og læg dine Been op paa Puden .... Saadan. —

— Ja, saadan sidder man sgu meget godt.

— Godt? — ja det er jo indlysende. Man skal afvinde enhver Situation den Behagelighed, som er den ejendommelig, sagde Simoni med en docerende Mine og Gestus. — Henne i Sophaen kunde Du ligge ligesaa godt, dersom det regnede eller sneede, men dér kunde Du saa ikke sidde. Og netop derfor, o Du Vidunderlige, skal Du placeres saadan. .... Maa jeg byde Dig en Cigar, som jeg paa det indstændigste vil anbefale til din Pung og Gane. — Du vil finde den fortrinlig. — Man skal gjøre sig tilgode her i dette Liv, som min Gamle siger, for man veed, hvad man har, men man veed skam ikke, hvad man faaer.

— En meget sund og praktisk Leveregel, bemærkede Knud, idet han tog mod den Svovlstik, Simoni havde strøget af til ham.

— Netop, svarede denne. — Og saa er den saa almengyldig. Selv de, som haaber paa at komme til at ryge forklarede Cigarer i det næste

Liv, sætter derfor ikke mindre Pris paa god Træk i de dennesidige Cigarer, — hvilket er et fornuftigt og godt Træk i deres hinsides Haab.

— Hør Simoni, sagde Knud, lad mig faae Noget at høre fra din Rejse i Sverig.

— Saa gjerne, sagde Simoni, tændte sig en Cigar, satte sig overskrævs i Vindueskarmen og begyndte at fortælle. Han kjendte et Par svenske Godsejere, som han havde besøgt, og paa hvis Godser han havde ført et behageligt og muntert Liv. Han skildrede og charakteriserede livlig og anskuelig og skaanede ikke sine Værter. —

— Nogle aparte Kegler, he! hvad, siger Du til det? — en hel Del Desseiner, skulde jeg mene, og trænger Du til Selvstudium, kan jeg godt faae Dig derover med. De har Punsch nok til os begge.

— Traf Du ingen Bekjendte herfra paa din Rejse derovre, spurgte Knud.

— Jo, det er sgu sandt, det er endda noget af det aller mest romantiske. Det var ved Trollhättan, det passerede. Jeg var taget fra Gøteborg om Formiddagen med en lille Damper, som sneglede temmelig langsomt op ad Elven. Det var brillant Vejr. I Begyndelsen morede det mig at sidde og see paa Floden og de lave Klippekyster med enkelte Birketræer og Noget, der skulde forestille Huse, men snarere lignede røde Æsker,

der var tabte hist og her mellem Stenene; men da de begyndte i en betænkelig Grad at copiere sig selv, blev jeg kjed af det, og saa gav jeg mig til at iagttage et Selskab Englændere, som sad ovenover, i og udenfor en Slags Pavillon. Opvartningspigen maatte hvert Kvarter op til dem med Cognac og Soda, og den ældste og snaksomste af dem blev for hver Gang rødere i Hovedet, og Pigens Kinder havde ogsaa bestandig en forhøjet Rødme, naar hun kom ned. Det var et farligt Spektakel, de holdt. Der var ogsaa en Lady med dem, og jeg havde nok strax en Mistanke om, at det var et temmelig pikant Forhold, — naa, men det kommer nu forresten ikke Sagen ved, og den Historie kan Du faae en anden Gang. — Vi kom Klokken ni til Trollhättan og spadserede op til Hotellet ad en Sti langs Faldene. Det var temmelig mørkt, man kunde see noget hvidt fare afsted og høre en Brusen — *voila tout!* — men det var i det Hele ganske mystisk og imponerende. Paa en Pynt, hvor Hovedudsigten skulde være over Faldene, sad et Par Damer, og jeg syntes, der var mig noget bekjendt ved den enes Figur og Stemme, men jeg lagde ikke videre Mærke til det. Saa kom jeg op til Hotellet og spiste til Aften, — Lax — frisk, iskold Lax, som ingen Dansk har drømt om! Hvis Mr. Pickwick var rejst til Trollhättan og bleven syg dér, skulde det

slet ikke undre mig, om det virkelig var Laxens Skyld. — Naa, mens jeg sidder og underholder mig med denne nydelige Lax, træder der et Par Damer ind, de samme, som jeg havde lagt Mærke til paa Vejen, og hvem skulde det være uden —

— Baronesse Redtz og Frøken Dinesen, sagde Knud.

— Ja, rigtig, men hvor Djævlen —

— Jeg har truffet hende ude paa Landet, og hun fortalte mig det. Hun talte om Dig med Varme og Beundring for din Musik.

— Nej virkelig; — det smigrer mig. Ja, da er hun sgu ellers ogsaa en af dine kvindelige Beundrere, det kan nok være! — Men det veed Du formodentlig ogsaa?

— Rimeligvis. — Naa, og saa? —

— Naa, ja saa havde de i Sinde at blive dér nogle Dage, og da jeg ikke havde noget videre presserende, saa blev jeg dér ogsaa og gjorde min Cour —

— Og hun tog imod den?

— Gud velsigne Dig! — en ung Dame tager altid mod en Cour, men giver undertider til Gjengjæld en Kurv, og den havde hun sandsynligvis ogsaa givet mig, hvis jeg havde ladet det komme saavidt. Men vi sværmede kun noget sammen, og det er Stedet ganske brillant til. — Hør, jeg havde egentlig en fordømt Lyst til at forherlige Troll-

hättan i Musik. Jeg kunde jo nok componere Stemningsbilleder eller saadan Noget, men det er mig ikke bestemt nok. Jeg maa have Ord til, og Du skal skrive mig dem.

— Ja, det kunde maaskee nok lade sig gjøre.

— Vær saa god; — her er Papir, Pen og Blæk, sagde Simoni og ryddede op paa Skrivebordet. Her seer Du et Par Photographier af Helvedesfaldet og de tre øverste Fald, og nu skal jeg inspirere Dig.

Han lukkede Flygelet op og gav sig til at phantasere. Naar han spillede, sugede han Kinderne ind og spidsede Munden, hvis Overlæbe prydedes af en lille opadbøjet Knebelsbart; hans store Øjne blev endnu større, og det tørre, krusede, brune Haar, der var langt men tyndt ved Tindingerne, faldt ham ned over den høje Pande. —

Knud blev siddende stille og lyttede.

Under den stærke harmoniske Strøm af klare, rislende og dybe, brusende Toner, der snart begyndte uafladelig at bølge frem og tilbage i de samme eller varierede Cadencer og Decadencer, kjæmpede der sig en ejendommelig Melodi frem, først utydelig og uformet, druknet i Accompagnementet, siden bestandig klarere og selvstændigere.

— Kan Du høre? — har Du den? sagde Simoni og kastede en Haarlok tilbage fra Panden ved et Kast med Hovedet; — den kommer op

under Strømmen, ligesom en Lax mod Elven. — — Nu bliver den bald ähnlich! —

Han vedblev at phantasere en lille halv Time, medens Knud sad ganske stille og lyttede eller gik op og ned ad Gulvet. Saa rejste han sig.

— Lad os faae Lys, sagde Knud.

Simoni tændte Lampen og satte sig til at læse. Knud skrev.

— Nu maa Du gjerne spille det igjen, sagde Knud efter nok en halv Times Forløb.

— Naa lad mig saa see hvad Du har faaet ud deraf, sagde Simoni, da han efterhaanden havde ladet Melodi og Accompagnement opløse sig og ligesom tabe sig i det fjerne og sluttet med nogle Pianoaccorder i Bassen.

Knud rakte ham Papiret, han læste:

Over Bjergets Ryg sig Maanen hæver,
Blank den svæver
Lavt paa Himlen som et gyldent Skjold;
Flodens stride, mørkblaae Kappes Folds
Den med Guld indvæver.

Som en gammel Jette, Aukthor fælded,
Ligger Fjeldet;
Mørk, forstenet laae han tusind Aar,
Men ustandselig fra Stenens Saar
Skummer Fossevældet.

Susende i Fyrreskovens Grene
Vinden ene
Synger som en dæmpet Sørgesang,
Brusende gaaer Elven ned sin Gang
Over Klippens Stene.

Aa ja, sagde han, den kan nok passe til det Thema, jeg havde fat i. — Den er mig kun — om jeg kan udtrykke mig saaledes uden at forarge Dig — vel petrinsk — stenet; — jeg vilde gjerne haft den lidt johanneisk, noget med Kjærlighed. — Naa, det kan forresten gjerne være, det er bedst saadan.

Han satte Papiret paa Nodestolen og sang Ordene igjennem, mens han spillede Accompagnementet til.

— Ja, ha! det gaaer an, sagde han med svensk Accent; — den faaer vi sgu nok Noget ud af. — Har Du ellers ikke skrevet Noget, jeg kan bruge?

— Jo, jeg har skrevet en Del Digte i Sommer.

— Erotiske?

— Ja vel. —

— Ja men Død og Pine! dem maa jeg have fat i. Vi skal have et helt Hefte Smaasange ud hen ad Juletid, og saa dedicerer vi dem til Baronesse Redtz. Det skal blive excellent. — Gaaer Du nu? —

— Ja, jeg maa hjem. Jeg antager, der ligger et Correctur og venter paa mig. — Saa kommer jeg imorgen Eftermiddag med Digtene.

— Ja gjør det. — Farvel Mand! —

Et Par Maaneders Tid derefter gik Knud en Eftermiddag henad fire gjennem Kjøbmagergade. Han standsede udenfor et Boghandlervindue og kiggede ind for at see, om hans nye Bog var udstillet. Da han fandt den i to Exemplarer, gik han tilfreds videre, men vendte sig pludselig ved en let Berørelse paa Skuldren. Han saae en lille Mand, som paa en fortrolig Maade lettede paa en bulet, smalskygget Filthat, hvorved han viste sit sorte, pomadeglindsende Haar. Det skjultes, da han satte Hatten paa Snur ned i Panden, saa at Skyggen næsten berørte hans blaae Briller. Det var Herr Tang, Kritiker ved et af de mindre anseete Blade. Knud kjendte ham fra Studenterforeningen, hvor han en Aften havde drukket Dus med ham og siden stedse sagt De til ham.

— Har De læst min Kritik? spurgte Herr Tang.

— Ja; den var ikke synderlig gunstig. —

— Hm! synes De ikke? Naa, De fortjente ogsaa en Advarsel.

— Hvorfor?

— Fordi De havde nedlagt Vaabnene og trukket dem tilbage i æsthetisk Indifferentisme.

— Det lod ogsaa til, at der var Andet, som mishagede Dem.

— Ja, den Hellenisering; — det er jo et tilbagelagt Stadium; — han slog ud med Stokken, som om han gav den et Rap med paa Vejen. Dens Skjønheder er ikke fuldtlødigt Guld men forgyldte Regnepenge, de honoreres ikke længer.

— Swinburne helleniserer ogsaa.

— Swinburne tilhører endnu det nittende Aarhundrede.

— Hvad tilhører vi da?

— Fremskridtet, — det tyvende, en og tyvende, to og tyvende Aarhundrede, svarede Herr Tang, og hans Blik forlængede sig gjennem de blaae Briller, indtil de standsede ved et eller andet straalende Punkt omtrent i trediverne af det to og tyvende.

— Ja, jeg vil ogsaa nok gaae frem ad, men ikke længer, end mine Ben rækker.

— De rækker langt, naar De ikke vil stolpre om i Oldtidens Sumpe, som kan være gode for Historikere og Sindssygelæger, naar De aldrig trækker den moderneste Civilisations Syvmilestøvler af.

— Ja, da der gaaer fyrretyve Stadier paa en Mil, maa man med dem jo rigtignok kunne tilbagelægge en hel Del Stadier paa en Dagsrejse. Men alene vil jeg gaae.

— De kan ikke undvære os — de Radicale.

— Rødderne? spurgte Knud med et ondskabsfuldt Smil.

— Som De vil, De kan ikke undvære dem, uden dem blæser De omkuld ved det første Vindstød. Det er det Hele. — God Morgen, Herr Vinge! —

De vare komne ud paa Boulevarden. En skarp Vind plyndrede dens unge Træer for de brogede Blade og lod dem dandse hen over det haarde, kolde Grus; den hvirvlede Støvet fra Byggegrundene sammen paa Frederiksborggades Forlængelse i tætte, hvide Skyer, som Fodgjængere og Vogne dukkede ind i og ud af, ligesom Soldater og Artilleri i Krudtdamp foran en Fæstning, hvis afstumpede Smaataarne tegnede sig mod den kolde, graae Efteraarshimmel. — Knud satte Hatten fast i Panden og slog Frakkekraven op.

— Den uforskammede Nar, tænkte han, ham maa jeg klynge op ved Lejlighed. —

Han gik videre med lange Skridt og skjænkede ikke længer Kritikeren en Tanke. Han skulde ud til Kochs i Middagsselskab, og hans Tanker drejede sig om Amalie, som var lutter Begejstring over hans sidste Bog — en Begejstring, hvori han troede at Affectionsværdien spillede en betydelig Rolle —, og om det endnu vigtigere Spørgsmaal, hvorledes egentlig Forholdet var mellem dem. —

Hun var altid noget mere tilbageholdende mod ham i Byen, end naar hun var sammen med ham paa Landet. Det var, som om hun i sit Hjem indaandede en Luft, som var ham ugunstig. Men de sidste Gange havde hendes Opførsel været ham særdeles gaadefuld; hun havde paa engang været mere indladende og mere frastødende end før. Det sidste især ved at lade religieuse Stemninger træde frem med en vis Ostentation og gjøre temmelig umotiverede Angreb paa flere frisindede Forfattere, idet hun dog bestandig undgik at give det Anvendelse paa ham selv. Det forekom ham saameget underligere, som han aldrig før havde bemærket, at det Religieuse var en Factor, der greb synderlig ind i hendes Liv.

Opfyldt af disse Tanker kom han til det velbekjendte Jernstakit ved Sortedamssøen. Den lille Have tog sig temmelig sørgelig ud, berøvet sit Blomster- og Bladesmykke. Kun Miniaturlandskabet fra Berner-Oberland havde ikke mistet noget væsentligt og præsenterede sig endnu tydeligere til alle Sider gjennem de tomme Buske.

Havestuen var ifført sin Vinterdragt, og Havedøren gjort til et Vindue, thi der var ingen anden Dagligstue. «Tarvelighed, ... De forstaaer .... landlig Tarvelighed er en af mine Grundsætninger, ... en af mine Hovedgrundsætninger» plejede Herr Koch at sige. Men det bløde Brys-

seler Gulvtæppe og de svære, silkeindvævede Portierer gav en temmelig skuffende Forestilling om landlig Tarvelighed.

Knud traf Grossereren staaende foran Kakkelovnen i sin Yndlingsstilling, med Hænderne i Lommerne, Benene spærrede lidt fra hinanden og Frakkeskjøderne trukne op af Armene, saa at hans Bagdel var i Stand til paa en behagelig Maade at nyde Varmens Paavirkning, medens Ilden bagved ham spillede paa det blanke Messingstativ om Kakkelovnen og tegnede hans svage, uformelige Skygge paa Gulvtæppet og den modsatte Væg i den halvmørke Stue.

— God Dag, god Dag, det glæder mig at see Dem .... Maa jeg takke for den sidste Bog, De sendte mig .... Jeg finder virkelig at det er et Fremskridt .... et betydeligt Fremskridt, med disse Ord modtog han Knud, idet han trak Hænderne op af Lommerne, gik ham tre Skridt imøde og rystede hans Haand.

— Har Herr Grossereren virkelig allerede faaet Tid til at læse den?

— Ikke helt, — nej, ikke helt ud. Mine mange Forretninger ... De forstaaer. — Hm! — Men hvad jeg har læst er overordentligt ... ganske overordentligt.

Knud gav sig i Samtale med Fruen, Marie Koch, som i det samme kom ind. Hun var en

temmelig mager Dame af Middelhøjde; hendes Ansigt havde ganske kjønne Træk men skjæmmedes lidt af en rødtippet Næse, Øjne og Haar mindede stærkt om Amalie. Knud holdt af hende af den Grund, og fordi hun altid var venlig og rolig. Forresten var hun af en lidt svag Charakter og havde bøjet sig ganske under sin Mand, som hun i høj Grad beundrede. Hun talte med ham om Pastor Vinge, som hun havde kjendt i sine unge Dage, og udbredte sig i Lovtaler om ham. Amalie kom ind i Stuen og gik hen til dem. Hun var iført en sort Merinos Kjole og havde sorte Knipplinger om Haandleddene og Halsen. Knud lagde Mærke til, at Moderen ogsaa var sortklædt, og spurgte, om der var død Nogen af Familien. — Det var en Halvcousine til Fru Koch. — Maaskee var det en af de Familiesorger, der ramme Familien men ikke dens enkelte Medlemmer. — Amalie erklærede leende, at hun idetmindste ikke var synderlig nedslaaet. — Moderen sagde blidt: «men Amalie dog». — Naa, Herregud, en gammel Halvtante, der næsten gik i Barndommen, kunde man dog ikke — — —

— God Dag, Magnus. — God Dag! Hør, hvad er det, jeg hører om Dig? en brillant Forretning — ganske brillant — Du slaaer Dig jo op ... Du slaaer Dig jo op, Magnus.

— Ja-a ... det vil sige ... jo, dér var jeg jo

ganske heldig, svarede en ung Mand, der lige var traadt ind. — Forresten, jeg vilde have spurgt Dig til Raads, Onkel ... Det vil sige, jeg vilde gjerne have haft Dig med, men Du var ikke længer paa Børsen.

— Tak, Tak, min Dreng, det var sgu kjønt af Dig — det var rigtig kjønt af Dig. — Men forresten, saadan Noget skal man gjøre alene, ... forstaaer Du? ... alene, — ganske alene. Du maa da ikke bilde Dig ind, at jeg havde taget Dig med, ha, ha, ha! — nej, det havde jeg skam ikke.

— Nej mig, men din større Erfarenhed —

— Min Erfarenhed, naturligvis! ... min Erfarenhed, sagde Herr Koch idet han velbehagelig løftede og sænkede sine brede Skuldre. — Men den faaer Du ogsaa. — Jeg skal sige Dig Noget, Magnus, vedblev han, idet han fortrolig holdt ham fast ved den næstøverste Frakkeknap, — paa den Maade faaer Du snart baade Erfaring og Penge nok til at føre et større Hus og see Dig om efter en Kone, — ja, det gjør Du ogsaa, — lur ham, han gjør det ogsaa, han seer sig om, alt hvad han kan, udbrød hans spøgefulde Onkel, henvendende sig til Verden i Almindelighed og puffende sin Neveu blidt i Siden.

— Det kan jo være — hm! det var jo ikke helt umuligt, svarede Magnus rødmende. Han var en Mand paa en otte og tyve Aar med kort, lyst

Skjæg og et faareagtigt Udtryk i Ansigt. Kløgtig var han heller ikke, og han fandt sig med stor Taalmodighed i at blive sjoflet i sin Familie, skjøndt han var en overordentlig velhavende Grosserer. Især havde Herr Koch altid behandlet ham meget overlegent, og, naar Magnus Koch besøgte dem, var det hans Yndlingsthema at drille ham med hans Tilkommende, Noget, som Magnus iøvrig aldeles ikke tog ham ilde op. Han svævede virkelig stedse mellem Frygten for at blive Pebersvend og Frygten for at faae en Kone, som tog ham for hans Penges Skyld.

I Vindueskrogen, hvor Fruen sad, drejede Conversationen sig endnu bestandig om Familiesorgen. Cadetten, som var kommen ind sammen med Magnus Koch, bemærkede, at den var allerede spys, at hans Søster skulde gaae saa længe i Sort for hans Tantes Skyld. Hans Moder bad om dog engang at aflægge disse Cadet-Udtryk, og Amalie erindrede ham om, at han snart skulde være Søofficer. Knud bemærkede, at saa maatte han vel have meget travlt med Examenslæsning, hvortil Cadetten svarede, at han bestilte ikke et Øje, men at han dog nok skulde bixe sig gjennem Examen.

— Uh! der har vi igjen et Par af disse forfærdelige Udtryk; jeg er nær ved at faae ondt, naar jeg hører dem, sagde en ung Dame.

— Det troer jeg nok, Louise, for Du hører

til dem, der bliver søsyge, naar de møder en Extraskriver i Admiralitetet, som vi siger.

Den unge Dame, som han kaldte Louise, var en Søster til Magnus. Hun var dog ikke saa ung, at hun ikke havde overskredet Trediverne. Hun lignede Broderen; hendes store graae Øjne traadte langt frem under en flad, skraa Pande, Kinderne vare tykkest forneden, Hagen fyldig, næsten dobbelt. Hun roede med sine lange Arme med røde Haandled, naar hun gik paa sine Platfødder. Blandt sine Veninder hed hun altid «Frøken Menhaaber». Sophie Fenger havde nemlig engang opdaget at hun et Sted i sin Dagbog, hvor hun havde opregnet sine gifte Veninder, havde skrevet sit eget Navn og tilføjet: «ugift, men haaber». Hun regnedes for at være overordentlig god, fordi hun saae dum ud og aldrig havde gjort noget videre ondt.

Mens de loe over Cadettens sidste Bemærkning, traadte Paulsen ind, og strax efter Sophie Fenger, hendes ældre Søster Charlotte og hendes Broder William, en bleg Yngling, der var Noget paa et Contor og ethisk Kunstværk. Det sidste viste han ikke saa meget ved at være ethisk i det store som i det smaae; der existerede for ham ingen ligegyldige Mellemsphærer, Alt var gaaet op som Moment i Kunstværket. Hans Halstørklæde sad ethisk, og han hilste paa Selskabet med et

ethisk Smil. Han gik ethisk; Ingen havde nogensinde seet ham ile, Ingen nogensinde drive; han havde ethiseret sin Tid. Som en Følge deraf indfandt han sig netop i det rette Tidspunkt, et Par Minutter før man gik tilbords.

Maaltidet, der bestod af Suppe, Crustader, Steg og Kage, med fire Slags Vin til, var i Overensstemmelse med den landlige Tarvelighed, hvilket Grosserer Koch ikke undlod at gjøre opmærksom paa; han tog ogsaa til sig deraf, som om han havde haft et eller andet landligt Arbejde, saasom Tærskning eller lignende. Det ethiske Kunstværk spiste i Tavshed, som om han udførte Noget for Evigheden. Knud converserede Amalie om en ny Opera, Paulsen Sophie Fenger om sine Manuducenter og Magnus om Ovid. Theodor drak private Glas med alle Herrerne og ligesaa mange privatissima med sig selv.

Kort efter at man havde rejst sig, gik Herrerne ind i Grossererens Værelse for at ryge. En smuk lille Stuepige bragte Kaffen ind i en Sølvkande, Amalie kom selv ind med Sukker og Fløde. Knud talte med de to Grosserere Koch om den inden- og udenlandske Handel, om Pengemarkedet og den sidste Fallit. Han holdt af at være inde i alle Ting, interesserede sig for Alt, og benyttede sine Bekjendtskaber i forskjellige Stænder til bestandig at udvide sine Kundskaber. Magnus

talte lidt og med noget usikker Stemme; af og til rettede han dog sin Onkel men paa en Maade, som om han bad om Forladelse, og hans Onkel sagde da: «Ja, Du er en ung Mand, Magnus — men forresten troer jeg — naar jeg tænker mig rigtig om — saa forekommer det mig, at Du har Ret .... ja, jeg troer virkelig — at Du — har Ret. — Paulsen talte med Theodor om den franske Gramatik, som denne erklærede for at være noget hambert Gods, som ingen Djævel kunde lære.

Da Cigaren var røget ud, og Magnus tændte sig en ny, gik Knud ind til Damerne.

— Et behageligt Menneske, en ung Mand med mange Interesser — hvad? — alsidig anlagt — ikke sandt, Magnus? —

Magnus erklærede, at han satte megen Pris paa Herr Vinge. Han gav sig til at tale om hans Bøger. Den første, fandt han, var vel skarp.

— Ja, denne Mangel paa Respekt for det gamle, det bestaaende .... afskyeligt, — afskyeligt, sagde Herr Koch.

Kunstværket bemærkede, at det var en ethisk Mangel i Charakteren, en Bemærkning, som Herr Koch adopterede ved at gjentage den tre Gange.

— Hvorfor skal desuden Digterne give sig af med de religeuse Spørgsmaal? sagde Paulsen. — De kan jo see paa de klassiske Digtere, Horats og Ovid for Exempel; de taler om alle Guderne

og skriver Oder til dem, og sandsynligvis har de ikke troet mere paa dem, end Herr Vinge troer paa de Christnes. Men Cultus var ikke Noget, der vedkom dem; de indlod sig ikke paa at kriticere den.

— Nej, naturligvis — naturligvis, sagde Herr Koch, — det er netop Sagen.

— Naar Enhver vilde holde sig til det, han forstaaer sig paa, — vedblev Paulsen. — Dér kommer nu En og indvender til mig, at Treenigheden strider mod Logiken; — naa, det maa Logikerne om; jeg er ikke Logiker. Trinitas — Trinitatis — det gaaer godt, — skjøndt det ikke er noget klassisk Ord. —

Herr Koch lo og gjentog flere Gange: «meget træffende — meget godt sagt!» — Magnus indvendte, at det dog var Spørgsmaal, som angik Enhver, og som Alle kunde danne sig en Mening om. Han for sin Part kunde nok lide, at Folk oprigtig udtalte deres Mening, naar det ikke skete paa en altfor stødende Maade.

— Ja, det har Du Ret i, Magnus, sagde Herr Koch, — Oprigtighed er en god Ting, en meget god Ting, især hos Ens Tilkommende .... ikke sandt, Magnus? .... især hos Ens Tilkommende .... ha, ha, ha! —

Deri var Magnus ganske enig med ham, og han udviklede, hvor vanskeligt det var for en vel-

havende Mand at finde En, der elskede ham oprigtig; det var lige galt, enten Pigen var rig eller fattig; for de rige havde megen Smag for at forøge deres Rigdom, og de fattige trængte til Penge og længtes efter Luxus. — Theodor hviskede til Paulsen, at saadan en Klapbede fik sgu aldrig en Kone uden for Pengenes Skyld. — —

Fru Marie Koch holdt meget af at spille Whist og havde benyttet Herrernes Fraværelse til at arrangere et Parti. Da Knud traadte ind i Dagligstuen, sad hun, de to Frøkener Fenger og Louise Koch og spillede. Han saae lidt paa Spillet, men da det kjedede ham, og Amalie ikke var derinde, gik han ind i en mindre Stue ved Siden af, hvor Claveret stod, og hvor Familien samledes, naar den var ene om Vinteraftenerne, og Vinden stod paa i Dagligstuen. Døren stod aaben ind til den, for at man kunde faae lidt Luft og Kjølighed; thi Damerne fandt, at det var meget hedt, da deres Kinder blussede af Bordets Glæder og Spillerlidenskab. Der var mørkt derinde, men fra en Sidedør skjød en Lysstrøm sig ind. Den kom fra et lille Kabinet, omtrent tre Alen bredt og dobbelt saa langt; en lille Hængelampe spredte sit rødlige Lys fra en kugleformet Kuppel som en Maane over de himmelblaae Vægge.

Da han kiggede derind, saae han Amalie sidde paa en Chaiselong med et Hefte Noder paa

Skjødet, som hun læste i. Lampestraalen sænkede sig ned paa hendes liliehvide Pande, belyste den smalle, bugtede Rygning af hendes Næse, strejfede Kinden, som blussede af den Vin, hun havde nippet til, og viste Øret gjennemsigtig rødt, som om det var dannet af Rosenblade; det kastede en lille blød Skygge paa en guldglindsende Lok, som hun havde strøget om bag det. — Hendes Læber bevægede sig med en svag Nynnen, ligeledes Fingrene paa den Arm, som blændende hvid strakte sig hen over den sorte Kjoles Folder fra Ærmets sorte Kniplinger, som vare gledne op næsten til Albuen. Han blev staaende i Døraabningen, fortryllet af dette Syn, og gjorde ikke en Bevægelse; sit Aandedræt holdt han tilbage, halft ubevidst, dels af Betagethed, dels for ikke at forstyrre hende og blive bemærket. Hans Blik hvilede længe paa hver enkelt Del af hendes Legeme for at mættes af dens Skjønhed. Efter at hans lidenskabelige Beundring havde dysset sig i en falsk Ro ved at tilegne sig de stille, rene Ansigtstræk, vovede hans Blik at følge den dristige Straale fra Lampen, som søgte at trænge sig under den sorte Kniplingshalsstrimmel helt ned mellem de hvide Bryster, der bølgende hævede sig og sank. Aldrig var han før bleven saa voldsomt greben af hendes Ynde; han stod som beruset og følte Lyst til at gribe hende i sine Arme og bære hende bort,

langt bort fra dette Selskab af Philistre, eller i alt Fald til at kaste sig for hendes Fødder — og omfavne hendes Knæe, som en Bønfaldende nærmer sig til en Gudinde. .... Men han blev staaende stille, som om han var naglet fast.

I det hun vilde vende et Blad, gled Nodeheftet fra hendes Skjød ned paa Gulvtæppet. De bøjede sig samtidig, saa at hans Ansigt strejfede hendes Lokker; han tog det op og rakte hende det. Hun blev forbavset og undselig ved at vide, at han havde været hende saa nær og betragtet hende; men hun smilede strax, takkede og gjorde Plads paa Chaiselongen ved Siden af sig. —

— Naa, De har vel allerede seet, hvad det er for Noder. Jeg har endnu ikke takket Dem, fordi De forærede mig dem; det var meget venligt af Dem.

Heftet var Simonis Melodier til Texter af Knud Vinge, som han havde sendt hende

— De er virkelig smukke, vedblev hun, og saa originale. — Den dér holder jeg især af .... og i den er Forspillet saa nydeligt .... og det Sted dér, — hvor det er dejligt — men det er temmelig svært. .... Skal jeg synge et Par af dem?

— Er det ikke bedst, vi venter lidt? spurgte Knud, som for Øjeblikket havde mest Lyst til at blive siddende og snakke med hende.

— Jo, det er maaskee ogsaa det bedste. Jeg troer ikke, Moder godt kan taale Musik, naar hun spiller Kort; — saa er hun saa nervøs. — Uh! jeg hader alt Kortspil. ... Hør, De kan fortælle mig Noget om den Frands Simoni, De kjender ham jo godt.

Han gav sig saa til at fortælle, først om Simoni, siden om andre Ting, og hun sad og hørte til, idet hun af og til saae paa ham med sine store blaae Øjne, afbrød ham med en Bemærkning eller spurgte ham om et og andet. Efterhaanden skiftede Rollerne, saa at det var hende, der talte mest. Skjøndt han hørte opmærksomt efter hvert Ord, vare hans Sandser mere optagne end hans Forstand. Han saae paa hendes Ansigt, hendes Minespil, Smil og Haandbevægelser, — hun gesticulerede undertiden lidt, naar hun ikke strax kunde finde det Ord, hun søgte; han indaandede den søde Duft fra hendes Haar og den forfriskende fra hendes Battistes Lommetørklæde, som hun holdt i Haanden og undertiden viftede sig med; han lyttede til hendes Stemme, til dens blide og dog klare Klang og til dens Nuancering og ejendommelige Betoning af enkelte Stavelser.

Pludselig holdt Amalie inde, saae paa ham og loe.

— Hvad er der? —

— Det lyder saa morsomt. De udtaler mange

Ord, for Exempel «forfærdeligt» og «borte» akkurat ligesom jeg. Sophie gjør tidt Nar af mig derfor, men jeg kan ikke væne mig af dermed.

— Saa? — det maa vel komme af Sympathi.

Samtalen fortsattes.

Ude i Kjøkkenet rasledes der med Kopper og Knive; — Spillekortene faldt og gled skrigende over den blanke Bordflade, af og til ledsagede af et Glædes- eller Utaalmodigheds Udbrud; — Blæsten udenfor hylede, fik Havens og Dosseringens bladløse Træer til at suse tungt og slog en løsreven Vedbendgren mod Ruderne. —

— — Jeg finder nu for Exempel, at det er en stor Fejl af Dem, at De lader Annette i «Det unge Danmark» give en Fritænker sin Haand, sagde Amalie.

Knud saae forbavset paa hende. Hun havde presset Læberne sammen og pillede ved sit Lommetørklæde.

»Du skulde spillet Damen ud, nu taber vi vores Grandissimo,» lød Fruens Stemme under Pausen, ledsaget af et Klask med Kortene.

— Hvor kan De dog sige det! jeg forstaaer det aldeles ikke. Er det virkelig Deres Mening, at det er umuligt? —

— Ja, ... det vil sige ... jeg mener, saadan som hun er skildret, indseer jeg ikke, hvordan

hun skulde kunne gjøre det. — Der maa dog være en Overensstemmelse i Anskuelser — —

«Hvorfor i Alverden svigter Du nu Culeur, Louise?»

— Ja, vist saa, men saadanne Meninger om aldeles metaphysiske Spørgsmaal har virkelig ikke den Magt. Naturligvis — Religionen har haft en saadan Magt — desværre, men nu kan den ikke udøve den længer. De religieuse Anskuelser er jo ikke Mennesket. De staaer slet ikke længer i organisk Sammenhæng med det øvrige Sjæleliv, uden naar de er blevne fixe Ideer. De er jo ellers ikke bestemmende, bringer ikke Motiver for vore vigtigste Handlinger — De ryster paa Hovedet? — vil De ikke indrømme mig det? — for Deres eget Vedkommende —

— Ja, jeg kan naturligvis kun dømme efter mig selv, Vinge. Jeg kunde ikke gjøre det.

«Min Gud, Du inviterede jo i Hjerter!»

— Hvorledes mener De, Frøken? De kunde ikke ægte en Fritænker?

— Nej. —

Hun havde tøvet lidt, inden hun sagde det sidste Ord; det kostede hende Anstrengelse, men hun var gaaet for vidt, og det blev stødt ud mellem Tænderne.

— Jeg maa tilstaae, at jeg mente at have Grund til at troe, at De ikke blot kunde men

vilde, sagde Knud i en irriteret Tone, idet hans Stemme vibrerede lidt.

— Hvad mener De med det? spurgte hun halft forlegen og ulykkelig, halft stolt.

Han svarede Intet. Hun saae ikke paa ham men hørte, at han rejste sig og gik. Hendes Hjerte sammensnøredes, hun havde nær kaldt paa ham, men Undseelse og Stolthed lukkede hendes Mund.

Hendes religieuse Sværmeri, der strax havde rejst sig i Skikkelse af Ideen om at omvende Knud, var voxet saaledes sammen med hendes Kjærlighed, som den stod i Strid med, at den ikke længer var til at skille derfra og havde faaet en Magt, den ellers ikke kunde have naaet, ligesom en svag tilbagerullende Bølge, der møder den fremrullende, som drives af Vinden, optages i den og smelter sammen med den. Selv den Tanke, at Forsøget kunde mislykkes, at hun for Religionens Skyld kunde komme til at opgive Kjærlighedens Lykke, havde staaet for hende i en vis Martyrglorie, — saameget mere som hun ikke troede, der var nogen Fare for at den kunde blive til Virkelighed. — Nu var Faren forhaanden. — Hvorfor havde hun ogsaa talt saaledes, hvorfor var det kommet saa haardt og bestemt? — hvorfor havde hun ikke i alt Fald holdt en Udvej aaben, ad hvilken hun kunde omgaae sine egne

Ord? — Det ene Ord havde taget det andet, de havde skudt hinanden frem. ... Hun var ærgerlig paa sig selv og paa Knud, som havde spurgt saa uforsigtig og bestemt. — Men forresten, hvis han virkelig elskede hende, kunde han ikke strax opgive hende; han maatte forsøge at lempe sig efter hendes Anskuelser. Han var en Natur, som var vanskelig at rokke, og det havde maaskee været nødvendigt at sætte ham Kniven paa Struben, hvis der skulde opnaaes Noget. —

Hun hørte flere Stemmer fra Dagligstuen. Herrerne vare komne. Hun rejste sig og gik ind til de Andre.

Knud sad alene ved Vinduet og stirrede ud i Mørket. Hans Tanker svævede frem og tilbage, som en Fugl over det Sted, hvor Lynet har ødelagt dens Rede, efterladende de forkullede Levninger af dens Mage og deres Unger. — Han kjendte Amalie godt nok til at vide, hvor stædig hun var i sine Meninger; — hun havde ikke undgaaet at tage en Arv efter sin selvsikkre Fader; — han havde været Vidne til, hvorledes en Idee kunde hage sig fast i hende og lede hende, hvor haardt det faldt hende at gjøre et gjort Skridt om. — Og hun havde talt saa bestemt. — Maaskee var hun bleven kjed af ham; maaskee vilde hun kun modtage hans Hyldest men gjøs tilbage for at deltage i hans møjsommelige Van-

dring, og havde fundet det bedst at sikkre sig ved at give ham et Vink om, at en Bejlen vilde være unyttig. — I hvert Fald kunde han ikke svigte sin Overbevisning.

— Ja, det er en Skandale — en Skandale, — forstaaer De? — jeg finder virkelig, det er en Skandale.

Han lyttede efter for at adsprede sine Tanker. Der var Tale om en Forlovelse mellem en smuk, rig, ung Dame og en Jøde, som var Læge.

— Jeg begriber ikke, hvordan Nogen kan forelske sig i ham. Det er den afskyeligste Jødesmaus, der kan gaae paa to Platfødder, sagde Menhaaber.

— Ja, det mærkeligste er, at han ikke engang er rig, det maa være en virkelig Forelskelse, sagde Magnus halft misundelig.

— Ja, naar han saa endda var virkelig Jøde, bemærkede Paulsen; men han troer hverken paa Gud eller Fanden.

— Hvis jeg havde en Datter, der gjorde det, skulde hun faae en ordentlig Ørefigen, udbrød Sophie Fenger.

Saaledes talte dannede Danske! — saa dybt vare de nedsunkne til Halsen — til Issen i Bornerethedens Sump! — og Amalie stak ligesaa dybt som de Andre. — Fortjente hun, at han sørgede over, at han ikke kunde have hende til

Ledsagerinde, naar hun dog ikke længtes efter at komme op af den og indaande den friske, sunde Luft? — Og dog — det var jo ikke hendes egen Skyld. Hvad kunde hun ikke være bleven, naar hun ikke havde været forkvaklet af de religieuse Fordomme! — Hans Hænder knyttede sig uvilkaarlig. Han tænkte paa, hvad han vilde give for at kunne samle i en lille glimrende Form den blodigste Spot, den aandrigste og mest træffende Haan over dette Uvæsen. Livet — Resten af denne taabelige Svæven mellem Lidenskab og Udmattelse, Lyst og Smerte — for en mephistophelisk Blasphemi, der kunde trænge igjennem og høres baade af aabne og tilstoppede Øren og blive staaende som et Eftermæle, naar dens Gjenstand forlængst var vejret bort af Tiden, som den afblomstrede Løvetands Fnug af Vinden.

Hans oprørte Tankebevægelse afbrødes ved klare, vemodige Clavertoner. Magnus, som var aldeles umusikalsk, havde anmodet Amalie om at synge for mere ugenert at kunne samtale med Sophie Fenger. Hun tog Simonis Sanghefte frem. Da Forspillet var forbi, sang hun:

Ak, husker Du endnu den ensomme Bugt,
Der hviler smukt
Af skovbevoxede Skrænter lukt,
Hvor Bølgerne dukked

I Lyset frem og mod Stenene sukked,
Hvor Vinden standsed sin ilsomme Flugt
Og blødt sig paa Sivene vugged?

En Kjæmpesten ligger ved Søens Bred,
En Jette led
I urdunkle Tider har slynget den ned; —
Den var vor Throne,
Mens Solen fletted sit Guld til vor Krone,
Og over vort Rige laae Aftenens Fred,
Som lød gjennem Sangfuglens Tone.

Ak, drager hint lysende Minde Dig?
Det drager mig,
En Tone, der aldrig døer paa min Vej.
Som Granitklippens Stykke
Min Elskov er fast; paa den kan Du bygge; —
Af Storme og Tider den rokkes ej,
Den kan bære vor Fred og vor Lykke.

Til enhver anden Tid vilde denne Sang have beroliget hans Tankers Flod, om den saa gik i de vildeste Bølger, som Olie der hældes i Vand, men den gjorde kun den Lavastrøm, hvori de nu vældede frem, mere flammende og fortærende. Den glødede allerede det Vaaben, hvormed han vilde brændemærke en Overtro, der havde ødelagt denne og hundrede andre Idyller, hans kjæreste Skat.

Da Amalie saae, at han ikke bemærkede det Blik, hun sendte ham over Claveret, da Sangen var endt, rejste hun sig og undskyldte sig med, at hun var hæs.

Hun henvendte nogle Ord til Knud om en ligegyldig Sag.

— Hvad behager?

— De var nok fraværende, sagde hun leende.

Han saae paa hende med et Blik, som fik hende til at gyse og stamme, da hun gjentog sit Spørgsmaal. Imidlertid havde hans Aandsnærværelse indfundet sig, og han svarede med en Vittighed af en saa bidende Natur, at den Latter, der fulgte efter, lød noget tvungen.

Kort efter gik man til Bords, og Knud drak i Distraction tre Snapse vestindisk Rom.

En halv Times Tid efter klagede Knud over Hovedpine og tog Afsked. «Seer vi Dem snart igjen?» spurgte Amalie venlig, idet hun gav ham Haanden. Han svarede ikke, men gjentog kun sit «Farvel», idet han saa meget som mulig undgik hendes Blik.

Det blæste endnu temmelig stærkt, men det var ham behageligt. Hans Blod var i Oprør, og han lod Frakken staae aaben for at føle Kulden paa sit Bryst. De sorte Bølger hævede sig og dukkede frem af Mørket med deres Skumkroner, voxede, som om de vilde blive store Havbølger,

og sank afmægtige sammen, ynkelig sukkende mod Breddens og Broens Sten. Lygternes Flammer flagrede og kastede fra Broen vibrerende Lysstriber over det mørke, bølgende Vand.

Han gik hurtig uden at see sig om og havde snart naaet Boulevarden, som han fulgte tilhøjre, idet han gik henover det haarde Grus mellem de spinkle Lindetræer, som syntes at ville fare ud af deres Stativer. — En ung Skjønhed i raslende Silke strøg forbi ham og hviskede «God Aften!» Han vendte om og gjorde et Skridt tilbage imod hende. Hun stod lige under en Lygte. Gjennem det hvide Slør tindrede mørke Øjne, de røde Læber smilede ham imøde og viste de hvide Tænder. Men han vendte pludselig om og gik videre, saa hurtig, at han næsten løb, idet han mumlede: «Plager Satan mig da iaften, siden jeg falder paa saadanne Dumheder.»

Han skraaede over Halmtorvet og gik op i et stort Hus i Jernbanegade, hvor han lukkede sig ind paa fjerde Sal. Han traadte ind i et rummeligt, mørkt Værelse, som med to Fag vendte ud til Gaden. Paa Skrivebordet ved Vinduet tilhøjre viste Lampen utydelig sin Kuppel som en lille hvid Taageplet i Mørket. Men han tændte den ikke. Der var ham for varmt derinde; han lukkede de dobbelte Vinduer op og hældede sig ud. —

Om Dagen var der her en vid Udsigt: — foran den lukkede Ende af den gamle Stadsgrav, indhegnet tilhøjre af Volden med dens Kastanier og Tjørnekrat, tilvenstre af Vandværkets Have; — Glaciernes Træer, Banegaardene, Husene ved Søerne, hvis Vand blinkede mellem Piletræerne tilvenstre, og over Villakvarterets Haver langt ude i Horizonten en Landsbykirke. Nu flød det Alt sammen i en uformelig mørk Masse, op fra hvilken der steg en forvirret Summen som fra en uhyre Kjedel; den dumpe Færdsel i Byen og ved den store Banegaard, skingrende Musik fra Café Boulevard, Blæstens Hylen og Susen, der steg og faldt som Vingeslag af en uhyre kredsende Fugl, Træernes Brusen og den halft gurglende, halft brusende Lyd fra en Vandledning, der i Haven ligeoverfor i et lille Vandfald løb ud i Graven.

Gjennem Mørket og den forvirrede Larm foer en Række glimrende Syner forbi ham, som en vild Jagt: — erotiske Minder, Skygger af Nydelser, Glæder og Forhaabninger, knuste fornylig med eet Slag. Og idet han lod dem passere Revue, følte han en levende, voldsom Længsel efter hende som ingensinde før. Hans Lidenskab, hvis Udbrud var bleven forhindret af det omgivende Selskab og derefter af den hurtige Bevægelse, tog frit Løb nu, da han stod dér ene og stille. — Var hans Sjæl da saa dybt hildet deri, dybere end han

maaskee selv havde anet før Bruddet? — gaves der ingen Lægemidler? — Han saae for sig et hvidt Slør, tindrende Øjne, vellystig smilende Læber: — det var maaskee ikke saa dumt endda, det han havde været i Begreb med at gjøre, skjøndt han endnu følte Modbydelighed derfor, og hvad det angik at plages af Djævlen — han lo. — Men om end hans Sandselighed kunde stilles, var han saa dermed befriet? — Hendes Væsen havde som med utallige Traade vævet sig ind i hans Liv gjennem flere Aar, og virkelig at skilles fra hende vilde sige at begynde et nyt. Ved Ideeassociationer havde de ubetydeligste Ting faaet hele Glandsen af den Følelse, som engang havde overstraalet dem; de havde holdt Afglandsen fast, ja den var kun endnu mere glimrende nu, ligesom Maanens, naar Solen er under Horizonten. Han kunde ikke flytte sin Fod, hvor den havde traadt i de sidste Aar, uden at være omgiven af dette Net, hvis fine Traade tindrede overalt som de glindsende Spindelvæv, der en Efteraarsmorgen er udspændt over en Eng fra Græsstraa til Græsstraa fra Busk til Busk. —

En gjennemtrængende Piben skar gjennem Luften, røde Gnister hvirvlede forbi og slukkedes, Vinden hidførte den smudsige Kullugt, klapprende, pustende og med en fjernt hendøende Rullen satte et Tog sig i Bevægelse og forsvandt.

Ja rejse! — han maatte bort til fremmede Egne med nye Indtryk! Frem for Alt til Lande, hvor den Overtroens og Bornerethedens Taage, som endnu hvilede tungt over hans Land, var lettet og i Drift, hvor mægtigere og friskere Interesser satte Sindene i Bevægelse.

III.

> Besides Platonic love, besides the love
> Of God, the love of sentiment, the loving
> Of faithful pairs — — — — —
> — — — — — besides all these pretences
> To love, there are those things which words
> name senses.
> Byron.

I et Værelse i Belleetagen af Hotel Britannia i Wien befandt sig to Rejsende. Den ene, der laae paa Ryggen i en Chaiselong, var Baron Wilhelm Redtz, en Mand paa en sex, syv og tyve Aar, med glat, gult Haar, en flad, lav Pande, lidt sløve Øjne, gul, vel drejet Knebelsbart, yderst elegante Klæder og aldeles intet remarcabelt — undtagen en hektisk rød Plet paa hver af de magre Kinder — mulig Brændemærker af talrige Rosenlæber; — dem vilde en Læge sandsynligvis have fundet remarcable.

Den anden var Knud Vinge. — Han var først bleven bekjendt med Baronen ved Simoni og havde truffet ham et Par Aftener i Café Boulevard og i Figaro. Da han efter et Vinterophold i Paris

gjorde Rhintouren, kom der i Cøln en Fremmed ombord paa Damperen, i hvem han strax gjenkjendte Baron Redtz. Han undgik ham. Da han paa Rejsen havde lagt sig Skjæg til om Munden og Hagen, var hans Udseende noget forandret, og den nærsynede Baron kjendte ham ikke.

De kom forbi Johannesberg. Knud stod ved Siden af en snaksom Tydsker i Stevnen, Baronen tæt ved.

— Hvad det dog er for et dejligt Bjerg! udraabte den begejstrede Tydsker; — underskjønt baade for Øjet og Ganen.

— Ganske rigtigt, sagde Knud, hvis jeg havde en Tro, som kunde flytte Bjerge, var det netop det Bjerg, jeg vilde flytte om med.

Maaskee var det et originalt Indfald, maaskee en bevidst eller ubevidst Reminiscents fra Heine.

Baronen, der altid forstod at goutere en Vittighed, fixerede den talende med Lorgnetten og gjenkjendte ham.

— God Dag, Herr Vinge, sagde han, idet han traadte nærmere og hilste, — jeg seer, Deres Indfald er ligesaa gode nu, som da jeg sidst havde den Fornøjelse at træffe Dem.

— Ah, Herr Baron! svarede Knud, idet han gjengjeldte hans Hilsen, — et Sted, som har tilhørt en Kellermann, maa man endelig kunne rive en Vits over.

Baron Redtz, der stod med Bädeker i Haanden, havde lige læst, at Johannesberg, før det kom i Metternichs Besiddelse, havde tilhørt den franske General Kellermann.

Denne anden Trumf var for meget for ham. Han havde kjedet sig lumsk paa hele Rejsen; nu indsaae han, at han havde gjort en Acqvisition. Han hægtede sig paa Knud, som fandt ham mindre kjedelig, end han havde ventet. I alt Fald trakterede han godt.

Da de skulde skilles, foreslog Baronen ham at rejse sammen med ham. Knud samtykkede.

En æsthetisk Natur, som han var, fordrede han en vis Flothed og Luxus i sine Nydelser. Han vilde kunne forfalde til Johannesberger eller Cliquot, umulig til Brændevin. Baronens Tilbud om fælles Kasse fristede ham derfor lidt, men hans Æresfølelse tillod ham ikke at tage imod det. Hans egne Midler og Rejsestipendiet kunde rigtignok vanskelig forslaae til at bestride de forøgede Udgifter, men ved at forøge sin Flid med Bladcorrespondencer og ved Indtægten af to af sine Bøger, som han oversatte paa Tydsk, fik han en Del Penge til sin Raadighed. Baronen søgte at komme til at betale saa meget som mulig for ham, og naar Knud opdagede det, forestillede Baronen ham, at, da det var ham, der satte ham i større Udgifter, var det rimeligt, at han ogsaa hjalp til

at dække dem. Forresten havde han megen Fordel af Knuds Selskab; han manglede Opfindsomhed og Selvstændighed og kunde først ret slaae sig løs i Selskab med Andre. Desuden nødte hans Helbred ham til en vis Diæt, og det var ham saa en Tilfredsstillelse at nyde sympathetisk.

De strejfede om paa maa og faa, standsende hvor det faldt dem ind, rejsende, naar de blev kjede af at ligge stille. — En Tid lang havde de begravet sig i en Landsby i Schwarzwald, som de satte paa den anden Ende, og hvor de oplevede et Par Schwarzwaldske Landsbyhistorier, pikantere end Auerbachs. Endelig vare de havnede i det lystige Wien. —

Knud sad ved et Ibenholtsbord tæt ved Kaminen, hvori der mere for Hyggelighedens end for Varmens Skyld laae en Brændeknude og lod sig langsomt slikke op af Ildens røde, spillende Tunge. Det usikkre Skjær gled hen over Knuds Ansigt, hvor de Par forløbne Aar havde tegnet en lille Rynke mellem Øjenbrynene og en lille Vifte af Rynker ved Øjenvigene. Han bar en mørkebrun, sortkantet Fløjelsjakke og Vest, og hans graae Benklæder blev af Stropper holdte ned om Støvlerne. I Haanden holdt han en Pen og paa Bordet laae nogle beskrevne Papirer.

De havde spist til Middag — en særdeles god Middag — en halv Timestid før, og, som Knud

plejede at sige til Baronen, mellem Middagen og Natten, Mavens og Hjertets Tider, var det billigt, at Hovedet fik lidt Arbejde. Baronens Hovedarbejde bestod i at stange sine Tænder og holde Ild i en letrygende Havaneser.

Knud skrev et Par Vers, og læste derpaa det skrevne igjennem, idet han nu og da standsede for at gjøre en eller anden Rettelse. — Der stod:

I Hørselbjerget er Luften varm
Og tung af Rosernes Drømme,
Tanhaüser hviler ved Venus' Barm,
Mens Duerne kurre saa ømme.

De kurre bag Myrternes Bladenet,
Som Bjerglysets Straaler fanger;
Gudinden hvisker saa ømt og let:
— Tanhaüser, min ædle Sanger.

En fejret Sanger Du var paa Jord;
Hvi tier Du kvær herinde?
Jeg er dog en Muse berømt og stor; —
Lovpris din skjønne Gudinde! —

— Ak nej, Fru Venus, de Sange, jeg skrev,
De tilhøre svundne Dage;
Kredens mig et Bæger, af Sangeren blev
Kun den tørstige Hals tilbage! —

Men Venus betragter ham vemodsfuld,
Og smertelig hun smiler,
En Lysning som Solens Aftenguld
Over Rosenlæberne iler.

— Saa hører mig kun dit Legem til,
Som jeg til mit eget krysted; —
Men sig da, hvem gjaldt din Sang og dit Spil,
Som Ridder og Frue forlysted? —

Tanhaüser farer med Haanden sig
Over Bryn og Pande: — En hellig,
Skjøndt jordisk Skjønhed, Gudinde, fra Dig
Som Dagen fra Natten forskjellig.

Dit mørke Blik med den lokkende Ild
Er som Venusgrotten at skue; —
Fra hendes gaaer der en Glands saa mild
Som fra Himlens straalende Bue.

Om din Søjlehals som en Slangehær
De sorte Krøller sig flokker; —
Som Cherubens hellige Flammesværd
Er hendes guldgule Lokker.

Din svulmende Læbe rødmer saa fræk
Af Kys og af Elskovseder; —
Om hendes hvile de saligste Træk,
Den synger kun Psalmer og beder.

Du kaldes en Djævel slet og ret
Af Præsterne, plumpe og blinde; —
Jeg tænker, at min Elisabeth
De gjør til en Helgeninde. —

Da smiled Gudinden, og Nympherne svang
Sig leende hen gjennem Haven,
Amorinerne rysted, saa Kogrene klang,
Og Faunerne holdt sig paa Maven.

Og Sangeren skoggerlo, da holdt
Ham Venus for Munden: — Vær rolig!
Tanhaüser, le ikke saa vildt og koldt!
Husk, Du er i Gudernes Bolig.

Det er ingen uslukkelig Latter som hin,
Min halte Gemal antændte; —
Den ligner de christne Djævles Grin
I en tosset Helgenlegende. —

— Tilgiv Herskerinde! jeg glemte min Pligt,
Du seer, min Latter forstummer;
Det faldt mig kun ind, hvor Livet er rigt,
Og hvilke Contraster det rummer.

Tænk Venus! Elisabeths Billed og dit
Helt søsterlig sammenblandet
I Tanhaüsers Hjerte, men Christi og mit
Forenede skjønt i et andet. —

— Du praler! hvis hun havde elsket Dig,
I Hymens Havn var Du bjerget,
Ret aldrig Du havde da søgt til mig
Og banket paa Venusbjerget. —

— Ak Venus, Du Himlens og Havets Barn,
Undfangen i Taagens Alkove,
Da Verden sig vikled af Chaos' Garn,
Du kjender Naturens Love.

Du kjender ej Unaturen paa Jord,
Som Skjønhed og Kjærlighed kued;
Du Mennesker kjender og Gudernes Chor,
— Gudmennesket aldrig Du skued.

Han kastede Ild paa den blomstrende Jord,
Han satte Splid mellem Fædre
Og Sønner og Frænder og Venner, med Mord
Og Baal hans Præster ham hædre.

Han rejste en Troens Kobbermur
Alt mellem sin Ven og sin Fjende,
Den skilte den gudløse Troubadour
Fra Wartburgs fromme Grevinde.

Du kjender vel Guder, Du kjender vel Mænd,
Gudmennesket kjender Du ikke;
Du leved jo her hans Regjering hen
Saa fjernt fra Menneskers Blikke.

Jeg ene fandt Dig, Du elsked mig ømt,
Vi levede salige Dage,
Derfor har hans højeste Præst mig dømt,
Min Anger monne han vrage.

Fordi jeg har Nektarskaalen tømt,
Skal Vredens Bæger mig rækkes,
Fordi jeg i Venus' Arme har drømt,
I Helvedes Flammer jeg vækkes. —

Da rejser sig Venus stolt og vild,
De glindsende Lokker hun ryster:
— Frygt ikke hans Dom, frygt ikke hans Ild,
I dens Flammer Gudinden Dig kryster!

Du skal vugges til Ro i min Favn, som en Død
Vugges let paa den kjølige Bølge,
Mine skumfødte Lemmer skal slukke din Glød,
Mine tangvaade Lokker Dig dølge.

Og saa frisk som en Havgus mit Aandedræt
Skal svale Dig Brystet og Panden,
Mens jeg hvisker Dig Ord, der berolige let
Som Vovernes Skvulpen mod Stranden.

Saa hvile vi sammen i Elskovs Lyst,
Til Ilden og Guder og Havet,
Min Moder, døe bort, og Du døer ved mit Bryst
I en Verdens Ruiner begravet. —

Knud knipsede Papiret hen ad Bordet, rejste sig, slog et Par Slag frem og tilbage i Værelset og stillede sig op med Ryggen til Kaminen og Hænderne i Lommen.

— Hør Vinge, sagde Baronen, jeg synes, jeg begynder at blive kjed af Wien.

— Ja, jeg med, svarede Knud. Jeg kan snart synge om mine «en Snes i Tydskland for ikke at lyve», og jeg kunde nok have Lyst til at gjøre Felttog i andre Egne. Men hvad skal vi vælge i Stedet for Wien?

— Rom, foreslog Baronen.

— Aa ja saagu! eller Cognac.

— Hvad behager? —

— En Ideeassociation, maaskee slet ikke saa daarligt et Indfald. Cognac skal ligge meget smukt, og saa har det den Fordel ikke at være Æselsbroen, som Rom. Det vilde være ganske pikant at fortælle, at man har været i Cognac.

— Nej, lad os nu ikke blive altfor originale! Hvad mener De om Venedig?

— Der Vorschlag ist nicht übel, gar nicht übel,
gar nicht übel,
Der Vorschlag ist nicht übel, gar nicht übel, gar
nicht übel,
Für Wien und Rom Venedig
Das ginge noch wohl an,

Erlauben sie mir gnädig
Dass ich's bedenken kann,

sang Knud med en improviseret Ændring af et Sted i «Matrimonio secreto», som de Aftenen før havde hørt i Operaen. — Venedig er Stedet, troer jeg. Det var Venedig, som inspirerede Goethe til hans slibrige Epigrammer, og hvor Lord Byron holdt Harem.

— Hm! sagde Redtz, — ja vi to kan vel nok tilsammen til Nød udgjøre en lille Byron. Jeg har Adelskabet og Pengene, og De har Geniet. Lystigheden kommer De, Gud bedre det! ogsaa til at besørge Broderparten af.

— Nu er det nok paa Tiden at gjøre Toilette til Burgtheatret.

— Ja; og efter det tilhører Natten og «Den nye Verdens» Skjønheder os. Det er en fix Pige, den Susanne, og din — hvad var det nu, hun hed — etwa Gretchen? —

Knud nikkede, fløjtende en Operamelodi gjennem Tænderne.

— Deres Datter Amalie er ikke hjemme? spurgte Provsten samme Dag, da han gjorde Grosserer Koch den Ære at spise hos ham.

— Nej, Amalie er ikke hjemme, nej ... men hun er et Sted, hvor hun er saa godt som hjemme, De forstaaer? — hun er i Kirke.

— Det er det bedste Sted, man kan være hjemme paa, sagde Provsten, idet han rakte sin Talerken ud for at Fruen kunde lægge et Stykke Oxesteg paa den. — Men hvor kommer det sig, at hun ikke heller gaaer til Højmesse eller Aftensang?

— Det gjør hun ogsaa, men hun hører altid Pastor Branner, De veed, den nye Kathechet ved Holmens, sagde Fru Koch, og han prædiker i Dag til Aftengudstjeneste.

— En begavet Prædikant — lidt rigoristisk, fremfusende, som disse unge Mennesker gjerne er, men ikke uden en vis Begavelse, bemærkede Provsten, noget stødt over at et Medlem af den Kochske Familie foretrak en Anden for ham; — naa, ham hører hun altid? —

— Altid; — hver eneste Gang, hver eneste Gang, han prædiker. — Hun formelig sværmer for ham, De forstaaer? —, som Prædikant, naturligvis som Prædikant.

— Naturligvis. —

En Timestid senere kom Amalie hjem.

— Var det saa en smuk Prædiken, Du hørte, lille Amalie? spurgte Moderen og klappede hende paa Kinden.

— Aa, saa ubeskrivelig!

Hun gik ind i Spisestuen, hvor der stod en Couvert til hende. Moderen bragte hende Mad.

Hun spiste den med en god Appetit, der var skjærpet og forsødet ved den lange Faste og Bevidstheden om at være et Gudsbarn, der foretrak en Prædiken for varm Middagsmad. — Da hun var færdig, gik hun op paa sit Værelse, omskiftede sine Støvler med et Par Fløjelssko, lagde sig magelig tilrette paa en lille, blødt udpolstret Sopha, saae ud ad Vinduet paa den klare Himmel med de ophobede hvide Skyer ligeover de brogede Trætoppe og fortabte sig i Drømmerier.

Hun havde faaet Hang til Magelighed i den senere Tid, Noget der iøvrig skrev sig fra en langvarig Typhus, som hun havde gjennemgaaet Vintren efter Bruddet mellem hende og Knud. Sorgen over dette Brud og den deraf følgende Ligegyldighed og Uforsigtighed havde paadraget hende denne Sygdom. Under den lange Svagelighed, der fulgte efter den, begyndte hendes Religieusitet at tiltage. Hendes passive Tilstand begunstigede en stærk Udvikling af hendes ømme Følelser, som afspærrede fra Kjønskjærligheden paa en naturlig Maade kastede sig over Kjærligheden til Gud, for hvilken hun — rigtignok halft imod sin Villie — havde offret hin, og hun udhvilede i de Syges og Sorgfuldes Trøst. Hendes ømme Forældre havde udstyret hendes Jomfrubur med de blødeste og eleganteste Møbler, mens hun var Reconvalescent, og omgivet af al denne Comfort holdt hun af at synke

hen i vage Drømmerier og Stemninger af halv erotisk, halv religieus Natur, til de tabte sig i en ubestemt mild Melancholi. Denne Eftermiddags milde Efteraarsvejr var særlig befordrende for disse Stemninger, og de visne Blade, der uafladelig svævede ned forbi Vinduet, medførte mange skjønne og alvorlige Tanker.

Endelig rejste hun sig, tog en lille Bog i rødt Maroquinbind frem af den smukke Skrivepult og gav sig til med en Guldpen i et udskaaret Elphenbensskaft at opskrive, hvad hun kunde huske af Prædikenen, for at leve af disse aandelige Smuler til den følgende Søndag. Der laae ikke Andet i Skrivepulten end den lille Bog, som allerede var skrevet halft fuld, en Psalmebog og et Nyt Testamente, begge i Fløjel, og Elphenbenspenneskaftet, som ikke brugtes til anden, profan Skrift. — Det var hendes Helligdomme, og hun hang ved dem med en mystisk, sandselig Velbehag. Det var lidt nok; — ofte ønskede hun at Gudstjenesten var indrettet paa Catholsk, at hun kunde indaande Viraksduften, see de prægtige Præstedragter og hvidklædte Klerke med Voxkjerter i Hænderne og lade sin Sjæl løfte af den velklingende, højtidelige Musik. Men hun vidste, at det var forfængelige, jordiske Ønsker, Røster af det gamle Menneske, som endnu ikke var dræbt i hende. Branner havde netop talt rystende derom

idag, — og hun tyggede paa Pennen for at erindre hans Yttring ordret. Netop fordi den var forskjellig fra hendes egen, beundrede hun desto mere denne næsten puritanske Aand, som syntes at have hævet sig ganske over timelige Snarer og svæve i Naadens og Aandens rene Sphærer.

Hun holdt op at skrive, og idet hun stirrede ud paa Skyerne, som begyndte at antage en blegrød Farve og blive violettere i Skyggerne, tænkte hun paa den Tid, da hun første Gang havde truffet Branner i Aaby Præstegaard. Hvor forunderligt, at han ikke dengang havde gjort et stærkere Indtryk paa hende. — Sophie og hun havde endogsaa flere Gange leet af ham; — lee af Branner! — Og dog — hvor lidet Indtryk han end dengang havde gjort paa hende, saa var det dog den Omstændighed, at han tilfældigvis var bleven knyttet til hin idylliske Tid, der havde bevirket, at hun havde begyndt at høre ham, saasnart han var bleven Cathechet, og den erotiske Melancholi, som hine Minder altid vakte hos hende, havde udbredt et fængslende Trylleri over hans Prædikener, som hun tilskrev deres egen Værd, og som hun savnede hos Andre.

Noget Grus raslede paa Ruden. Hun rejste sig, saae ud ad Vinduet og lukkede det op. Hendes Broder Theodor stod nedenfor.

— Hør, Amalie! kom lidt ned til mig, hvis Du har fordøjet Prædikenen og din Middagsmad.

Hun trak Vinduet i, noget stødt over hans plumpe Udtryk, men lukkede dog Bogen og Pennen ned i Skrivepulten og gik ned til ham.

Theodor var bleven Officer og gik nu altid i civil Dragt, naar han ikke var i Tjenesten; med Uniformen havde han ogsaa aflagt sine værste Unoder og Udtryk fra Cadetskolen. Han var bleven en ganske net ung Mand med en god Figur og smaae brune Knebelsbarter, som gjorde Lykke paa Routen om Formiddagen og paa Ballerne om Aftenen.

Han fik hende snart formildet og lagde fortrolig Armen om hendes Liv.

— Hvordan morede Du Dig igaar hos Krags? spurgte hun.

— Udmærket; det er netop i den Anledning, jeg har Noget at betroe Dig; — kom med her hen i Lysthuset.

— Naa, hvad er det saa? spurgte hun, da de havde taget Plads.

— Jeg er bleven forlovet igaar.

Hendes Hjerte bankede, og hun saae paa ham med en stærk Følelse af Misundelse. Selv i den incarnerede Form af Præstesværmeri kunde det Religieuse ikke udfylde hendes Liv. Bestandig var der i hendes Sjæls Harmoni en Streng, der

skurrede ved sin Tavshed, og det netop den, der saa længe havde givet Grundtonen. Ved denne pludselige Berørelse gav den en skarp, brusten Klang.

— Med hvem, kjæreste Theodor?

— Med Augusta Bruun.

— Hm! det havde jeg rigtignok ikke ventet, sagde Amalie, som fandt at den unge Dame var en Pyntedukke, lidet kjøn og temmelig dum. — Du har jo kun truffet hende et Par Gange, tilføjede hun hurtig. — Elsker Du hende da ogsaa virkelig, Theodor?

— Ja vist elsker jeg hende — elsker — naturligvis elsker jeg hende, svarede hendes Broder og bed sig lidt ærgerlig i Knebelsbarten. — Det var da et underligt Spørgsmaal!

— Jeg var bange — Du har tidt talt om, at Du vilde gjøre et rigt Parti —

— Aa, Du kan da heller aldrig forstaae Spøg! for Fanden, vi Kocher er da ikke saadanne Tiggere, at jeg behøver at frie til den første Pengepose med Kniplinger paa. . . . Forresten — det kan sgu godt være, at der ikke er saameget Maaneskinssværmeri i vor Forelskelse, som Du holder af, — det overspændte Væsen ligger nu ikke for mig —

— Hvad siger Fader og Moder?

— Jeg har ikke fortalt dem det. Jeg vilde

først betroe mig til Dig. Hvad har man saadan en rar lille Søster for, naar hun ikke skulde være Ens Fortrolige?

— Du skulde sige det til Fader og Moder, de bliver nok fornøjede, sagde Amalie, idet hun rejste sig og gik, ærgerlig paa sin Broder og sine Omgivelser og med en ubestemt Uro og Utilfredshed i sit Sind.

Theodor blev siddende i Lysthuset, tog sit Cigarfoderal frem og udsøgte sig den bedste.

— Det var en net Modtagelse, tænkte han, idet han bed Spidsen af, — hun ikke engang saa meget som lykønskede mig. — Det kommer der af alle disse overspændte Romangriller. — Naturligvis — jeg havde sgu ikke taget Augusta, hvis hun havde været fattig — den er klar! — men saa skal der strax tales om Fornuftgiftermaal og uædle Motiver og Sludder og Vrøvl. —

Derpaa tændte han Cigaren og skyndte sig hen til Stakittet for at see paa en smuk ung Dame med et flatterende hvidt Slør, som nærmede sig. —

— Der har Boghandleren sendt mig Vinges sidste Arbejde, sagde Koch, da Amalie traadte ind i Havestuen. — Man burde egentlig ikke opmuntre en saadan Literatur ved at kjøbe den. — Det skal være en afskyelig Bog — ganske afskyelig; — Forhaanelse af alt ædelt, af Religionen,

Moral, Nationalitet og — hvad veed jeg, — kort sagt af alt ædelt — alt ideelt.

Fru Vinge sukkede: —

— Det var dog saadan et vakkert ungt Menneske!

— Ja, Ja-a — vist var han. — Dér kan man see, hvad det fører til. — Men maaskee ønsker Du for gammelt Venskabs Skyld at beholde Bogen, lille Malle?

— Nej, sagde Amalie med et sky Blik paa det frygtelige Værk. — Men kort efter greb hun den pludselig og foer op paa sit Værelse, hvor hun lagde sig paa Sophaen, skar Bladene op og begyndte at læse.

Ofte sænkede hendes Øjenbryn sig, og der kom Rynker langs ad den fine Næse, men Bladene blev hurtig vendte, og da hun kom ned til Thebordet, vare hendes Øjne røde. — —

Samme Aften sad i Studenterforeningens Conversationssal en Kreds af unge Literater forsamlede om svensk Banco og Herr Tang, den blaabrillede, stadietilbagelæggende Kritiker. De drøftede Knud Vinges nylig udkomne Bog.

— Den er undertiden lidt raa, bemærkede en ung, bly Forfatter.

— Ja, men det er stort, — dristigt, udbrød Herr Tang. — Og hvem har gjort ham til hvad han er? — det har jeg.

— Ja, det er vist, sagde en Journalist, uden at støttes af Kritiken kommer en Forfatter ingen Vegne.

— Der var en Tid, vedblev Herr Tang, — for et Par Aar siden, kort efter «Det unge Danmark», da han syntes at vilde svigte sit Kald; han begyndte at slaae ud. Men Fremskridtet har ikke Tid til at en af dets stærkeste Forløbere gjør Cabrioler i Stedet for at trække. Jeg langede ud med Kanepidsken og holdt ham til Stangen.

Kritikerne saae beundrende paa ham; et Par unge Forfattere gøs. Den Blye udbad sig den Ære at drikke et privat Glas med ham.

Den Stadietilbagelæggende hævede sit Glas, mens hans blaae Briller stirrede lige lukt gjennem den unge Blye, som om de søgte ham et eller andet Sted i det to og tyvende Aarhundrede — formodentlig forgjæves, thi de tog ingen Notits af ham Resten af Aftenen. Den unge Blye fortvivlede derfor og tænkte paa at knække sin Pen, — men foretrak senere at spidse den til en skarp Satire over den Blaabrillede i Punch.

Theodors Frygt for at der skulde tales om, at han havde gjort et Fornuftgiftermaal viste sig snart at være ugrundet. Foruden Amalie syntes kun den i Ægteskabssager skeptiske Magnus at have en Mistanke derom. — Dog maaskee ogsaa

Sophie Fenger. Thi da den Omstændighed, at Theodor for tre Aar siden havde dandset med Frøken Bruun paa et Bal, gav et Par ældre Tanter Anledning til at udbrede sig over det romantiske i dette Forhold, hvor de Unge havde sværmet for hinanden i tre samfulde Aar, og en af dem endogsaa følte sig levende erindret om Romeo, der ogsaa først traf Julie paa et Bal, — yttrede hun, at deres Kjærlighed rigtignok var romantisk, da man for Penge kunde anskaffe sig mange romantiske Ting, og da en god, bredskuldret Figur og brune Knebelsbarter meddelte et utvivlsomt ridderligt Udseende. Men hun var heller ikke nogen uvillig Dommer.

Den unge Dame havde nemlig i længere Tid haft en af de omtalte Grunde romantisk Tilbøjelighed for Theodor, som vel ikke havde forhindret hende i at kokettere en hel Del i andre Retninger, og maalt med Eros' Pil som Alen ikke kunde siges at have nogen videre Vidde eller Dybde, men som dog kom en virkelig Forelskelse saa nær, som Ejerinden formaaede at komme den. Efter hans Forlovelse gjorde hun en Tilnærmelse til Paulsen, som var den af hendes forsmaaede Tilbedere, der var haabefuldest i Retning af Trofasthed og desuden netop var ved Haanden. Hendes Opmuntring bragte ham den Overbevisning, at alle hans tidligere Forelskelser havde været Vildfarelser og

Taabeligheder, og at han nu efter en temmelig rigelig Portion Rosalinder havde fundet sin Julie. Han nærede ikke den ringeste Tvivl om, at Sophie vilde have druknet sig eller gjort noget andet rædsomt, hvis han ikke havde givet hende sin Haand, og at han netop havde befundet sig paa Bunden af Melancholiens Afgrund og paa Randen af Vanvidets, da hun udstrakte sin og hævede ham op til Salighedens Tinde. Han opdagede ogsaa med megen Rørelse, at alle hendes mindre behagelige Luner og Kuldeanfald vare unødvendige, men velmente erotiske Kunstgreb for at holde hans Lidenskab i Aande. — Af denne Forlovelse havde han desuden den Fordel at stige betydelig i Sophies talrige Veninders Agtelse, som før havde anseet ham for at være en temmelig pedantisk, halv-komisk Størrelse men nu udbredte vidt og bredt, at han var «saadan et prægtigt Menneske».

Det er en Selvfølge at der efter disse Familiebegivenheder, og inden de førte til Hvedebrødsdagene, maatte consumeres et betydeligt Kvantum tynd The og endnu tyndere Taler — saa tynde, at de ofte gik over i Midten og vare saa afmagrede i Begyndelsen og Enden, at de kunde siges hverken at have Ende eller Begyndelse, en Branche, i hvilken navnlig Herr Koch excellerede. Ved de i dette Øjemed berammede Sammenkomster traf Amalie ofte Pastor Branner.

Først en Aften bos Fengers.

Amalie havde ikke gjort noget synderlig fordelagtigt Indtryk paa Branner i Vinges Præstegaard. For det første lod hun til at være meget indgaaet med Knud — allerede et meget betænkeligt Tegn. Dernæst havde han kun vexlet faae Ord med hende om intetsigende Ting paa en conventionel Maade, og hun var forekommet ham ubetydelig og overfladisk. Nu havde han flere Gange seet hende som sin Tilhørerinde i Kirken, hvorved hun var steget betydelig i hans Øjne.

Han kom til at sidde ved Siden af hende og begyndte at conversere hende om de skjønne Dage, da han havde haft den Fornøjelse at gjøre Frøkenens Bekjendtskab, — talte velvillig om Præstefolkene, men antydede, at Onkel Karl neppe var kommen paa sin rette Hylde, berørte let den Sorg, der var gaaet over Familien og begyndte at tale om dens Ophavsmand, Knud.

Hendes Hjerte bankede. Overfor Knud var hun som en Tjener, der nok selv vil skjelde sin Herre ud, men ikke taaler, at Andre gjør det. Hun belavede sig paa et Forsvar overfor den haarde, ukjærlige Dom, som hun ventede, Branner vilde fælde.

Hun tog fejl. Han talte smukt, forsonlig og skaansomt efter Princippet de mortuis nil nisi bene. —

— Men han har vundet et betydeligt Navn, bemærkede hun.

— Ganske vist, svarede Branner. Og hvor sørgeligt er det ikke at see En kjøbe sig en øjeblikkelig Berømmelse for sin evige Fortabelse.

— Mener De, hans Berømmelse kun er øjeblikkelig? spurgte hun.

— Mener De, Noget har Bestaaen, som ikke er grundet i det sande og evige? svarede Branner.

— Nej, naturligvis ... ganske vist ikke. — —

Efter at Isen var brudt ved denne Samtale, talte de ofte sammen. Branner gjorde ogsaa Bekjendtskab med hendes Forældre, gjorde et betydeligt Indtryk paa Faderen og et behageligt paa Moderen, og begyndte at komme lidt i Huset.

Det var mærkeligt, — men næsten hver Gang Branner og Amalie talte sammen, kom Knud som af sig selv paa Bane. Bestandig talte han i den samme sindige, skaansomme Tone, og bestandig blev hun dog ført dybere ind i den Overbevisning, at Knud var et slet Menneske, at hun var bleven reddet fra en forfærdelig Syndens og Fortabelsens Afgrund. Og lidt efter lidt fik hun den Forestilling at det var Branner, der havde reddet hende, at det var hans Ankomst til Præstegaarden i hin Ferie, der havde givet hende Kraft til at modsætte sig Fristerens farlige Angreb. — Og saa følte hun sig stolt over at han, den alvorlige,

næsten munkeagtige Rigorist, viste hende saa megen Opmærksomhed.

Hvad Branner angik, saa gjorde hun ikke saa meget Indtryk paa ham, at hun egentlig sysselsatte hans Tanker og Følelser videre. Kun tænkte han uvilkaarlig paa hende, naar han affattede sine Prædikener. Han havde ofte sagt, at han vilde være tilfreds og prædike bedre, naar han vidste, at han havde blot een opmærksom Tilhører. Nu vidste han, at han havde faaet een, og han prædikede kun for hende. Naar han var sammen med hende, følte han en vis Tilfredsstillelse ved at see paa hendes rolige, smukke Ansigtstræk, føle hendes Haandtryk, høre hendes Stemme.

Paa denne Tid begyndte Amalie at plages af religieuse Skrupler. Hun erindrede henkastede kritiske Yttringer, som hun havde hørt især af Knud, der paatrængte sig med Magt, og opstillede ængstende Spørgsmaal, som hun ikke kunde løse men ligesaa lidt lade være at gruble over. Hun følte sig nedtrykt og fortvivlet, blev bleg og mat. — Hvorfor havde hun lært dette Menneske at kjende, at han ogsaa skulde forfølge hende ind i dette hellige Asyl? — Det første Anfald kom hun nogenlunde let over, men efter fire Ugers Forløb indfandt det sig stærkere. Hendes Fader lod Lægen kalde; han forordnede Jernvand for Blegsot.

Hun, som vidste, hvoraf det kom, følte sig forarget over et physisk Middel, og det forekom hende næsten som en Helligbrøde at synke Drikken. For ikke at synde mod Lydigheden mod Forældrene gjorde hun det.

Der var netop Middagsselskab en Dag, og Branner var der. Hun maatte tale med ham; han var Lægen. Og medens Blæsten slog Grenene mod Vinduet, og Kortene gled hen over Spillebordet i Dagligstuen, sad hun i det lille Kabinet paa Chaiselongen ved hans Side, som hun før havde siddet dér med Knud.

Han lyttede alvorlig til, medens hun udviklede de Tvivlsmaal, der plagede hende. — Det var altsammen nogle af Vantroens sædvanlige Indvendinger, som «Videnskaben» forlængst havde tilintetgjort. Og idet han betænksom strøg sig om Hagen, søgte han at forklare hende nogle af Gjendrivelserne. Hun forstod det ikke, men beundrede hans Kløgt og glædede sig ved at vide, at det var gjendrevet.

Hun rejste sig og gik, da deres Huslæge viste sig i Døren.

— Jeg forstyrrede en Confession? spurgte Lægen med et Udtryk af Ærgrelse.

— Hm! ja, Frøken Koch forelagde mig nogle Spørgsmaal — —

— Min kjære Herr Pastor, — Sjælesorg ...

undskyld, jeg falder Dem i Talen .... Sjælesorg er utvivlsomt en god Ting, — en fortræffelig Ting; — men prop hende for Guds Skyld ikke med religieuse Problemer, hun er exalteret nok iforvejen.

— Men det forekommer mig dog virkelig, Herr Doctor, at De bør være mig taknemlig, fordi jeg søger at udrydde Sygdommen i dens Rod —

— Dens Rod? Pyh! ikke Andet end en Smule Derangering —

— De viser en Naivetet i Vantroen, som overskrider — —

— Denne forstokkede Overtro slaaer flere Folk ihjel mellem Aar — — —

— Ih, Vor Herre bevares! er her Tale om at slaae Folk ihjel? udbrød Provsten, der nu stod bagved dem i Døren med et godmodigt Smil spillende om Læberne.

Doctoren forelagde ham Sagen. Provsten gav ham Ret. Ikke miskjendte han det aandelige Moment i dets hele Betydning; — dog paa den anden Side maatte man ikke oversee det Physiskes berettigede Krav. — Selv delte han ganske Lægens Opfattelse paa Grund af Erfaringerne i sin Praxis. Men de unge Præster vare gjerne saa nidkjære, at de blev eensidige. Nu! denne Ungdommens Ild var ogsaa en Guds Gave. Ikke nægtede han, at

den afgav et frugtbart Ferment i Menighedslivet: — dog — —

Men Branner forlod Cabinettet uden at oppebie Slutningen, opbragt paa den gamle, halvrationalistiske Slægt, der indlod sig paa Compromisser med det verdslige. —

Der gik atter fire Uger, og atter indfandt Anfægtelserne sig værre end nogensinde. Amalie erindrede Evangeliet om den onde Aand, der forlod Mennesket for at komme igjen med syv andre, værre end han selv. Ja, hun var besat af en saadan Aand og maatte have en Besværger, hun kunde ikke holde det ud. Men Branner havde været der nylig, og han kunde ikke ventes snart igjen; hun maatte gaae til ham. Den jomfruelige Skamrødme farvede hendes ellers blege Kinder ved Tanken om alene at besøge en ung Mand, Noget, hun havde lært at ansee for højst upassende. Hendes Notitskalender forøgede den ved at vise, at han boede i Admiralgade og kun var hjemme om Eftermiddagen; den lange Vej, efter at Mørket var faldet paa, var en ny Anstødssten. Men han var jo Præst! — Kom disse Betænkeligheder ikke fra hendes verdslige Tænkemaade? — var det ikke det trosforladte, syndige i hende, som søgte et Paaskud for at undgaae at komme i Berøring med det hellige? — Hun besluttede at gaae.

Efterat have famlet sig op ad en mørk, snever

Trappe til tredie Sal fandt hun Klokkestrengen og ringede. — En gammel Kone lukkede op, spurgte om hun maaskee vilde tale med Pastor Branner, bankede uceremonielt paa hans Dør og stødte den op paa Klem.

— Kom ind, sagde Branners Stemme.

Han sad med en Bog i Haanden, dampende af en Pibe, i den samme fidtede Slobrok, med hvis Skjøder han i sine lystige Studenterdage plejede at aftørre sin Lampe, mens han ironiserende sang: «Og vi see ved Lampen Musernes Dands.» Og en tarvelig Belysning havde det været for dem, der vare vante til Parnassets apolloniske Glands! — en lille Blik-Olielampe med knækket Rør og skjæv Blikskjærm, der sendte en lille Lyscirkel ned paa Bordet men iøvrig syntes at have den Bestemmelse at fremvise Mørket. Paa Grund af den Fuldkommenhed, hvormed den opfyldte denne Bestemmelse, og den tætte Tobaksrøg, der fik Amalie til at hoste, kunde man ikke see synderlig Andet af Værelset, end at det var temmelig uordentligt og støvet.

Han rejste sig og gav hende Haanden med et forundret og forlegent Udtryk, der i høj Grad forøgede hendes Forlegenhed. Da han bad hende tage Plads, satte hun sig paa en gammel Knast af en Sopha, haard som en Bænk, med mølædt

Betræk, og han spurgte hende, hvad hun havde paa Hjertet.

Aa, hun var meget ulykkelig. Det var det samme som sidst og dog noget ganske Andet. Det var ikke længer enkelte Spørgsmaal og Tvivl, men hele hendes religieuse Liv var som udslukket, hendes Tros Kraft var ligesom bleven borte for hende, hun følte sig forladt af Gud og Mennesker. Og tilsidst, bleg af Forfærdelse over sine egne Ord, betroede hun ham, at hun frygtede for at have begaaet Synden mod den hellige Aand.

Men Branner trøstede hende. — Hvad det sidste angik, maatte hun helt slaae det af Tankerne. Det kunde kun være en Indbildning af en sygelig ophidset Følelse. Hvis Guds Aand var veget fra hende, maatte hun taalmodig bie; hun havde jo Guds Ord for at den atter vilde komme. I ethvert religieust Liv var der saadanne døde Punkter, som man ikke selv kunde hjelpe sig over. Selv Frelseren havde jo udraabt: min Gud, hvi haver Du forladt mig? — til ham skulde hun holde sig og bede flittig, saa vilde hun faae Fred. —

Det for ham usædvanlige i Tilfældet, den smukke unge Pige i hans tilrøgede Stue, hendes medtagne Udseende — satte ham i en stærk Sindsbevægelse, gjorde hans Blik kjærligt og hans Stemme øm; det trøstede ligesaameget som Ordene. Da hun gik ned at den snevre, smudsige Trappe,

medens han ovenover bøjede sig ud over Gelænderet ved sin Afsats og holdt den lille Lampe ud for at give hende alt det Lys, han kunde skaffe, med paa Vejen, følte hun, at han havde tændt Lys i hendes Sjæl, og saae op paa ham med uendelig Taknemlighed.

Da han hørte Gadedøren lukke sig efter hende, faldt det ham ind, at han burde have fulgt hende hjem. Men han maatte have en anden Frakke paa; det var nu for sent. Ærgerlig paa sig selv traadte han ind i sit mørke Værelse, hvor han savnede Noget; nu kunde han gaaet sammen med hende gjennem de oplyste Gader og talt med hende. Piben blev staaende urørt for ikke at forstyrre den friske Duft, hun havde ført med sig, og han sad i sin Stol med Bogen paa Skjødet, betragtende det Hjørne af den lille Sopha, hvor hun havde siddet uden at efterlade noget Aftryk paa det haarde Hynde. —

Imidlertid var Amalie kommen ud af Smaagaderne og gik ned ad Kjøbmagergade med dens Færdsel og Lys. Det havde sneet noget om Formiddagen og medens hun havde været hos Branner. Enkelte store Flokker svævede ned gjennem den mørke Luft, som Frugttræernes hvide Blomster i Forsommeren. Sneen, endnu ikke optøet af Menneskevrimlen, knirkede blødt under hendes lette Skridt; den laae udbredt som i skinnende Duge

under det firkantede Lysskjær fra Boutiksvinduerne, bag hvis Spejlglasruder Bøger og Kobberstik eller brogede Tøjer, Porcelainsvarer eller blanke Instrumenter glimrede. Længere henne, snevrere og dunkel, med færre Boutikker og døsige Lygter, krummede Gaden sig om Rundetaarn, hvis Stencylinder hævede sig, massiv, som condenseret Mørke. — Men hverken Lyset eller Mørket skræmmede Amalie, som morede sig over at gaae her paa den usædvanlige Tid. Hendes Frygt var forsvunden, hun følte sig lettet og veltilmode og tænkte ikke længer paa det upassende i at gaae alene om Aftenen. Hun havde endogsaa glemt at slaae Sløret ned; dets bølgende Folder, hendes smukke Træk og fine Astrachanskaabe tiltrak sig Lapsenes Lorgnetter og slibrige Bemærkninger. Hun mærkede det ikke. Ikke heller saae hun, at en ung Mand, der strøg tæt forbi hende i Frederiksborggade betragtede hende skarpt; men hun hørte ham nynne Schumanns «Waldesgespräch» «es ist schon spät, es ist schon kalt», og hendes fine Øre opfattede Spliden mellem det dannede musikalske Udtryk og en af Naturen klangløs Stemme. Han gik langsomt foran hende, og dreven af en ubestemt Ulyst til at gaae forbi ham skraaede hun over til det andet Fortog. Men ved Begyndelsen af Boulevarden mærkede hun, at En gik ganske tæt bag ved hende, og en Røst,

hun gjenkjendte som den samme, der havde sunget, hviskede hende næsten ind i Øret:

— Tillader De, at jeg følges med Dem, Frøken? —

Hun svarede ikke, saae sig ikke om, men gik hurtig til, med bøjet Hoved og sammenpressede Læber.

— Det er altfor sent for Dem at gaae alene, smukke Frøken. Dersom De ikke har Noget derimod — —

Men pludselig vendte hun sig og stirrede ind i den unge Mands Ansigt, ombølget af kraftigt brunt Haar, med store Øjne og Læber, der under en lille brun Knebelsbart krusedes af et venligt, men lystent Smil. — Derpaa, med fast Stemme:

— Jeg har meget derimod. Hvis De er en Gentleman, eller har Agtelse for en Dame, saa forlader De mig strax. —

Noget i hendes Udtryk, Blik og Stemme maatte have rørt eller imponeret ham. Han hilste og fremstammede en Undskyldning: — han bad om Forladelse, hvis han havde fornærmet hende; naar hun ikke ønskede det — saa naturligvis —

Men uden at høre ham ud ilede hun videre; kun et Par Skridt: nogle tunge Snelæs spærrede Overgangen. Pidskeslagene, der fremskyndede dem, smertede hende, som om de ramte hende selv, skjøndt

Jorden brændte under hendes Fødder. Men tæt bagved sig hørte hun højrøstede Stemmer:

— Frands! er det Dig? —

— Simoni! oho! i Færd med at componere en erotisk Etude — —

Hun hørte ikke mere. Passagen var fri. Hun gik hurtig videre, med bøjet Hoved, idet hun lod Sløret falde over sine blussende Kinder.

Simoni! ham havde det været. Han, hvis indsmigrende Melodier havde ledsaget de fyrige Sange, Knud havde henvendt til hende. Hun tænkte paa den første og eneste Gang, hun havde sunget en af dem for Knud, den sidste Aften, de havde talt sammen, for over to Aar siden. Da havde hun udspurgt ham om Simoni; — saaledes havde hun gjort hans Bekjendtskab! — Og idet hun afskyede ham med en dydig og uerfaren Piges hele Rigorisme, gjorde hun Knud ansvarlig for Vennens Letfærdighed. Havde han været i Byen, kunde hun maaskee have truffet ham selv, være bleven tiltalt af Knud som En, der søger Ledsagere paa Fortoget. — Da hun kom hjem, var hun bragt ud af den Sindets Ligevægt, hvori Samtalen med Branner havde sat hende; for at vinde den tilbage gjenkaldte hun sig hans Ord og med dem hans Stemme og hele Personlighed. Hvor forskjellig var han ikke fra dem, hans Liv fra deres! hvor sikkert vilde hun ikke kunne

vandre Livet igjennem med en saadan Ledsager! — Og, idet hun gjensaae hele Scenen: — det tilstøvede, uhyggelige Værelse, — tænkte hun sig selv ryddende op og smykkende det, udbredende ogsaa et Skjær af jordisk Kjærlighed og Skjønhed over et Liv, der var saa overstraalet af den himmelske.

Halvanden Maaned senere, i Slutningen af April, var der igjen Selskab hos Assessor Fenger paa Vesterbro. Branner og Amalie var dér som sædvanlig. Det var Bestemmelsen, at Amalie skulde følges hjem med en Veninde fra Østerbro. Budet kom tidlig, midt under en Leg, hvori det ethiske Kunstværk sad paa Forundringsstolen. Der opløftedes et almindeligt Klageraab over at man skulde af med Amalie, især da man havde paatænkt en lille Dands, og hun var en lidenskabelig og udmærket Dandserske. Branner tilbød at følge hende hjem; — hun takkede med et henrivende Smil og blev.

Stemningen blev under Indflydelsen af den gode Vin saa animeret, at Kunstværket endogsaa i en Tyrolervals lod Haant om de adstadige Valsetrin og hvirvlede sig rundt til den forkerte Side, hvorved han kom til at vende Ryggen mod sin Dame, mens han ved at knibse med Fingrene efterlignede Kastagnetter, som han formodentlig

antog, at hine dandsende Bjergboere betjente sig af; — ja Branner yttrede endogsaa i Anledning af denne Frivolitet at «det var skam godt gjort». Ogsaa han nedlagde sin Værdighed og dandsede med god Villie og straalende Ansigt men absolut taktløst.

De brød op temmelig sent og gik langsomt hjem langs Søerne, som laae stille og blanke i Maaneskinnet. Det var en mild Foraarsnat; der var krydret Duft og Grøde i Luften, som paavirkede Sandserne behageligt og stimulerende. Deres Samtale var utvungen, spøgende og fortrolig som ingensinde før. — Branner var ikke længer den indre Missions Præst, som tordnede mod Verdens Syndighed, han var i Stemning og Sind ganske den letsindige Rus, som havde fulgt Skuespillerinder og Demi-monde-Damer hjem, og saa ganske lod han sig henrive af denne Stemning og glemte sin nye Værdighed, saa ganske var Naadens Menneske underkuet af den gamle Adam, at han ikke lod sig sin behagelige Tjeneste betale med ringere Løn end Adam Homos: — da de standsede ved Laagen i Jernstakittet med de forgyldte Kugler, og hun gav ham Haanden med et: «Tusind Tak for iaften, og for Deres Venlighed!», — bad han hende om et Kys.

Ordene vare over hans Læber, — og han

erindrede, hvem han var, forfærdedes over hvad han havde gjort, ønskede sig hundrede Mil borte.

Men endnu mere forfærdet blev han, da hun, idet hun kyssede ham uden at tøve, hviskede, som om det fulgte af sig selv:

— Saa taler Du vel imorgen med Fader. —

I det samme knirkede Havestuedøren. —

— Er det Amalie? raabte Herr Koch.

— Ja, Fader.

— Det er Sat — det er sent Du kommer. Ah, er det ikke Herr Branner? — God Aften, god Aften, Herr Pastor! Det var smukt af Dem, at De fulgte hende hjem; — havde jeg vidst, at hun var under Deres Beskyttelse, havde jeg aldeles ikke været ængstelig — ikke en Smule ængstelig. — Se snart ud til os . . . se snart ud til os, Herr Pastor! . . . God Nat! —

Branner blev staaende et Øjeblik som bedøvet, da Havestuedøren havde lukket sig efter Amalie og hendes Fader. Saa gik han langsomt tilbage langs Søen, tænkende paa, hvad han havde gjort, og hvad han skulde gjøre.

Han havde egentlig ikke tænkt paa at gifte sig med Amalie; et saa vigtigt Skridt fordrede en nøje Raadførsel med hans Samvittighed og Gud, som han ikke havde foretaget. Det var kommet over ham som et pludseligt Tilbagefald, omtrent som engang, da han sammen med Paulsen sad i

en Café, hvor der blev spillet Billard; med et havde han lagt Haanden paa Paulsens Arm og sagt: »Det er skam ærgerligt, Du, at see dem derinde gaae og spille og saa vide, at hvis jeg tog en af Queuerne, saa gjorde jeg hele Spillet, og der var ikke een af de Andre, der kom til at gjøre et Stød.» — Det havde været en Selvforglemmelse — men nu — Du gode Gud! —

Sandsynligvis havde han endogsaa gjort den unge Pige forelsket i sig og vilde gjøre hende ulykkelig paa Livstid, hvis han trak sig tilbage. — Kunde han overhovedet trække sig tilbage efter at være gaaet saa vidt og efter at have givet hende god Grund til at troe, at han havde alvorlige Hensigter, — han, Pastor August Branner?

Og hvorfor skulde han desuden ikke ægte hende? Han elskede hende rigtignok ikke egentlig, der var endogsaa dem, han havde været betydelig nærmere ved at elske, — men behøvedes det? Talte Paulus i første Corinther det syvende om Elskov, om Lidenskab mellem de to Parter? forudsatte han ikke, at Faderen gav sin Datter bort til hvem han vilde? Dette om Nødvendigheden af Lidenskaben var et moderne, naturalistisk Paafund, et Skalkeskjul for Usædelighed. — De sympathiserede i meget. Hun var en stille og ærbar Kvinde; — hun var en ivrig Kirkegængerske, og der sagdes om hende, at hun havde refuseret

Geniet Knud, fordi han var Fritænker; hun var følgelig et dybt christeligt Gemyt.

Og endelig — var dette ikke et Vink af Forsynet? — Han var begyndt med i sin Selvforglemmelse at see en Overlistelse af Djævlen, skulde han ikke snarere deri see en Indskydelse af Gud? Kunde det være Andet? — kunde hans Naade pludselig forlade En af hans Udvalgte? Nej, Guds Finger havde udpeget ham hans Brud, han adlød.

Han besluttede den næste Dag at anholde hos Grosserer Koch om Amalies Haand. —

Amalie stod og lænede sig ud af det vedbendomkrandsede Vindue i sit Jomfruebur og saae ud over Søen. —

Det faldt hende ikke ind med en Tanke, at hun havde givet mere, end han havde forlangt, og end han kunde ønske, — at hun havde forlangt Noget af ham, som han ikke havde givet hende Ret til. Hvor kunde hun tænke om ham, at han ikke havde haft anden Hensigt end Tilfredsstillelsen af en svagt opbrusende og berusende Sandselighed — det vilde jo være en Fornærmelse mod ham, ja mod Gud, hvis Tjener han var. Han vilde jo være kommen i Klasse med Simoni og Knud; — hvem skulde hun saa mere have Tillid til? —

Hun tænkte paa sit Liv, sin Fortid og sin Fremtid.

Hendes Kinder brændte, hendes Hjerte slog som en lille Hammer, Blodet rullede hurtig gjennem hendes Aarer. Med et dristigt Greb var hendes Sjæls Strengeleg bleven rørt, den tonede højt, næsten fuldtonig. Kun hin ene tavse Streng klang endnu ikke som Grundtonen, eller den klang svagt og falsk. Men Blodets Susen udviskede hendes Øres Finhed, og hun hørte endnu ikke dens Falskhed.

Hun tænkte paa Knud; — hvor var han nu, og i hvilke Forhold? — Hvad vilde han gjøre, hvis han anede, hvad der var skeet? —

Fuldmaanen stod højt paa Himlen; klart og rigt vældede dens Lysstrøm ned over Søen, blinkende draabevis i det mørke Spejl af Kastaniealléen paa den anden Bred, rislende midtvejs, hvor der var lidt Bevægelse i Vandet, hvilende stille og blændende paa den øvrige Flade. Hist henne brødes Lyset af de fire Bygninger ved Broen, der antog dobbelte Dimensioner, idet de gik i et med deres Spejlbilleder — en sort, symetrisk Masse, svævende i Himlens og Søens ensformige, straalende Blaae; — dér rislede Strømmen hen over Tagets Skifersten og piplede ud ad et Par af Taarnvinduerne. —

Hun erindrede en Aften, da hun ogsaa havde staaet saaledes i det aabne Vindue, stirret op mod Maanen og tænkt paa Knud. Da var hun just

vendt tilbage fra den første Sommerferie, hun havde tilbragt i Vinges Præstegaard. Knud og hun havde aftalt, at de i samme Time og samme Minut vilde see paa Maanen og tænke paa hinanden og de Aftener, de havde tilbragt sammen. — Det var barnlige, uskyldige Indfald. — Hvor var han nu? — maaskee mødtes atter deres Blik paa hin lysende Klode, deres Tanker i hin straalende Fortid. —

Der var et andet Sted, mange Mil mod Syd, hvor den samme Maane øste sin Lysstrøm ned over By og Vand, brudt af langt prægtigere, verdensberømte Bygninger, opfanget af ofte besungne Bølger, — hvor Canal grande slyngede sig frem mellem Paladserne, Sølv-Pulsaaren i Venezias Marmorlegeme. Som flygtige, hemmelige Planer gjennem et lyst Sind foer de lydløse, sorte Gondoler gjennem den straalende Vandflade.

Under Ruffet i en af de letteste og eleganteste Gondoler, som gled langs Piazetta og styrede op ad Canalen nu, medens Mohrerne paa Klokketaarnet slog tretten rungende Slag paa Klokken med deres Køller, som blinkede i Maanelyset, laae to Rejsende. Tavse lod de længe hist et gothisk, her et maurisk, dér et romansk Pallads dukke frem af Lystaagen som af deres middelalderlige Glandsperiode, glide forbi, idet de fremviste deres rige Architektur, idealiseret af Maanelyset, som frem-

hævede alle Skjønhederne uden at vise Tidernes Rifter, og atter forsvinde, givende Plads for nye. —

Den ene af de Rejsende gav sig til at fløjte — en blød, vemodig Melodi.

Den anden vendte sit Blik bort fra Posthusets korinthiske Søjler, saae paa ham og sagde: —

— Gjør mig den Tjeneste, Herr Baron, at holde op at fløjte.

— Var det falsk? spurgte den første.

— Nej, men blot ikke den Sang.

— «Ak husker Du endnu den ensomme Bugt?», den maa da være Dem god nok.

— Den gjør mig sentimental. — — — —

— — — — — Gondoliere! —

Gondolieren sprang ned fra det høje Agterbræt og kom hen til ham. Han hviskede nogle Ord paa Italiensk.

Gondolen skjød gjennem Ponte Rialtos mørke Marmorhvælving, vendte derpaa sin spidse Snabel tilvenstre og gled ind i en mindre Canal. Den standsede ved en bred Trappe; et stærkt, rødligt Lys skjød sig ned over den, blandede sig i det milde, blaalige Maanelys og fortrængte det fra de smaae Bølger, som pladskede mod Trappens underste Sten.

Det var en stolt Bygning, forhen et af Venezias Adelsslægters Palads. Dengang havde dets

Mure rummet og skjult megen Pragt og Grusomhed og ligesaamegen Vellyst som nu.

De Rejsende sprang ud og gik op ad Trappen. — En sortkjolet Tjener bukkede for dem:

— *Ragazzo o Ragazza, Signore?*

— *Ragazza.*

IV.

Verhängt den Zaum
Im Herzen ein Traum
Auf der Lippe den letzen Kusz;
Dumph hallender Huf
Und Wachtelruf
Und fern ein rauschender Flusz.
Strachwitz: Mein altes Rosz (Schumann).

Baronesse Redtz sad i en halft liggende Stilling paa en Chaiselong i sit elegante Boudoir. Hun var paaklædt til Selskab. En lysegraae, næsten hvid Silkekjole sluttede om den fyldige, fuldendte Figur; den var halft nedringet, og en stor, fint udtunget Krave, der lignede dem, man seer paa Billeder fra Dronning Elisabeths Tid, bøjede sig som et snehvidt Pandser tilbage fra den høje, kraftige Hals med den fine, voxfarvede, ringede Hud. I de kastaniebrune Lokker var der plantet hvide Rosenknopper. Et Par af dem vare truede i deres Stilling af den højre Haands Fingre, som havde viklet sig ind i Haaret; den venstre Haand, der hvilede i Skjødet, holdt en lille Bog med Guldsnit. —

— Et underlig vildt Digt, mumlede hun, bladede et Blad tilbage med Tommelfingeren, hævede Bogen lidt og læste: —

Titansangen.

I Skyggernes Land, hvor Suk og Graad
Og stum Fortvivlelse boer,
Dér runger en Sang saa vild og kaad,
Dér synger Titanernes Chor: —

— Jeg stolt over Jorden hæved mig,
Blev af Skjæbnen i Støvet traadt,
Af Guderne lænket, men misted dog ej
Min Klage, min Trods og min Spot.

Jeg anklager Skjæbnen, som skadefro
Forøder de Bedstes Liv,
Afblader Rosen, la'er Tidslen groe,
Knækker Ege og klapper Siv.

Jeg spotter en Verden saa ussel, at ej
Jeg sørger, fordi den er tabt,
Hvis Guder maae rødmende skjule sig,
Fordi de et Makværk har skabt.

Jeg trodser jer Guder! hvis usle Magt
Kun blænder Menneskets Søn
Men aldrig faaer mig til Tavshed bragt
Eller tvinger min Læbe til Bøn.

Og synker jeg evig dybere ned
I det bundløse Tartaros,
Des vildere lyder i Evighed
Min Klage, min Spot og min Trods! —

Den runger dernede saa dybt under Jord,
Som Jorden fra Himlen er skilt,
Men op over Jorden trænger dens Ord
Og summe dæmpet og vildt.

De Fromme ville med Psalmesang
Forjage den rædsomme Lyd,
De Glade med Cymblers og Fløjters Klang
Vil værge en stakket Fryd.

Og Trællene stoppe paa Herskerens Bud
Med Vox deres Øren til
Og hale taalmodig paa Aarerne ud,
Til Havet dem opsluge vil.

Men Enkelte lytte, som hørte de
Befriernes Kampsang fjern;
De smile, de hæve sig stolte og frie,
De ryste Lænkernes Jern: —

— Syng til, Du Jordens urgamle Kuld!
Syng til, saa Tonerne kan
Faae sprængt din Moders runkne Muld
Og sætte Himlen i Brand! —

— Underlige Tanker, mumlede hun, idet hun lagde Bogen bort og rejste sig. — En problematisk Natur maa han være; nu faae vi see.

Hun kastede et Blik i det store Spejl, rettede lidt paa Lokkerne og paa et Par Rosenknopper:

Lyden af en Vogn, der kjørte for Døren og af en, der fjernede sig, naaede hendes Øre. Hun parfumerede omhyggelig et Kniplingslommetørklæde og raslede ud af Stuen, ned ad den brede Trappe og ind i Salen.

Det var et meget stort og højt Værelse, som vendte ud til Haven, pragtfuldt meubleret. Men det skulde være opfyldt af store, gammeldags Meubler; de moderne smaae og lave Fløjelslænestole og Chaiselonger, som, lejrede om smaae elegante Nøddetræesborde, dannede ligesom særskilte Øgrupper, der ikke havde noget med hinanden at gjøre i dette «Ocean af Plads», tog sig ud som et Dukkemeublement og gav Salen et tomt, næsten forstyrret Udseende, — som et Udstillingslokale i et Meubeletablissement.

I en af Dukkelænestolene sad et forældet Dukkevæsen. Det lille magre Legeme druknede i svær Silke og fine Kniplinger. Hovedet syntes kun at være til som Stativ for en prægtig opsat Kappe med violette Atlaskes Baand. Hun saae ud, som om hun plejede at ligge gjemt i en parfumeret Bomuldsæske og af og til toges frem for

at repræsentere et eller andet. — Det var Frøken Dinesen.

Hen til hende styrede Baronessen sin Cours; — hun rejste sig halft, rakte sin pergamentsgule Pande frem til Hyldningskys, og embrasserede sin Niece: —

— Min kjære Pige, hvordan har Du det? — jeg har jo slet ikke seet Dig idag. —

— Jo Tak, søde Tante, og Du? —

— Godt, Gud være lovet! ret godt min bedste, svarede Frøken Dinesen, førte mat sit broderede Lommetørklæde op til Hovedet og sank tilbage i Silken, Kniplingerne, Fløjlet og Migrainen.

Baronessen krydsede statelig som en Fregat for fulde Sejl over til en Selskabsøgruppe i det andet Hjørne af Salen, som var optaget af de fornemste af Gjæsterne, Familien Spand fra Egekjær. — Hun modtog en godmodig Hilsen fra Hofjægermesteren, hvis Ansigt straalede af Velvillie og gammel Portvin, og en indsmigrende fra Fruen, i hvis Ydre Ligevægtssystemet tager Revanche for den Skjønhed, man roser hendes Ungdom for; — en halv hjertelig, halv en-garde-Hilsen fra Frøkenerne og en chevaleresk fra Sønnen, Kammerjunker Frits Spand, som i aabenhjertige Øjeblikke roser sig af at være den eneste i Herredet, der forstaaer at træde ind i en Selskabssal. I dette Øjeblik ærgrede han sig over, at Baronessen var kommen

for sent ned til at beundre dette Kunststykke. Naar han udfører det, seer han virkelig ogsaa grangivelig ud som en Kammerjunker, hvorimod han, naar han staaer ret op og ned i en Selskabssal, kunde minde en hel Del mindre om en Lejetjener, end han gjør. — Han er almindelig bekjendt under Navnet «Ruslædersjunkeren». Dette Tilnavn skriver sig fra et næsten Münchhausensk Jagteventyr, som han maaskee engang har oplevet og i alt Fald hundrede Gange fortalt. Han havde nemlig engang ved en Klapjagt haft Ruslædersstøvler paa, og til hans store Forbavselse vare alle Rævene komne hen til ham for at lugte til Støvlerne, saa at han havde skudt over en Snes. Historien var mærkelig, men ikke halft saa mærkelig som den Sindrighed og Behændighed, hvormed han forstod at dreje saa godt som enhver Samtales Løb saaledes, at han kunde faae anbragt sit «*Apropos de bottes*» og komme frem med Historien. Nøden gjør opfindsom, og Kammerjunkeren havde ikke mange Emner. Dennegang havde han det altfor let, thi da Baronessen fjernede sig, indlod han sig i en Samtale med Skovridderen, som strax drejede ind paa Jagtgebetet.

De to Frøkener Spand lignede hinanden baade i det Ydre og det Indre; af den sidste Grund vare de altid paa Krigsfod. Det var to landlige Skjønheder: lidt undersætsige og stærkt byggede med

en ganske kjøn Figur, som tog sig godt ud paa en Hesteryg. Naar de blev præsenterede for en Herre, skrabede de lidt ud og bukkede. Deres smaae bløde Hænder burde være komne for Lyset knyttede ligesom Esaus — men om Haandtaget af en Ridepidsk; den førte de til Fuldkommenhed. Ellers udrettede de ingen kvindelige Sysler, undtagen at de — mærkelig nok — havde bortgivet en Del Kurve, saa mange endogsaa, at de egentlig ikke længer havde Raad dertil, hvorfor de nu med Rette ansaaes for meget farlige, især da de stærkt nærmede sig den Alder, i hvilken Kvinden kjæmper om ikke *pro aris et focis*, saa dog i egentlig Forstand for det sidste.

De blev for Øjeblikket underholdte af Baronen. Han og Knud vare komne hjem for en Maanedstid siden. De vare fra Venedig rejst gjennem Dalmatien og Albanien til Grækenland, som de havde gjennemrejst paa kryds og tvers, havde derfra gjort en Afstikker til Lilleasien, Syrien og Ægypten og vare vendte tilbage over Konstantinopel, Moskwa og St. Petersborg. — Knud havde efter Hjemkomsten mest opholdt sig i Hovedstaden og kun engang gjort Visit paa Herregaarden. Nu skulde han dér til Middag for første Gang.

Det var til Ære for ham at Pastor Branner og hans Kone vare inviterede, som nu traadte

ind og blev modtagne med udsøgt Venlighed af Baronessen. Branner havde et halft Aar iforvejen faaet et middelmaadigt Kald i Susinge, tæt ved paa den anden Side af Aaen. Ogsaa Baronen kom nu hen og bød dem velkomne, og hans Søster styrede over mod det tredie Hjørne af Stuen, hvor Godsforvalteren ligesom havde stillet sig selv i Skammekrogen tillige med sin Kone, Datter og Contorist. —

I det samme traadte Knud ind, yderst elegant paaklædt. — Apollo udmærkede sig ved sin skjønne Svanehals, som ikke generedes af Flipper eller Halstørklæde; hans sildig fødte Sønner, der ikke kan undgaae disse, have ogsaa ofte concentreret deres Omhu paa denne Legemsdel; — Byronssløjfen er bekjendt. Knud stod heller ikke tilbage. Den smukke Brummell, som kunde bruge en Kuffert fuld af hvide Halstørklæder, inden han fik et til at sidde tilfredsstillende, maatte have erklæret, at Indbildningskraften ikke kunde tænke noget fuldkomnere end den tilsyneladende skjødesløse Sløjfe, hvori det hvide, fint mønstrede Silketørklæde var bundet, og at de to smaae Diamantnaale med den lille Guldkjæde imellem vare anbragte med et Blik for det virkningsfulde, der var ham selv værdigt. Iøvrig var han klædt ligesom Baronen og Kammerjunkeren i den sædvanlige Galla ved en landlig Middag: sort Kjole og Vest og lyse Benklæder;

kun de sidste varierede lidt, idet Knuds faldt i det gulige, Baronens vare lysegraae, Kammerjunkerens skinnende hvide. — Baronens Vest udmærkede sig ved at være knappet med fire grønne Malakitkugler.

En Tjener meldte, at der var serveret. Kammerjunkeren bød Baronessen sin Arm, Hofjægermesteren førte under mange Complimenter Frøken Dinesen til Bords, Baronen beærede den ældste af de landlige Skjønheder og præsenterede Knud for Søsteren. Da han saae Amalie komme ved Skovriderens Arm, skyndte han sig og kom til at sidde ved Siden af hende.

Spisestuen var en høj, rummelig Sal med Cedertræs Panel, stribet lyse- og mørkebrunt, som et Blyant. Mægtige Bouketter fra Haven og Drivhusene i Glasopsatser straalede over den skinnende Damaskes Dug som eventyrlige Træer, der med Isstammer vare groet op af en Snemark. Midt paa Bordet paa en Sølvopsats glødede en Frugtpyramide. Store Rødvinspokaler, smaae, fint slebne Madeiraglas, Champagneskaale og gammeldags Romerglas, hvis grønne Bægre aabnede sig som store Blomster paa en tyk, knudret Stængel, dannede en Glasbouket foran hver Couvert, hvor Servietterne struttede, som en Række hvide Bispehuer; men de bedækkede kun Franskbrød. Tjenere i det Redtzske Liberi lyttede med ubevægelige Ansigter

til Alt, hvad der blev sagt, mens de bar den hede, dampende Suppe om i store blaablomstrede Tallerkener af engelsk Porcelain.

Det gik noget trægt med Conversationen mellem Knud og hans Dame. Han nærede Frygt for at hun skulde give sig til at tale om hans Bøger; — hun, der ikke gav sig af med boglige Sysler, kjendte ingen af dem men vidste, at de existerede, og havde en trykkende Fornemmelse af at hun burde tale om dem tillige med Umuligheden af at gjøre det. Han løste hendes Tungebaand ved at udspørge hende om Egekjær; man gik i Detail til Antallet af Køer, Heste og Skifter, man drøftede det Spørgsmaal, om det i Længden var fordelagtigst at lægge mest Vægt paa Kornavlen eller Kvægavlen, og afgjorde det saaledes, at de burde holde hinanden i Ligevægt, naar man hverken vilde have for lidt Indtægt eller «pidske Jorden ud», en Terminus, som Frøken Spand udtalte med særligt Velbehag og ligesom smagte paa; — derpaa blev deres Tunger pludselig ligesaa stille som Tungen paa den imaginaire Vægt, paa hvis Skaale de havde afvejet Kornavl og Kvægavl.

Knud tog sig Ferie til at lægge lidt Mærke til Amalie.

Hun sad meget stille og svarede sin Bordherre næsten kun med ja og nej, men der var

forresten heller ikke synderligt at svare paa. Hendes Figur var uforandret, hendes Ansigt endnu mere stille og blegt end før, næsten tilsløret. Sit lyse Haar bar hun ikke længer i Krøller men i Chignon; ikke en eneste af de lange, bløde Cendrélokker, som han havde sværmet for og engang hemmelig kysset, faldt ned over Skuldren. Han havde holdt et halft Øje med hende under hele sin Samtale med Frøken Spand og lagt Mærke til, at hun ikke en eneste Gang havde seet over til sin Mand, — men de havde jo nu ogsaa været et helt Aar gift.

Han maatte tale med hende, men hvorom? Hendes huslige og nuværende Forhold havde han ikke Lyst til at berøre; — deres fælles Minder, de gamle Dage — det var ogsaa Tabuh. —

— De bærer ikke længer Deres smukke, lange Lokker, Fru Pastorinde, sagde han til hende; — han kunde ikke overtale sig til at sige Fru Branner. —

— Min Mand synes ikke om det, svarede hun; — hun saae hverken paa ham eller paa sin Mand, da hun sagde det, men var ivrig sysselsat med sin Fisk. Det var aabenbart, at hun ikke opfordrede ham til at unddrage Frøken Spand sin Opmærksomhed. Men hun blev lidt rød i Hovedet og satte en Tand fast i Underlæben. — Det havde

dog været en meget uskyldig og neutral Bemærkning. —

Han gav sig atter lidt i Kast med den landlige Skjønhed og tænkte imens over, hvorledes han skulde bære sig ad for atter at knytte en Samtale med Amalie.

Man var naaet til Stegen. Baronen rejste sig med sit Glas i Haanden. Han vilde kun udtale sin Glæde over efter sin lange Fraværelse atter at kunne samle sine Venner om sig i sit Hjem og byde sine Gjæster velkomne.

Efter den korte Afbrydelse tog Gjæsterne atter ivrig fat paa Maden, uforstyrrede under Resten af Maaltidet.

Frøken Spands Talerken stod tom og mindede Knud om hans ueftergivelige Conversationspligt. Skulde han begynde at udbrede sig om sin Rejse? — det hadede han, men — *que faire?* — Han saae over paa Baronen og hans Dame; de spiste i Tavshed. Baronessen lyttede med et aandsfraværende Smil til Kammerjunkeren; Knud kunde kun høre Ordet Rævejagt og et, der lød som Rusland.

— Jeg hører Deres Broder tale om Rusland, sagde han, som jeg nylig er vendt tilbage fra. Det er et Land, der har tiltrukket sig almindelig Interesse. Ja, jeg kan tænke, De kjender Deres Turgénjew tilbunds.

Det sidste var en stor Usandhed, da han

havde en velbegrundet Anelse om, at hun neppe nok kjendte ham overfladisk. Men hun overraskede ham med sin Ærlighed, da hun svarede:

— Torginev? — næ. — «Min Torginev» tænkte hun; — mon han troer, jeg er forlovet med en Russer?

Maaskee er hun bigot, tænkte Knud og begyndte at fortælle om det hellige Land; det lod heller ikke til at interessere hende synderlig. Hun spurgte kun i Forbigaaende, om det endnu regjeredes af Landshøvdinger ligesom Sverig, — hun havde nemlig hørt Baronessen tale om en svensk Landshøvding, som hun havde truffet paa sin Rejse. Han kom tilfældig til at berøre, at han havde redet paa Dromedarer; her vaagnede pludselig hendes Interesser, og hun maatte have den allernøjagtigste Besked, om hvorledes man sad paa dem, hvordan Sadlen var, om man red dem i Stang eller Trense, hvordan de løb, om de vare hurtige, og om man brugte Ridepidsk. Dette Emne slog til gjennem hele Deserten og gjorde en saadan Lykke, at hun kort efter at man havde rejst sig maatte have sin Søster afsides og betroe hende, at Herr Vinge havde været saa uhyre interessant, saa hun rigtignok slet ikke misundte hende den Ære at have haft Baronen tilbords, hvorpaa Søsteren svarede med den spøgende ordsproglige Bemærkning: «Rønnebærrene er sure,

Emilie», hvilket foranledigede Emilie til at sige: «Saa har Du vist levet af dem hele dit Liv igjennem, kjære Anna,» en Formodning, der bragte hende det slaaende Svar: «Vi har altid spist af Fad sammen, min Dejlige» — paa hvilket complimenterende Punkt af Samtalen de to landlige Skjønheder vendte hinanden Ryggen saa pludselig, som om En havde commanderet «omkring». —

Denne lille *tête à tête* — hvad det i alt Fald i Begyndelsen var — foregik udenfor Havestuen paa en Terrasse, hvor Kaffen blev serveret, thi det var en varm Dag i Slutningen af August. Det var et saare behageligt Sted til at nyde denne arabiske Drik, som var bragt med af Baronen fra dens Hjemstavn og var efter Recepten — sort som Natten, bedsk som Døden, hed som Helvede. Lige foran, mellem Bladgrupper og Blomsterbede, sendte en lille Broncedreng op af en Sprøjte, som han trykkede mod sit nøgne Bryst, en klar Vandstraale i Vejret, der steg krystalklar op og faldt ned gjennem Solstraalerne i spredte, regnbuefarvede Draaber, ligesom en hvid Raket, der brister i en Regn af farvede Gnister; som Diamanter hang disse Draaber paa Blade og Blomster dér, hvor Vinden bar hen. Plainen skraanede ned mod de grønne Kanaler, der bugtede sig, afbrudte af hvide, hvælvede Broer og hvide, langsomt sejlende Svaner. Bagved strakte to Fiskedamme sig langt ud, som store, klare

Øjne, blinkende søvnig i Sollyset; midt i en af dem laae der paa en lille Ø, som den helt dækkede, en lille hvid Marmorbygning, et Palads for Svaner — eller for Alfer, thi Svanerne foretrak en lille Havn fuld af Andemad i den lukkede Ende af en Canal. Birk, Eg, Acacie og Kastanie spejlede deres fine, afvexlende Løvgrupper langs Bredderne. Tilvenstre udbredte de brede Lindealléer deres indbydende Skygger.

De øvede deres Tiltrækningskraft paa Selskabet, da Kaffen var nydt. Knud, Baronen og Kammerjunkeren slentrede ned gjennem den ene Allée. De vare alle tre i fortræffeligt Humeur. — Baronen, fordi han var kommen hjem fra en toaarig Udenlandsrejse og kunde glæde sig over, at den Plet Jord, som tilhørte ham selv, heller ikke var saa ilde endda, — Knud, fordi han var fri for sin Hoveritjeneste hos Frøken Spand, — Kammerjunkeren endelig, fordi han allerede to Gange havde faaet Anvendelse for sin Historie om Rævene og Ruslædersstøvlerne og gik ved Siden af Knud, som endnu ikke havde hørt den. Den fremtidige Glæde, som den sidste Tanke lod lyse for ham, formørkedes imidlertid af en skummel Betragtning: Herr Vinge var Forfatter; han kunde maaskee føle sig fristet til at stjæle Historien. Maaskee var det dog det bedste at tie. Han holdt sig tilgode ved at fortælle en Del Anekdoter fra Hof-

fet; hvorledes f. Ex. Kongen efter meget formelt at have præsenteret flere adelige Herrer for Prindsen af Wales, havde klappet ham (Kammerjunkeren) paa Skuldren med de Ord: «Og dér har vi min gamle Ven, Frits Spand», og ved hvilken Lejlighed det havde behaget hans kongelige Højhed Kronprindsen at komme med den ypperlige Spøg, at Spanden gik saa længe til Vands, til den kom hankeløs hjem, — Fortællinger, som lod til at kildre baade Knud og Baronen overordentlig. —

— Jeg troede, bemærkede den sidste, idet han gav Knud et Albuestød, at det var den russiske Thronfølger, De blev præsenteret saaledes for; saadan plejer jeg at fortælle Historien om Dem.

— Aa, det gjør sgu ingenting, Herr Baron, trøstede Kammerjunkeren ham, — det var noget — et ganske lignende Tilfælde med den russiske Thronfølger.

De vare komne til en Korsvej, hvor to Alléer skar hinanden i en ret Vinkel. Fra Sidealléen kom Damerne.

— Vi gaaer saa munke- og nonneagtig, sagde Baronessen. — Lad os blande Kortene.

— Med Fornøjelse, svarede Baronen; — der er ikke noget munkeagtigt ved os, saa vidt jeg veed.

— Vi hører i alt Fald ikke til Tiggermunkene, sagde Knud. —

— Ha, ha, ha! udbrød Kammerjunkeren. — Meget træffende bemærket; nej det er sg—am vist; vi er ikke Tiggermunke, ha, ha! —

— Deres Mand, Herr Pastoren, befinder sig ikke i Selskabet, sagde Baronen til Amalie.

— Han sidder i Havestuen og underholder Frøken Dinesen. —

— Meget høfligt af ham, bemærkede Baronen. — Naa, det er ogsaa paa de Ældre Præsterne maa virke. Hvad Ungdommen angaaer —

— Ikke frivol, Vilhelm! sagde Baronessen og truede ad ham med Parasolen.

— Paa ingen Maade! jeg vilde kun bemærke, at Ungdommen foretrækker kvindelige Missionærer.

Jeg frygter for at Missionsvirksomhed ikke ligger for mig, tænkte Amalie med et Blik paa Knud.

— I Mangel af Deres Mands Selskab vil De maaskee tage til Takke med mit, vedblev Baronen med en høflig Henvendelse til Amalie.

Det løb Knud lidt koldt ned ad Ryggen, da han saae dem vandre sammen. Han følte den samme Gysen, som han i gamle Dage vilde have følt ved at see hende i Selskab med en notorisk Udhaler og dreven Forfører, hvis blotte Nærværelse var en Besmittelse for hende, selv om den var uden Fare. Han smilede. «Bah! det er jo min

Omgangsven, og jeg er ligesaa gal som han,» tænkte han. Halft mechanisk adlød han en Haandbevægelse af Baronessen, som indbød ham til eller tilbød ham at følge hende. De landlige Skjønheder og Godsforvalterens Datter blev overladte til Kammerjunkeren og Contoristen og Skovrideren, som netop betids ankom.

I den lille Runddel, hvor de vare mødtes, lukket foroven af Kronerne i en grøn Kuppel, skar Alléerne hinanden ganske som Skibene i en Korskirke; der var Kjølighed, dæmpet Lys og en højtidelig Stilhed som i en gotisk Dom. Knud og Baronesse Agnes gik ned gjennem Langskibet, som gjennemskar Haven i hele dens Længde tæt ved Udkanten. I dets nederste Ende saaes gjennem en oval Aabning lidt gul Mark og blaa Himmel. Lindenes øverste Grene gik sammen i en temmelig regelmæssig Hvælving; de underste vare fortil kappede, saa at de ranke Stammer stod frie som en Kolonade af graae, mosgroede Marmorsøjler i en Ruin; — bag til hang de ned som et langt Slæb paa det bløde Græs og hindrede Udsigt til Siderne.

Baronessen havde givet efter for Etiketten ved at have kjedet sig med Kammerjunkeren som Bordherre. Nu vilde hun tage Revanche ved at underholde sig personlig med den bekjendte Forfatter, som hun havde været meget spændt paa

at træffe sammen med. Han maatte selvfølgelig kunne være overordentlig interessant, — men hidtil havde han egentlig ikke været det. Han havde kun gjort nogle Bemærkninger om Havens smagfulde Anlæg og beundret de prægtige Alléer, — altsammen Ting, som en Anden ligesaa godt kunde have sagt.

Jeg maa selv bryde Isen, tænkte hun under en Pause i Conversationen.

— Da De synes at være saa tilfreds med Alt her, sagde hun, tør vi maaskee haabe, at De ogsaa har glædet Dem til at komme her og vil gjøre det ofte. — Min Broder kjender De, og hvad mig angaaer, saa kan jeg forsikkre Dem, at jeg har glædet mig meget til personlig at omgaaes en Mand, hvis literaire Virksomhed jeg fra først af har fulgt med stør Interesse.

Saa, der har vi det! tænkte Knud; jeg skal dog ikke undgaae det idag.

— Man vilde nære megen Mistillid til min Smag, Frøken Baronesse, hvis man tvivlede om, at jeg ikke altid vilde føle mig vel tilmode paa et Sted, der er saa rigt udstyret med naturlig, kunstig og — personlig Skjønhed.

Baronessen lod, som hun overhørte Complimenten, der let kunde lede Samtalen ind i en almindelig Skure.

— Kan De huske, sagde hun, det er nu netop

fire Aar siden, jeg en Aften traf Dem nede ved Aaen; da havde De netop begyndt den Bane, De saa glimrende har fortsat.

Saa for Fanden, tænkte Knud, jeg skal da absolut skubbes ud paa Skraaplanen!

— Har Baronessen virkelig gjort mig den Ære at gjennemgaae hele den «glimrende» Række af mine Værker?

— Ja, svarede hun, og Blodet skjød uvilkaarlig op i hendes Kinder ved Tanken om en hel Del af det, hun havde læst. — De seer næsten ud, som De tvivlede derom? —

— Aa, det kom mig kun for, at de fleste af dem desværre var af den Beskaffenhed, at de kunde betage en ung Dame Lysten til at fortsætte — saa meget mere som De vel er religieus ligesom de fleste Damer.

Det lyder næsten som et Mistillidsvotum, tænkte Baronessen.

— Det kommer an paa, hvad De forstaaer derved; der er vel dem, der ikke vilde kalde mig det. Men rigtignok kan jeg ikke billige Deres Rasen mod al positiv Religion — og der er det i Deres Skrifter, der har stødt mig endnu mere. De sagde «desværre». — Tillad mig at spørge, om De fortryder, hvad De har skrevet, om De tænker paa at trække Dem noget tilbage? —

— Ikke just det, men fra det Punkt, hvort

man er naaet, gives der jo forskjellige Retninger fremad. Forresten har jeg slet ikke Noget i Sinde, — og det vilde i hvert Fald være temmelig ligegyldigt.

— Det mener jeg ikke, og De heller ikke, Herr Vinge, svarede hun. — De har endnu en lang Bane for Dem, og —

— Hvem siger det? afbrød han hende.

— De er jo ung endnu.

— Aa ja, men jeg er træt og kjed af at skrive som af det meste Andet. Forresten — saalænge jeg lever, bliver jeg vel ogsaa ved at skrive, — om ikke af anden Grund saa for at leve.

Han tav pludselig, ærgrede sig over at have udtalt sig saa aabenhjertig og besluttede at lukke sig inde i sin Skal. Han hørte tavs paa en Del Bemærkninger, som hun gjorde om hans Skrifter, baade rosende og dadlende. Hun kom tilbage til hans «Rasen mod al positiv Religion» og hensynsløse Haan.

— Mademoiselle, c'est la guerre! svarede han med et Smil og et Skuldertræk. —

— Men man kan føre Krig paa forskjellig Maade, og det forekommer mig nok, at De har ført den paa en grusom og — undskyld! undertiden uridderlig Maade.

— Friskarer har ikke Tid til at gjøre Fanger,

vi maa skyde dem ned, naar vi faaer dem paa Kornet; — og vi bliver selv skudt ned, undertiden af dem, vi mindst havde ventet det af. — Hans Læber fortrak sig smertelig ved de sidste Ord; — «Undertiden hændtes det, at Fjenden skjød ganske godt,» siger Heine derom; vi kan alle lægge en Vise over det Thema.

— Det har i alt Fald skaffet Dem mange Fjender, mange som De kunde have undgaaet.

— Mange Fjender, megen Ære, Frøken Baronesse, det Valgsprog havde det unge Tydsklands Forlægger og det unge Danmarks Forfatter. —

Han bliver utaalelig med sine pikante Vendinger, som ingen vegne fører hen uden i en *cul-de-sac*, tænkte Baronessen. — Derhen var man unægtelig kommen: Samtalen gik istaa.

— De talte ikke meget med Deres gamle Veninde, Fru Branner, sagde Baronessen med et.

— Noget, men ikke meget, svarede Knud. «Min gamle Veninde» tænkte han; — her maa man være forsigtig.

Baronessen havde virkelig en Mistanke om, at hun stod i en nøjere Forbindelse med ham end andre Damer, og var selvfølgelig opsat paa at faae mere at vide og iagttage dem.

— Jeg hørte, sagde hun, — ja, De maa undskylde mig, men imellem os sagt, Kammerjunker Spand er ikke altid synderlig interessant, og jeg

sad tæt ved Dem, — jeg hørte, at De spurgte Fru Branner, hvorfor hun ikke længer gaaer med sit Haar i Krøller. Jeg kan ogsaa huske, at jeg lagde Mærke til, hvor udmærket det klædte hende. Jeg saae hende engang gaae sammen med Dem, — kan De huske? — paa en Ridetour paa Skovvejen op til Fiskerhuset; nej, De kan maaskee ikke huske det, for De lod til at være meget optaget af Deres smukke Ledsagerinde —

— Jeg husker det godt, afbrød han hende.

— Maaskee netop af hin Grund. Selv Ubetydeligheder, som møder En, naar Følelsen er i stærk Bevægelse, hænger godt fast.

— Min Hukommelse er i det Hele taget udmærket, sagde Knud tørt. — Deres ogsaa, lader det til, siden De kan huske nogle lyse Krøller, De for flere Aar siden er galoperet forbi.

— Aa ja, svarede hun. Forresten skal jeg sige Dem, at det slog mig i det Nu, jeg saae hende, at hun saae ud ganske som jeg havde forestillet mig Heltinden i Deres Novelle, som jeg lige havde læst.

— Saa, sagde Knud.

Baronessen saae paa ham, men hans Ansigt forraadte ingen Hemmeligheder.

— Men nu er de borte, og deres Fjernelse er en kuriøs Historie, egentlig langt mærkeligere end Samsons Haarklipning. —

— Hun sagde, at hendes Mand holdt ikke af det, bemærkede Knud.

— Ja, men hun sagde ikke, hvorfor han ikke holdt af det.

— Fordi han har en daarlig Smag, antager jeg.

— Nej, det er langt mere compliceret, sagde Baronessen. — Hun var bleven nødt til at bruge Papillotter for at sætte Haaret op. Da det altsaa ikke var dets ganske naturlige Fald, ansaae Branner det for at være en unaturlig, syndig Forfængelighed og et formasteligt Indgreb i Guds Skabning og forbød hende det.

— Det ligner ham! udbrød Knud bittert. — Hvis det er et Exempel paa deres Forhold i Almindelighed, saa kan man rigtignok lykønske hende.

— Ja, det troer jeg nok, det er, sagde Baronessen; — jeg har hørt en Del om deres Forhold, for en Broder til hende har giftet sig ind i min Familie, som De maaskee har hørt. Naa — dem troer jeg nu forresten heller ikke man skal lykønske. — Saa meget er vist, at Branner strax søgte at løsrive hende fra hendes Familie, som han fandt var for verdslig, og under Paaskud af, at hun skulde lære at gaae i Huset, fik hende sendt over til sine Forældre, for at de kunde pille de verdslige Lyster ud af hende og bringe hende under pietistisk Tugt; og efter Brylluppet fordrede

han ligefrem af hende, at hun ganske skulde løsrive sig fra sin Familie og sine gamle Venner. —

— Den fordømte Barbar! mumlede Knud. Han følte en vis Glæde ved at høre, at Grosserer Koch, som altid gjerne havde villet spille under Dække med det kirkelige og være mønsterværdig i alle Retninger, var bleven forkastet som verdslig af en af Kirkens unge Støtter. En Del Brannere vilde gjøre god Virkning, vække Splid i Lejren og klare Stillingen, og han antog, at Branner var en Type, om end lidt extravagant. Men hans Hjerte sammensnøredes ved Tanken om, at Amalie skulde være et Offer for denne Proces. Og hvorledes havde det virket paa hende? — var hun knækket og bøjet under dette unaturlige Aag, eller havde Trykket bragt den modsatte Side i hendes Natur, som han kjendte, til at hæve sig, rustede Indignationen og Modstandskraften sig under den rolige Maske for at rejse sig og afkaste Aaget? — Han maatte have det at vide; — han maatte styrke hende, hvis hun vilde have Styrke. Han kunde maaskee, hvis hun vilde, endnu rive hende fra Branner og selv eje hende, — realisere sin Ungdoms Drømme; da havde han rigtignok ikke drømt om, at Branner først skulde have besiddet hende, men Drømmene modificeres jo gjerne noget. — Han havde gjort en Del, der havde forarget det gode Selskab, men endnu havde han

ikke brudt Ægteskabets hellige Baand; det vilde gjøre Maalet fuldt. «Bah!» tænkte han: »jeg blæser dem en lang Marsch, Dombrowskis Marsch: «Noch ist Polen nicht verloren!»» —

Han havde hævet sit Hoved, Øjnene lynede, et trodsigt Smil krusede hans Læber.

Han seer brillant ud; tænkte Baronessen; — begejstret! saadan tænkte jeg mig en Digter; — og hun glædede sig over at have været i hans Selskab i det Øjeblik, da en eller anden stor og frugtbar Idee havde grebet ham.

De vare for længe siden komne ud af Alléen, havde drejet tilhøjre i den bageste Del af Haven, vare gaaet tilbage langs Fiskedammene paa den modsatte Side og kom nu op tilvenstre for Hovedbygningen, et stort rødt Hus med afrundede Gavltakker, i hollandsk Renaissancestil. Drivhusenes Glasvægge kastede Solstraalerne tilbage, saa det skar i Øjnene.

— Jeg veed ikke, om De har Lyst til at see vore Drivhuse, sagde Baronessen. De har rigtignok ikke noget synderligt at fremvise, især for en saa berejst Mand som De, men maaskee dog —

— Nej ikke maaskee, — ganske sikkert vil jeg have megen Glæde overalt, hvor jeg befinder mig i Deres Selskab, Frøken Baronesse.

Han aabnede Døren, som Nøglen sad i; hun traadte ind, og han bagefter.

Fra det inderste af Drivhuset lød Stemmer. Det var Amalie og Baronen.

Baronen havde converseret hende med en adelig Roués Færdighed og Sikkerhed. Hun kom til at tænke paa den første Gang, hun havde seet ham, og at Knud dengang havde sagt, at han havde ført et meget vildt Liv; dengang var han selv endnu uskyldig; nu vare de Venner, og hvordan havde nu Knuds Liv været? — Hun ærgrede sig over at hun slet ikke havde talt med ham endnu. Hun havde dog glædet sig saa meget til at træffe ham igjen, men saa var hun bleven bange i hans Nærhed. — Nu følte hun igjen den samme Overvældelse, da hun hørte hans Røst og saae ham træde ind med Baronessen; hun blev næsten svimmel og snappede efter Vejret i det fugtigvarme Rum, hvor Palmer slog deres Vifter ud over hende, medens fra Cactussernes opsvulmede, forvredne og piggede Kroppe glødende Blomster aabnede sig imod hende, som smaae luerøde Dragesvælg, hvis Aande ophedede Luften.

De blev et Par Minutter derinde. Da de vendte tilbage, gik Baronen og hans Søster lidt iforvejen.

— Naa, Fru Branner, sagde Knud, saa skal vi da have den Glæde at huse Dem igjen i vor Præstegaard om end kun for een Nat.

Susinge, hvor Branner var Præst, laae paa

den anden Side af Aaen. For at komme ad Kjørevejen til Aabyholm maatte man gjøre en Omvej af over en Mil, medens den lige Vej knap var en halv Mil. Da Branner ikke selv holdt Hest og Vogn, vare de færget over ved Fiskerhuset, og det var blevet aftalt, at de skulde overnatte i Aaby Præstegaard og tage hjem den følgende Dag. De havde desuden endnu ikke været hos Vinges, og Branner burde dog engang besøge sin Onkel.

— Ja, jeg glæder mig ogsaa meget til at see det kjære gamle Sted igjen, svarede hun, ... det vil sige .... ja, især da til at gjensee de rare, venlige Ansigter. Har de forandret sig meget?

— Fader troer jeg ikke De vil see nogen synderlig Forandring paa, men Moder er rigtignok ældet en Del og seer lidt svagelig ud.

— Det er ogsaa en lang Tid.

— Det er det. Især naar man maaler den efter Begivenhederne.

— Ja, — dér i Præstegaarden har der vel ellers ikke været mange Begivenheder? —

— Aa nej, — i alt Fald ikke i det ydre, men —

— Ja vist saa .... jeg forstaaer Dem.

— Naa, nu haaber jeg ikke, der skal gaae saa lang Tid, inden De kommer dér igjen; nu boer vi jo saa nær ved hinanden. Rigtignok troer

jeg ikke, Deres Mand sympathiserer synderlig med min Fader —

— Nej, det har jeg lagt Mærke til.

— Og med mig som bekjendt heller ikke, men De kan forhaabentlig sympathisere med flere, end Deres Mand.

— Amalie nikkede. — —

— Naa, Du har nok haft en længere Underholdning med Vinge, sagde Baronen til sin Søster.

— Ja, — forresten troer jeg, det var mig selv, som mest førte den. Han var meget galant og ret pikant, men — man kommer ikke rigtig nogen vegne med ham.

— Hvor vilde Du ogsaa hen med ham, Agnes? sagde Baronen. — Naa Frederik, raabte han til sin gamle Lege- og Jagtkammerat, Skovrideren, som kom sammen med de landlige Skjønheder, — Du har vel vist dine Damer Gaardens to nye, mærkelige Beboere.

— Hvem er det? spurgte de to Damer i stor Spænding.

— Hvad? har Rygtets Vinger endnu ikke bragt dem til Egekjær? — Hvem andre end Araberne, en Hingst og en Hoppe, — ægte importerede Varer.

— Min Gud! —

— Betalingen erlagt paa Sadlen og Lidkjøbet drukket i Teltet, raabte Knud.

— Men Herr Baron —

— Gud, De maa da endelig —

— Hvor Satan har Du haft dine Tanker? hviskede Baronen til Skovrideren, — at Du kunde gaae om med Spandene uden at bringe dem i Hestestalden. Nu kommer jeg sgu til at stavre derover med Glutterne.

— Ja, det var dumt, sagde Skovrideren leende.

— Horribelt dumt, tilføjede Knud syngende en Sætning af Glunterne.

— Jeg vil ogsaa gjerne see de smukke Dyr sagde Amalie.

— Saa gaaer vi alle sammen derover, jeg har ikke faaet seet til dem idag, sagde Baronessen.

Da de gik over Gaarden, kaldte Baronen paa Jakob, en gammel Groom i Fløjelspijækert, graae Benklæder og Kravestøvler, der kom halende over Gaardspladsen, maalende den med sine Krumpasser-Ben. De kiggede først ind i den nye Følstald, en net Lejlighed paa otte Værelser, hver med en Gitterdør og en Jernkumme i en af Krogene. Den havde endnu ikke faaet Beboere. Saa traadte de ind i den store Stalds dæmpede Lys, varme, ammoniakholdige Luft og hyggelige Virvar af puslende og raslende Lyde. En smukt brolagt Gang med en Række Fliser i Midten førte paalangs igjennem den. Marmorerede Træsøjler ved Baa-

senes Skillerum dannede en Collonade, paa hvis Jernknager der hang Grimer, Gjorde og Dækkener; paa den ene Side var der lutter aabne Baase; over hver Baas en tom Jernkurv, Høhækken, over hveranden et halvcirkelformet Vindue; de blankbrune Heste stampede i det fodhøje Halm, viskede sig og baskede med Halerne, raslede med Kjederne, tyggede og pustede i Havren eller gnubbede Hovederne mod de bækkenformede Jernkrybber; foran over hver Baas midt imellem Søjlerne stod med hvide Bogstaver paa en mørkegraa, udskaaren Træplade Hestens Navn, og berømte Navne var det, f. Ex. Byron, Cyrus og Jeanne d'Arc, Baronessens Ridehoppe. Paa den anden Side var der lutter store lukkede Rum for ældre Heste, der skulde have Frihed til at røre Benene. Ved de nederste af disse standsede Baronen. «Her er Delinqventerne Altair og Vega», sagde han, og en Vrinsken inde fra Baasene svarede ham. Gjennem et Par Træluger kiggede Selskabet ind paa Dyrene. «Lad os faa Altair ud, Jacob! De kan trække den udenfor Stalden», sagde Baronen, idet han aabnede den nederste Stalddør og lod Selskabet træde udenfor. Der hørtes livlige Hovslag paa Stenbroen indenfor, og i et Spring kom Hingsten ud, i en lang Line, som Groomen holdt. Det var en lille, fintbygget Skimmel, med lyse, ovale og runde Pletter spredte over hele Legemet som Solpletter

over rimet Græs, en brusende lang snehvid Hale, som faldt helt ned til Jorden, og en sølvskinnende Manke, der naaede langt ned under den spinkle Hals og i en lang Tot hang ned over den snorlige Pande. Efter et Par Cabrioler standsede den, skrabede i Jorden med den sorte Hov, som endnu ikke havde kjendt Skoe, gnubbede sig paa Knæet, rejste pludselig Hovedet og saae sig om med sine store dybe Pigeøjne, medens Damerne klappede dens sorte, fløjelsbløde Mule. Kammerjunkeren, der vilde vise sig som Hestekjender, lod Haanden følge Musklerne og mente at Bentøjet var solidt, men den var en Smule stejlhovedet. Men da han greb den om Munden for at presse Kjæberne op og see paa Tænderne, rejste den sig pludselig og langede ud efter ham med Forbenene. —

Hans Søstre skreg.

— Sikken en arrig Satan! sagde han lidt bleg og betragtede noget Smuds, den havde stænket hen paa hans hvide Benklæder, medens den fornærmede Araber stod, huggende med Hovedet, med dirrende Næseboer, pidskende Bove og Flanker med Halen, idet alle Musklerne traadte frem som støbte i Bronce.

— Han er ikke saadan at gaae til med Fortroligheder, sagde Agnes med en lidt haanlig Klang i Stemmen, — De skulde have vist ham Deres Visitkort først.

Hun er ikke fri for at være en Smule uforskammet mod Junkeren, tænkte Knud, men det klæder hende forresten godt. Og hvor hun tager sigud dér med Hesten, sikken et Tableau! — Som hun stod dér, strygende Haanden kjærtegnende over Altairs Hals inde under Manken, der som lange Silkefryndser paa et Shawl faldt hende helt ned over Armen, mindede hun ham om en vis ung arabisk Pige. Aa! hun havde ikke saadanne Øjne og Haar, men hendes Figur var ligesaa fin og yppig, og den lille Haand, der gav Hingsten et blødt Klask over de vidt fremstrakte Læber, der nappede i hendes Shawl, den behøvede ikke at frygte for en Sammenligning med nogen anden, mindst med Amalies temmelig store, langfingrede Haand, som klappede den paa Ryggen, med hvilken Knud sammenlignede den. Han erindrede, hvorledes han, da han begyndte at finde Amalie smuk, ærgrede sig over, at hun havde grimme Hænder, hvorledes han senere havde fundet dem ejendommelige og var endt med at sværme for dem, idet han med en erotisk Sophisme indbildte sig at smaae, bløde, aristokratiske Hænder ligesom Kattepoter rev smertelige Saar og vare skabte til at binde Lænker og føre Sceptret og Svøben, men at disse store simple Hænder bragte Lægedom og Befrielse, hvor de lagde sig. Og dog havde netop de tilføjet ham det smerteligste Saar

og stødt ham ned i det dybeste Uføre, — og han betragtede med Velbehag Baronessens fine Haand.

De gik tilbage til Hovedbygningen, medens Baronen underrettede dem om, at det naturligvis kun var deres foreløbige Bolig; han vilde bygge en særlig Stald til Araberne, to meget store Rum adskilte ved et Gitter. De skulde faae det uhyre comfortabelt; maaskee Marmorkrybber ligesom Wallensteins Heste. Men Guldkjeder havde han ikke Raad til; desuden skulde de gaae frit omkring. —

I Havestuen satte Knud sig i en Vinduesfordybning, lidt adskilt fra det øvrige Selskab, og faldt i Tanker. Baronessen, der ansaae ham for inspireret og i Færd med at digte, skottede jevnlig hen til ham med en beundrende, ærefrygtsfuld Nysgjerrighed og var ikke langt fra at tysse paa de Andre, naar de blev for højrøstede..

Efter The opholdt Selskabet sig igjen i Salen. I det ene Hjørne stod det eneste fuldvoxne Meubel: et Concertflygel. — Baronessen lukkede det op.

— Jeg synes, jeg har hørt, De skal synge en smuk Sopran, sagde hun til Amalie.

— Aa ja, jeg synger rigtignok Sopran.

— Saa lad os synge noget tostemmigt, hvis De har Lyst. Her er mine Noder.

Amalie saae Bunken igjennem og valgte Mendelsohns Duetter.

Deres smukke Stemmer klang prægtig sammen i det store Rum. De sluttede med «Ach wie so bald». Dens vemodige Efteraarsstemning blev fuldendt gjengivet, især af Amalie. En Bifaldsmumlen baade fra dem, der kunde goutere det, og fra dem, der ikke kunde det, lønnede hende.

— Det er allerkjæreste, sagde Frøken Dinesen. — Hvem var det? —

— Mendelsohn.

— Hvis Søn? spurgte den tunghøre Dame.

— Mendelsohn, kjære Tante, raabte Baronen.

— Mendelsohn! ak Gud ja! mumlede hun, jeg syntes nok, jeg skulde kjende det. — Det minder mig saadan om gamle Dage. — Hun førte Lommetørklædet op for Øjnene.

Gamle Dage! Dage, da hendes Legeme ikke som nu var forsvundet under Silke og Kniplinger men havde baaret dem statelig gjennem prægtige Sale. Hun havde vel selv sunget Duetten, maaskee med en Lehnsgreve, maaskee kun med en smuk Huslærer, og den havde hjulpet med til at ridse et Saar i hendes Hjerte. Det var neppe sprunget op at bløde ved Berøringen, hint Saar; der var ikke synderlig mere Blod at bløde af; men det havde jaget igjennem det med en bittersød Smerte, og hendes Øjne vare klare af Taarer.

Kort efter tog man Afsked.

Branner og Amalie og Knud gik langsomt gjennem den lange, brede Allée af mægtige Poppeltræer, som raslede med de glindsende Blade for det svageste Vindpust, der gled hen over Havens Kroner, som lette Aandedræt af den slumrende Natur. Amalie var livligere og talte mere ugenert med Knud end før, skjøndt hendes Mand nu var tilstede. Ogsaa paa hende havde Musiken virket stemningsvækkende og befriende; hun havde i lang Tid været saa uvant med smaae æsthetiske Adspredelser.

De skulde endnu komme til at overvære en lille musikalsk Præstation af lavere Rang.

Fra et lille Hus ved Vejen lød nogle temmelig lidt tiltalende Toner. Det var Søren, Træskomand, der sang den højst bedrøvelige Vise om Hermann og Amanda, som med sine sentimentale Ord og ensformige, drævende Melodi er noget af det sørgeligste, man kan høre, især naar den blev sunget af hans pibende lille Stemme og ledsagedes af en Harmonika, som havde en farlig Tilbøjelighed til at vise Høflighed mod forskjellige Tonarter ved at gaae over fra den ene til den anden.

De standsede for ikke at forstyrre ham. Det første Indtryk var saadan, at Amalie og Knud nær vare bristede i Latter. Men der var noget rørende, ja næsten noget spøgelseagtig uhyggeligt

ved det lille, fortørrede, blege Ansigt, som fra det aabne Vindue saae op mod Stjernehimlen, der betog dem Lysten til at lee, — foruden at Høflighedshensyn hindrede dem deri.

Han havde endt det sidste Vers og faaet Amanda vel druknet og begyndte nu paa: «Jeg saae i Øster, jeg saae i Vester;» — da han lod sine Øjne accompagnere Ordene, opdagede han nu sine Tilhørere, holdt pludselig inde og stirrede paa dem.

— Go' Auten! —

— God Aften, Søren, sagde Branner. — Han havde talt et Par Gange med Søren i Aaby, og denne havde nogle Gange været ovre i Susinge til Gudstjenesten.

— Er det Dem, Herr Pastor? sagde Søren, som tydelig nok følte sig endnu mere generet. — Ja, ded vilde rejtnok passe sig bedre, om jeg havde siddet her og sunget Psalmer end at synge verdslige Viser, endda de er drøvelige nok, men man ska' jo hel' itte ta'e sig de verdslige Sorger saa nær — men Herregud! vi haar jo alle vores Svagheder, Herr Pastor.

Branner nikkede og hostede; — han vidste ikke rigtig, hvad han skulde svare.

Knud gik ogsaa hen og gav Træskomanden Haanden; han havde kjendt ham fra Dreng af, og Søren, som var bleven optøet ved rent men-

neskelige Stemninger, rakte uden Uvillie Kjætteren Haanden.

— Ded maa da være en Glæde for vores gamle Præst, at han haar faaet Dem hjem igjen, sagde han. Ja, jeg husker inte rejtig, hvornær De rejste, men ded er da en faarlig lang Tid siden.

— Godt to Aar.

— Tou Oer! — ja, og De haar jo aasse væ't nede hos Katholiker og Tyrker og andre Hedninger.

— Ja, det har jeg rigtignok, Søren, og jeg har ogsaa været i Jerusalem.

— Ja saa, — saa De haar aasse væ't i Jerusalem, gjentog Træskomanden og saae ud for sig med et sværmerisk Blik. Han havde helt glemt sine Gjæster og foer sammen ved deres «God Nat» som en Søvngjænger, der vækkes. —

— Det var da underligt, at han kunde falde paa at skamme sig over, at han ikke sang Psalmer, sagde Amalie.

— Deri gjorde han Ret, svarede hendes Mand.

— Det kan der vel være forskjellige Meninger om, bemærkede hun lidt skarpt. — Man kan ikke forlange af ham, at han skal have Øre nok til at høre, at han spillede og sang saa fælt falsk, og ellers veed jeg ikke, hvad der var at skamme sig over. Der var ellers noget rørende sværmerisk ved ham; — noget musikalsk maa han dog være, siden det kunde sætte ham saadan i Stemning.

Knud lo: —

— Kan De see det Lys-derovre lige ud for Gjærdet? —

— Ja, hvad det? —

— Aa ikke Andet, end at dér boer hans Kjæreste, det vilde sige hende, han gjerne vilde haft; hun er nu gift med vor stakkels halvdelirerende Subject af en Ringer.

Amalie sukkede.

— Ja, Du er den rette til at tale saadan om Frands, sagde Branner skarpt. — Der kan boe meget i et Menneske, fordi han undertiden hengiver sig til en ulykkelig Last, og Drukkenskab er saamænd ikke den værste. Saalænge der er Gudsfrygt tilbage — og det er der hos Frands, jeg har talt ofte med ham alvorligere end Du, og jeg kjender ham —

—, Ja, en god Støvle gjør Du, svarede Knud tørt. — Forresten er det meget rimeligt, at hans Kones religieuse Forskruethed har bidraget en hel Del til hans Forfald —

— Men saa maatte hun jo have passet godt til Træskomanden, bemærkede Amalie.

— Meget rigtigt, men en Smule legemlig eller aandelig Pukkel skiller ofte dem ad, der hørte sammen, Fru Branner, og saa fører det til Misère for begge Parter. Her var det nu en le-

gemlig Pukkel. Frands derimod skal i sin Tid have været en ganske kjøn Karl. Med deres Religieusitet forholdt det sig nu paa en egen Maade. I hendes Familie var Svagheden arvelig; — han saae spejdende paa Amalie; der var Intet i hendes Ansigt, der tydede paa, at hun forargedes over Udtrykket. — Hun var et noget stivsindet Gemyt, vedblev han, og jeg troer, at Mandens ganske modsatte Charakter har virket en Del til at skjærpe hendes religieuse Anlæg. Contrastvirkningen er stor for den Slags Charakterer. Mange vil blive religieuse mellem Fritænkere, som kunde blive halft Fritænkere mellem religieuse Fanatikere.

Amalie nikkede — næsten umærkelig; Branner mejede nogle Skarntyder ved Vejkanten ned med sin Stok — — A ha! tænkte Knud.

— Med Træskomanden er det nu ganske omvendt. Saa vidt jeg har kunnet komme efter, var det mest af Sympathi med hende, at han levede sig ind i religieuse Sekteersværmerier. Siden har han holdt fast derved ligesaa trofast som ved sit Sværmeri for hende. Naa, det kan jo være meget godt, hvis det kan hjælpe ham lidt over hans Sorger. Jeg tør vædde paa, at det ene Ord «Jerusalem» bevirker, at han sidder nu hensunken i Drømme om Zions Pragt og om det evige Jerusalem, hvor han skal vandre paa Guld og Saphir og — — ja, jeg kan ikke erindre Topographien

hos Johannes saa nøje, som han upaatvivlelig kan. — Det er en Slags sublim Opium.

— Saadan en Hoben forbandet Sludder, mumlede Branner, da de i det samme drejede ind i Præstegaarden.

Præsten og hans Kone modtog dem med vant Venlighed og Gjæstfrihed. Men der var navnlig i Fru Birgittes Opførsel over for Amalie en egen Blanding af øm, næsten moderlig Venlighed og noget tilbageholdende, halft bebrejdende.

Det var temmelig sent, og de sad kun et godt Kvarter inde i Havestuen fortællende om Selskabet. — Knuds Forældre havde ogsaa været indbudne, men Præsten var ikke saa rask, at han kunde taale at tage i Middagsselskab, og saa havde Birgitte ogsaa undskyldt sig. De kom overhovedet kun lidt ud og saae ogsaa kun sjelden Nogen hos sig. I gamle Dage havde der altid været fuldt op af Gjæster, navnlig Ungdom, i Sommerferien. Nu var det ogsaa saa godt som hørt op; — det havde jo især været Knud, som havde faaet dem derud og sat Liv i Spillet. — Der var et vist Præg af Øde og Overlevethed over det Hele, der viste sig overalt for en gammel Husvens Blik — som Amalies — skjøndt det ikke altid var saa let at sige, hvori det bestod i det enkelte.

Fru Vinge fulgte Branner og Amalie ind i Gjæstekammeret.

— Her er det, — ja, De kjender jo Lejligheden fra gammel Tid af, sagde hun til Amalie. — Ak ja! nu er det saamænd snart længe siden, der har ligget Nogen herinde. Jeg haaber De maa finde alting tilpas og i Orden.

Amalie tog hende om Halsen og kyssede hende: —

— Kjære Fru Vinge, i Deres Hus er jeg ikke vant til at savne Noget.

Præstekonen omfavnede hende heftig, — saaledes som hun ofte omfavnede Knud, men af ham blev det næsten altid kjøligere modtaget.

— Ja, jeg veed nok, man har altid rost mig for at være en god Husmoder, sagde hun smilende. — God Nat. —

Amalie klædte sig af uden at vexle noget Ord med Branner og lagde sig i den samme Seng, hvor hun saa ofte før havde ligget. Branner slukkede Lyset og gav sig efter Sædvane til at læse Aftenbønnen højt. Hun havde sine Tanker andetsteds og hørte neppe Ordene.

Hun hørte En gaae frem og tilbage over Gulvet i Værelset ovenover og vidste, det var Knud. Hun kjendte saa godt disse Skridt, han traadte lidt fastere med den venstre Fod end med den højre. I hin Sommerferie, da hun laae her sammen med Sophie, havde de hver Aften hørt ham gaae saaledes ovenpaa. Undertiden vare de

blevne nogen Tid oppe og havde sunget tostemmige Sange. Saa vare Skridtene standsede; han lyttede; — stundom kunde de høre ham nynne med.

Det var dengang; — og nu! —

Hun vendte sig om mod sin Mand; han snorkede allerede. Hun tænkte paa deres glædeløse Hjem, paa Umuligheden af at de kunde blive for hinanden, hvad de burde være, og hvad de havde ventet at være. Det eneste Baand, der havde knyttet hende til ham, var snart bristet. Da de fritsværmende religieuse Følelser skulde underkaste sig en alvorlig religieus Tugt, da den fine Luxus, hun havde omgivet dem med, veg for puritansk Simpelhed, mistede de deres Tillokkelse. Det religieuse Liv tabte for hende ved nærmere Bekjendtskab, ligesom Branner. Han interesserede hende ikke engang længer paa Prædikestolen; hun begyndte at finde hans Prædikener utaalelig ensformige og urimelig strenge, og naar de vakte erotiske Minder, bragte de hende ikke længer en blid og velgjørende, men en bitter Melancholi. Alt dette Væsen vakte hendes Modsigelseslyst, hendes Selvstændighed, hendes Tvivl; snart følte hun, at hun paa en kunstig Maade havde levet sig ind i Sværmerier, som i Grunden vare hende unaturlige, og hun forbandede de Fordomme, som, indpodede hende i Hjemmet, havde skilt hende fra Knud, som Na-

turen drog hende til. Hun var som en Bjergboer, der er bleven opdraget i Staden, og derfor føler sig ubehagelig berørt af den friske og skarpe Luft paa Højderne, men som hensygner i det sumpede Lavlands taagede og usunde Luft, hvor han tvungen af Omstændighederne fæster Bo. — Branners og hendes divergerende Livstraade havde engang skaaret hinanden og kunde nu kun fjerne sig fra hinanden i det uendelige.

Hendes brændende Ansigt skjulte sig i Puden, og hun græd sig i Søvn.

Hun stod sent op den næste Morgen og havde Hovedpine. En Times Tid sad hun og passiarede med Præstekonen, saa gik hun med Knud rundt i Haven og lidt ned langs Aaen. De talte sammen ugenert og fortrolig, men som en Broder og en Søster. — Da de kom tilbage, gik de langs et Stengjærde i Haven ud mod Vejen, som paa den indre Side var bevoxet med Markblomster. — En Mængde store Gjærdevalmuer glimrede i Sollyset og vuggede sig let for Vinden med deres store Kronblade og spinkle Stængler. De havde krydset sig i forskjellige Farver; — nogles Blomster vare røde som Purpurkaaber, andre havde gjennemsigtig hvide og lyserøde som lette Balkjoler, atter andre stribede røde og hvide som Morgenkjoler.

— Se hvor smukt, sagde Amalie, det er akkurat, som da jeg var her sidst.

— Ja, kan De huske, hvor De holdt af dem, især af de hvide. — Det er forresten min Skyld at de er her, for det Aar fandt Moder paa at rydde op paa Gjærdet og rev dem af, da de var afblomstrede; hun huskede ikke, at de skulde staae og saae sig selv. Men det næste Aar indførte jeg dem igjen.

— Det er smukt af Dem, at De freder om vore gamle Minder, sagde Amalie. Men derpaa drejede hun pludselig af og gav sig til at spørge ham om hans Rejse, som om hun var bleven bange for det Spor, hun var kommen ind paa.

— Hun er ikke lykkelig, tænkte Knud, men hun er resigneret. — Der er neppe Noget at gjøre. — Gid Fanden havde den Branner.

Om Eftermiddagen tog de hjem. Knud fulgte dem til Fiskerhuset.

Baron Redtz var efter sin Udenlandsrejse bleven landlig og huslig. Han vilde sætte sig ind i Baroniets Affairer, blive bekjendt med sine Bønder, paasee at alle Husmændene havde gode Boliger, og han blev derfor foreløbig i alt Fald paa Aabyholm.

Knud var hver Dag oppe paa Herregaarden. I det mindste de fire Dage om Ugen spiste han dér til Middag og kom først hjem sent om Af-

tenen, til Sorg for sin Møder, som bestandig klagede over, at hun saae ham saa lidt. — Men Baronen kunde ikke undvære ham, og Baronessen begyndte endnu mindre at kunne det. Ogsaa Knud savnede hendes Selskab, naar han en Dag ikke havde været sammen med hende. Han lærte hende Italiensk og hun vejledede ham i Musikens Theori og Historie, som hun havde sat sig nøje ind i. Alt, hvad han skrev, passerede Revue for hende, og han befandt sig vel ved at være under kvindelig Censur. «Pas paa Herr Baron, nu bliver jeg Salonskribent,» sagde han engang spøgende. «Ja gjør det» svarede Baronen «det er sgu meget fornuftigt af Dem.» — Ja, han indviede hende endogsaa i sine digteriske Planer.

Begyndelsen af September var i det Aar meget mild og indbød til længere Udflugter, som især foretoges til Hest. Baronessen var en øvet Rytterske, og det var kun Spørgsmaalet om, hvor meget hun kunde holde ud, der bestemte Grændsen for deres Ridt. Baronen og Knud vare vante til at være i Sadlen fra Morgen til Aften, og hvad de to Arabere og den fuldblods Englænder, der bar dem, angik, saa syntes deres Kræfter at være aldeles uudtømmelige. — Knud og Baronen skiftedes til at ride den arabiske Hingst, Altair, og naar Knud red den, var han stedse ved Agnes' Side, da Araberne ikke taalte, at man skilte dem

ad, eller at den ene var forud for den anden; Skovvejens Bredde tillod sjelden at tre red jevnsides. Saa galoperede de afsted ved hinandens Side, ofte saa tæt, at en Bevægelse af Hesten lod deres Skuldre og Arme berøre hinanden, medens det gule, solbelyste Løv hvirvlede forbi dem, som om de fløj gjennem en gylden Sky.

Mod Vest gik Parken over i Skoven, og en Gangsti førte En efter en ti Minutters Gang til en høj Skrænt, ved hvis Fod Søen rullede sine skvulpende Smaabølger. Her var der anbragt en smuk lille Pavillon, omringet af tætte Graner undtagen mod Vest, hvor Udsigten var fri mod Søen og Aftenhimlen. De drak ofte The dér, naar de havde sejlet i den fine lille Lystkutter, som nedenfor ved Landgangsbroen gracieust vuggede sit hvide, slanke Skrog og sin høje Mast. —

Men Tiden fløj hurtig for dem, og snart indbød Vejret ikke længer til den Slags Udflugter men kun til kortere, energiske Ridt. —

— Nu skal De høre en god Idee, jeg har faaet, sagde Baronen en Dag til Knud, da de efter Middagsbordet sad alene ved Vinen efter at Damerne havde fjernet sig — denne engelske Skik havde Baronen nemlig indført —; — det er faldet mig ind, at det var meget passende, at vi fik Simoni herud; Jagttiden er kommen .... og Nogle siger at han er lidt af en Rod .... naa, han er

alt Fald en stor Nimrod .... og, kort sagt, det kunde være ganske morsomt, synes jeg; hvad siger De?

— De kunde ikke have faaet et Indfald, som faldt mere i min Smag, og jeg troer ogsaa, det vil falde i hans, svarede Knud, idet han tømte sit Glas og rejste sig. — Skal vi raadspørge Damerne? —

Da Baronessen erklærede Ideen for at være «glorværdig», var den vedtagen. —

Frands Simoni laae i sin Seng en Morgen, to Dage senere, i Huset i Frederiksgade. Han havde Aftenen iforvejen været i Kammermusikforeningen, og, efter at de musikalske Nydelser vare endte lidt over Midnat, inviteret et Par musikalske Notabiliteter til en cosi fan Toddy, — som det hed i hans private Jargon — en Omstændighed, der bevirkede, at han havde nogen Vanskelighed ved under Tømmermændenes Banken i Hovedet at skjelne en vedholdende Banken paa Døren og klare sig Meningen af de unægtelig gaadefulde Ord: «Herr Simoni! — maa jeg komme ind og ligge i Deres Kakkelovn?» —

Da han havde besvaret den indstændig gjentagne Bøn med et søvnigt «Ja», aabnedes Døren paa Klem, og et lille kvindeligt Væsen smuttede ind, saa lille, at hun nok saae ud til at kunne faae Plads i den store Magasinovn, naar det ikke

havde været for det store Taarn af pjudsket graabrunt Haar, der lignede en gammel forblæst Høstak. Inden hun imidlertid forsøgte paa at udføre hint Kunststykke, lagde hun et Brev paa Simonis Seng.

Han drejede det store Papirskvadrat mellem Fingrene, besaae Udskriften og Poststemplet, vendte det og undersøgte det blaae Navnetræk med Kronen over.

— Naa, kommer han nu herind for at solde igjen? mumlede han, mens han rev Konvolutten op, — ja, for mig gjerne. ... Hvad behager? han vil have mig derud; — aa ja, saagu! ... Det er blot det rent bansatte med mine Timer. Aa — de kan sgu have godt af at holde lidt Efteraarsferie, saa faaer de ingen Knuder paa Hænderne. ... Jagten skal være god, og Agnes er et nysseligt Kvindfolk — hvordan var det, der stod —? — «Min Søster beder hilse og glæder sig til at nyde Deres Omgang og Musik;» — og saa Manden Knud; — jeg tager, spille mig, derud! —

Et Par Dage derefter var Simoni bosat paa Aabyholm. Ogsaa Knud tog nu foreløbig Bolig der.

Han ombyttede gjerne Præstegaarden helt med Herregaarden, fordi han havde faaet luxurieuse Vaner, og Hjemmet ikke længer var det for ham som i gamle Dage. Forholdet mellem ham og Forældrene var forandret. Der manglede ikke

Kjærlighed men Forstaaelse. Med sin Moder vidste han neppe hvad han skulde tale om; ogsaa med Faderen havde han kun et meget indskrænket fælles Omraade at bevæge sig paa, og selv det var for største Delen undermineret af Udløbere fra deres religieuse Uenighed. — Det mærkedes endogsaa i et saa humanistisk Emne som Plato, hvem Præsten nu ivrig studerede og gjerne talte om. Knud foer op, naar den Gamle i sin Kjærlighed til den store Idealist beklagede, at han ikke havde oplevet at see den fuldkommen Retfærdige, om hvem han anende havde spaaet, at han vilde blive hudflettet og korsfæstet, hvis han viste sig paa Jorden. Desuden betragtede Knud Plato som en Fantast, der manglede al kritisk Methode, og betakkede sig for hans Dialektik ikke mindre end for hans Kjærlighed. Men det kom sjelden til Disputer; for det meste tav han, og denne Tavshed var det pinligste Vidnesbyrd om det forstyrrede Forhold. —

Baronen og Simoni vare næsten hver Dag paa Jagt.

Knud havde nok før gaaet lidt paa Jagt, men var ingen passioneret Jæger; og han foretrak for det meste at blive hjemme. Desuden havde han ikke Tid til at tilbringe Formiddagene paa Jagt. Rejseudgifterne havde trods de forlængede Stipendier ikke alene medtaget alle hans Penge, men

hans Conto hos Forlæggeren var bleven temmelig stor, og han havde kun sin Pen til at bringe sin Status paa Fode med. Det lod sig nok gjøre, da hans Honorar var meget højt, og han havde fuldt op af Stof for de første Aar og et ved lang Øvelse opnaaet let Herredømme over Formen; men Bevidstheden om bestandig at skulle skrive for Pengenes Skyld pinte ham og gjorde ham undertiden Arbejdet utaaleligt. Men hvad skulde han gjøre? — han var kommen for meget ud af Forholdene hjemme til at kunne komme ind i en fast Stilling, han kunde ikke bekvemme sig til at undervise som før sin Udenlandsrejse; — desuden var det da heller ikke nogen Guldgrube.

Tanken om et Ægteskab med en rig Pige, som paa engang vilde stille ham uafhængig med Evne til at føre et Liv efter sin noget forvænte Smag og skaffe ham et Hjem, havde megen Tiltrækning for ham. Han mærkede at Baronessen var meget optagen af ham, og han indlod sig med hende med den Sikkerhed, som han fik ved Bevidstheden om selv at være uden Fare; hvis han ikke vandt hendes Haand, — nuvel, han vilde ikke skyde sig derfor, thi alt det var hændet ham allerede før. Han følte sig tiltrukken af hendes Skjønhed og Livlighed. Nogen Lidenskab kunde han neppe fatte for hende, men han havde tumlet sig nok i dem. Han frygtede ikke Ægteskabets

Baand, thi han havde brugt sin Frihed og var ogsaa bleven kjed af den.

Han tilbragte derfor ofte det meste af Formiddagen sammen med hende, medens de Andre vare paa Jagt. Med Iver opsamlede han alle Træk hos hende, der vidnede om fælles Sympathier, ofte de ubetydeligste Smaating, men han vidste vel hvormeget Smaatræk har at sige i et Kjærligheds-forhold, det uendelig smaaes og det uendelig stores Vidunder. — Især beundrede han hende en Gang, da han udtalte sin Afsky for Jagt som Forlystelse, og Agnes med megen Iver og Veltalenhed stillede sig paa hans Side.

— Jeg finder det modbydeligt, sagde hun, at tænke paa, at der har været Tider, da den var fine Damers Hovedforlystelse, medens de var for sarte og «kvindelige» til at sysle med noget alvorligt og ægte mandligt Arbejde. —

— Gud bevares, Frøken Baronesse, svarede Simoni, — det giver jeg Dem fuldkommen Ret i. Men da jeg — skjønt meget modtagelig for kvindelige Ynder — hverken er synderlig sart eller kvindelig, vil jeg nok have Lov til at skyde min Bøsse af.

— Ja vær saa artig, men De kan glæde Dem over, at jeg ikke er med, for saa kunde det godt falde mig ind at slaae Deres Bøsse ud af Sigtet.

— Jeg glæder mig dog ikke derover, svarede Simoni med et galant Buk, for i Deres Selskab

vilde Jagten aldrig være uden Udbytte. *Au revoir!* Gaaer Du med Knud? —

— Ikke idag; Baronesse Agnes og jeg vil studere Psychologi. —

— Lykkelige dødelige som skal undersøge Sjælelæren sammen med en skjøn Sjæl. Farvel!

Baronesse Agnes og Knud studerede virkelig Psychologi sammen, og dermed var det gaaet saaledes til. Agnes havde en Dag fundet et stort engelsk Værk, som Knud havde ladet ligge i Havestuen. Da det tiltalte hende ved at være trykt med store Bogstaver paa tykt Papir, satte hun sig til at læse deri, og hendes Opmærksomhed fængsledes strax, da hun tilfældigvis havde slaaet op paa «The tender emotion». Hun fandt det overordentlig interessant, men der var Noget, hun ikke kunde forstaae, og som hun maatte have at vide hos Knud. Saa begyndte han at undervise hende grundigere.

Iøvrig følte hun sig ikke altid tiltalt af den engelske Visdom, og var ingenlunde villig til at bøje sig. Denne Dag f. Ex. irriterede det hende særlig at skulle sætte den constructive Ideeassociation i Stedet for digterisk Inspiration. Det forekom hende at være en Krænkelse af Knud og en Nedsættelse af hans Værdighed, som hun protesterede imod paa det bestemteste og med stor Veltalenhed.

For at recreere sig fra deres Disput gik de til Arabernes Stald. Agnes besøgte hver Dag sin Riddehoppe, Vega, der var endnu lettere bygget end Hingsten og af et noget lysere Lød. Saasnart hun traadte ind i Indelukket, kom den hen til hende og stak strax Mulen ned i Kaabelommen, hvor den vidste, der laae Sukker til den. Denne Gang havde hun en Blomsterkost med, som hun slog den over Snuden med og fik den til at snappe efter, indtil hun tilsidst lod den faae Blomsterne. Knud stod og saae til, idet han med Velbehag betragtede hendes muntre Sind og yndefulde Bevægelser. Han blev uvilkaarlig mindet om den tamme Hjort i Dyrehaven ved Sørupmølle, der aad af Amalies Haand, og han fortalte Agnes derom.

— Aa, jeg kan huske, at for fire Aar siden var der en Kronhjort, der blev gal og maatte skydes, sagde Agnes. Det maa være den, for siden har der ingen Kronhjort været. Maaskee var det Begyndelsen af dens Galskab, der yttrede sig saadan, tilføjede hun, idet hun slog Vega over Læben med den sidste Rosenknop, saa at den hurtig trak Hovedet til sig, og derpaa, af Frygt for at have ramt den med en Torn, gav sig til at klappe den og puste den paa Mulen.

Det er godt muligt, tænkte Knud; har jeg

ikke selv været gal siden den Tid, og jeg begynder først nu at komme mig? —

Den stadige og fortrolige Omgang med Agnes havde virkelig fordunklet Amalies Billede noget, og den i ydre Henseender langt mere lovende Plan om en Forbindelse med Baronessen havde helt ladet ham opgive den Tanke at emancipere Amalie, saameget mere som hun lod til at have slaaet sig til Ro og ikke selv at have Lyst eller Mod dertil. Han havde ikke seet hende siden den Formiddag for et Par Maaneder siden, da han havde taget Afsked med hende og Branner ved Fiskerhuset, skjøndt han var hende saa nær, at han ofte saae Kirketaarnet i Susinge, og undertiden længtes lidt efter at træffe hende.

Klokken lidt over fem samledes man ved Middagsbordet, som gjerne medtog en god Time, og de næste halvanden hengled behagelig og ugenert for Herrerne, ledsaget af Vin, Kaffe og Cigarer. Saa begav de sig ind til Damerne i Salen. Der var endnu ikke tændt Lys; de to store Porcelainskakkelovne spredte tilstrækkelig Mørket med det omstrejfende Gjenskin af deres røde Flammer, som optoges og tilbagekastedes af det glatte, spejlblanke Gulv, hvor det ikke dækkedes af bløde Tæpper, af Meublerne og de forgyldte Malerirammer.

Simoni vexlede nogle spøgende, galante Ord

med Baronessen og gik derpaa hen og satte sig paa Tabouretten foran det aabentstaaende Flygel. Han spillede som en Componist, med stor Færdighed og fuldstændigt Herredømme over Instrumentet, skjøndt uden egentlig Virtuositet, og overordentlig udtryksfuldt. Han begyndte med at fantasere, men spillede derpaa Stykker af forskjellige Componister baade moderne og klassiske. Pludselig vendte han sig om og gav sig til at conversere. Kom der en Pause i Samtalen, vendte han sig om igjen til Claveret. Saaledes varede det gjerne ved til Thetid, Klokken henad ti.

Frøken Dinesen sad sammensunken i sin Lænestol. Naar han spillede moderne Musik, syntes hun fraværende, men efter et klassisk Stykke spurgte hun undertiden: —

— Hvem var det? —

Naar hun havde faaet Svar, udbrød hun:

— Ak, Gud ja! — det minder mig saadan om gamle Dage, — hvorpaa Baronesse Agnes ufejlbarlig gik hen og kyssede hende.

Under en af Musikpauserne yttrede Agnes, der ved Samtalen i Stalden var kommen til at tænke paa Amalie, at hun havde tænkt paa at invitere hende og hendes Mand — «ham faaer vi vel tage med» tilføjede hun med et Skuldertræk.

— Fru Branner — født — — — Koch? spurgte Simoni.

— Ja. Kjender De hende?

— Naa — kun af Omtale. Men jeg havde nok Lyst til at træffe hende.

— Vi kan jo tage derover imorgen den Dag, sagde Baronessen.

— Imorgen er det Søndag; saa kommer vi vel til at tage derover til Kirketid, sagde Baronen i en ynkelig Tone.

— Det vilde i enhver Henseende være det netteste, kjære Børn, sagde Frøken Dinesen.

— Jeg gaaer min sandten ikke i Kirke, indvendte Knud. — Branner vilde ansee det for en Fornærmelse, hvis han saae mig træde ind i Kirken, og jeg kunde resikere de personligste Ubehageligheder fra Prædikestolen. Og i alle Tilfælde kan min fordums Ven, Pastor Branner, allerede være utaalelig nok, naar han er civil, men i Monduren betakker jeg mig rigtignok for ham.

— Jeg har heller ikke Lyst til at lade mine Øren sønderslide af Bøndernes Psalmesang og Branners Messen, sagde Simoni, men saa kan vi jo gaae ind i Præstegaarden saalænge. —

Den næste Dag overraskedes altsaa Kirkegjængerne og den omkringdrivende Ungdom i Susinge af det fine Selskab, som kom tilfods op ad Gaden. Baronen og hans Søster gik ind i Kirken, Knud og Simoni drev lidt ud ad Vejen for at vente,

til Gudstjenesten var begyndt. — Saa gik de ind i Præstegaarden.

De saae ingen Mennesker i Gaarden, og Forstuen var tom.

— Niemand, sagde Simoni, idet han saae ind i den første Stue — Spisestuen —, ... und abermals Niemand, vedblev han, idet han lukkede den næste Dør op og traadte ind i Havestuen.

Det var ikke saa lille en Stue, men der var meget lavt til Loftet, som var gjennemskaaret af dybe Revner, og som Fugtigheden havde bemalet med nogle gule Figurer i underlige uregelmæssige Former, saa at det lignede et Landkort; Revnerne kunde gaae for Isothermer. — — Fugtigheden sad ogsaa i Pletter paa det smagløse, blomstrede Tapetpapir, der saae ud til at være lavet, for at en Febersyg kunde følge de underlige Slyngninger med sit Blik, til han blev halv vanvittig og ikke igjen kunde faae det ud af den malede Labyrint. Midt foran en af de korte Vægge stod en rød Kakkelovn af brændt Leer — utvivlsomt en slet Varmeleder; — den og dens Ligemænd i de andre Værelser vare satte op af Formanden i Embedet og havde været en af hans Stoltheder, men det var ogsaa en meget ydmyg Mand. Vinduerne vare smaae og sad højt oppe, og da der udenfor Glasdøren var en Træveranda, var der temmelig lidt Lys i Stuen. De smukke moderne Meubler, som

Grosserer Koch havde udstyret sin Datter med, tog sig ikke rigtig ud i disse Omgivelser.

— Her kan vi sgu have det meget hyggeligt, Du, mens De Andre lader sig gjennemtærske ovre i Kirken, sagde Simoni. — Rigtignok i al Tarvelighed, vedblev han, idet han saae sig om. Man kan da ikke beskylde den Guds Mand for at boe for godt. Dette her er jo formelig apostolsk.

— Hys! —

— Det seer ellers ikke ud som Berggrens Psalmer, det der staaer paa den Nodestol, sagde Simoni, idet han gik hen til Claveret. — Maaskee Morgenbønner eller Aftensukker. — Nej nu har jeg, den —

— Hvad er det? spurgte Knud.

— Vore egne primære Producter, o Du store Mand! Der seer man, hvad det er at være en berømt Størrelse; man gjenfinder sig selv i Hytten som i Slottet; men personlig vil jeg rigtignok helst være i Slottet. Nu kommer det an paa, om Æren er min eller din. — Aa, Du har jo selv foræret hende dem, jeg Dumrian! Fru Branner er jo din gamle Flamme —

— Saa hold dog din Mund, det er da ogsaa et fordømt Mundlæder, der sidder paa Dig.

— Det er lang Tid siden, jeg har haft fat i dem; jeg kunde have Lyst til at prøve en af dem. — Det er rigtignok temmelig forstemt, sagde

Simoni, idet han slog et Par Accorder an, — og hvor kunde det ogsaa blive Andet her.

Knud lukkede Døren op og gik ud i Haven.

Simoni satte sig, spillede et Præludium igjennem og sang: —

Kvinder jeg saae, der sendte
Blik, som i Hjertet mig brændte,
Ingen af alle, jeg kjendte,
Har som Du dog min Sjæl revet hen. —
Tæt som to Floder, hvis Bølger
Trofast hinanden følger,
Vore Livsløb mødtes, — de skilles,
Men engang vor Længsel stilles,
Vore Sjæle mødtes, — de skilles
Ej af Tidens Magt igjen.

Gaa, hvor din Stjerne skinner,
Gaa, til din Lykke Du finder,
Gaa, til et Hjerte Du vinder,
Som kan stille din Længsel, dit Savn!
Mange din Skjønhed vil hylde,
Ingen din Tomhed udfylde,
Kun hos mig din Lykke sig hviler,
I mit Blik din Stjerne smiler,
Du fra Sorg og Savn først udhviler
I din første Elskers Favn.

Da han havde slaaet Slutningsaccorden an, vendte han sig om og sprang hurtig op. I den aabentstaaende Dør ind til det andet Værelse stod en høj, blond Dame i en mørk Kjole.

— Undskyld, hvis jeg forekommer Dem paatrængende, sagde han noget forlegen, — jeg frygter virkelig for, at jeg har været det; — jeg er saa lidt hjemme her, at jeg ikke engang veed, om det er Husets Frue, jeg har haft den Ære at have haft til Tilhørerinde.

Han var ikke nær nok til at see Taarerne i hendes Øjne og det vemodige Udtryk i Ansigtet, der pludselig, da hun betragtede ham, veg for et forfærdet, stirrende Blik. —

— De har gjættet rigtig, svarede hun efter en kort Pause. — Og jeg, — maa jeg spørge, hvem jeg har haft den Fornøjelse at lytte til? —

— Ja maaskee kan det undskylde mig lidt med det samme, naar jeg præsenterer mig som Componisten til Sangen.

— De er Simoni? sagde hun, idet hun nærmede sig og hilste lidt stift og tilbageholdende. — Velkommen! De seer, De er ikke helt fremmed for mig. .... — Vil De ikke tage Plads? — Jeg veed, De er en god Ven af Knud Vinge; De er maaskee kommen herover med ham?

— Ja med ham og Baron og Baronesse Redtz. — Baronen og hans Søster gik i Kirke,

men Knud og jeg foretrak at gaae strax herind, — endda vi ikke havde nogen Anelse om, at vi vilde finde saa elskværdigt Selskab, i saa Fald vilde naturligvis den Tvivlraadighed, hvormed vi en Tid vaklede mellem Altret og Arnen, strax være tilintetgjort. .... Men det er besynderligt — Deres Ansigt forekommer mig saa bekjendt. — Jeg maa bestemt have haft den Ære engang før — men det er mig ikke muligt —

— Jeg kom en Del paa Concerter, afbrød hun ham i en skjødesløs Tone.

— Naa ja! — det var jo intet Under, om man erindrede et Ansigt som Deres, selv om det kun var et flygtigt Øjeblik —

— Og Deres Ledsager?

— Han gik ned i Haven, formodentlig for at undgaae at høre mig synge. Jeg synger heller ikke godt. Det undrer mig, at De ikke løb Deres Vej, — det maa have været Nysgjerrigheden, Fru Branner.

— Nej det var virkelig ikke, jeg havde saa megen Fornøjelse —

— Sig ikke at jeg har en god Stemme, Fru Branner, sig det ikke, afbrød Simoni hende. — Det var maaskee det, der vilde smigre mig mest af Alt, men jeg blev nødt til at troe, at De enten var umusikalsk eller uærlig, og i begge Tilfælde vilde De synke i min Agtelse. —

— Bortgiver De saa hurtig Deres Agtelse?

— Bevares, enhver Dame er selvfølgelig selvskreven til den.

Amalie glattede paa sin Kjole og saae ned for sig med et spydigt Smil. — Det er egentlig en mærkelig Samtale, tænkte Simoni.

— Forresten, begyndte hun, jeg vil indrømme, at Deres Stemme ikke er stor og langt fra at have nogen god Klang, men De forstaaer at bruge den og at lægge det Udtryk i den, De vil; — den Sang har aldrig gjort saa dybt et Indtryk paa mig som nu, da De sang den.

— Det er godt; De er baade musikalsk og ærlig. — Og der har vi vor Havegjænger, udbrød han og lo over det nye Ord, der var faldet ham ind. — Dit Instinkt har ledet Dig fejl, min Ven, raabte han til Knud; — mens Du spejdede nede mellem Buskene, har jeg siddet heroppe og lokket Fuglen med min Papagenofløjte.

— De regner mig maaskee til de løse Fugle? bemærkede Amalie.

— Nej Gud bevares, udbrød Simoni, idet han standsede midt i et Papagenoløb, som han fløjtede for at illustrere sine sidste Ord. — Tvertimod, Fru Branner, — naar jeg seer ret paa Dem, ligner De langt mere en bunden Fugl,

En ensom Fugl udi sit Bur
Sin Frihed grumt berøvet —

— Hvad mener De med det? spurgte hun pludselig alvorlig og koldt.

— Ja, der var maaskee ingen Mening i det, svarede Simoni lidt forvirret — det kommer jo heller ikke an paa hvad man ligner, men paa hvad man er.

— God Dag, Fru Branner, sagde Knud, idet han kom hen og gav hende Haanden. — Naa, De var altsaa ikke ovre i Kirken?

— Nej, jeg dispenserede mig idag; det gjør jeg undertiden. — Jeg veed ikke, om De har Lyst til at gaae ned i Haven, — ja, det er rigtignok ikke Noget at vise Herregaardsfolk —

Der var selvfølgelig ikke Noget, Simoni netop i Øjeblikket følte sig mere oplagt til end til at spadsere med hende og Knud i Haven, hvor der, ganske som hun havde forudsagt, ikke var noget synderlig mærkeligt for dem at see.

De passiarede, lo og spøgede, indtil Tiden nærmede sig, da de Andre kunde ventes hjem fra Kirken. Saa gik Amalie op for at paasee Ordningen af Frokostbordet. Simoni fortalte Knud hvorledes han havde truffet hende.

— Du kommer jo godt ud af det med hende? sagde Knud.

— Ja, det har Du skam Ret i. Aa, der er nu altid noget særlig behageligt ved en ung gift Kone, som er smuk og ikke altfor forgabet i sin

Mand, — og det troer jeg ikke hun er. Man befinder sig langt mere ugenert sammen med dem end over for de jomfruelige, de kan conversere ganske anderledes — for det meste. — Naa, hun er vist ogsaa en ualmindelig elskværdig Dame. Den, der ikke kan komme ud af det med hende, maa være et Øg.

— Det er Branner ogsaa, sagde Knud.

— Det er det mest gaadefulde, hvordan i al Verden hun er falden paa at tage ham.

— Ja, jeg kan ikke oplyse Noget derom, da jeg ikke har været *Postillon d'amour*.

— Men det er vist, at jeg maa have truffet hende før, og man skulde dog ogsaa troe, at hun maatte kunne huske det. — Naa, jeg kommer nok engang paa det. —

I det samme kom Baronen hen til dem.

— Morderligt, hviskede han. I kan troe, vi blev flaaede. Men det er en Overgang, som Ræven sagde, og nu har man saadan en Satans god Samvittighed. — Jeg seer til min Glæde at der — maaskee af Hensyn til os verdslige — er sat «etwas geistliches» frem paa Bordet; — jeg kan nok trænge til en Opstrammer ovenpaa dette her.

Efter Frokost inviterede Baronessen Branner og hans Kone til at tage hjem med dem til Middag. Branner undskyldte sig; han havde lovet

at være tilstede ved et Barselgilde et Sted i Sognet. Amalie modtog gjerne Invitationen og yttrede sin Glæde over at hun slap for at være tilstede ved Bondegildet. Hendes Mand tilkastede hende et misbilligende Blik, som hun ikke engang lagde Mærke til, da hun netop sad og saae paa Knud, som spøgende irettesatte hende, fordi hun ikke var demokratisk nok.

Efter en Times Tids Forløb tog de Afsked og bortførte Amalie. Det var et usædvanlig skjønt og mildt Efteraarsvejr. En ti Minutters Spadseretour bragte dem ned til Aaen ved dens Udløb i Søen, hvor Baronen havde givet Ordre til at Lystkutteren, «Delphinen», skulde ligge. De gik ombord og sejlede over til Klinten med Pavillonen, hvor der var anrettet Forfriskninger, og spadserede hen ad Middagstid til Aabyholm.

Amalie morede sig udmærket og var i straalende Humeur. Alle vare saa venlige imod hende. Baronen var Galanteriet selv, og Baronesse Agnes viste hende en næsten søsterlig Venlighed. De gik længe ene sammen i det lille Anlæg om Pavillonen og blev snart saa fortrolige, som om de havde været Ungdomsveninder.

Baronessen havde den foregaaende Aften haft Simoni for sig og havde faaet lokket ud af ham, hvad han vidste om Knuds Forhold til Amalie; det var ikke synderlig detailleret men rigtigt i

Hovedtrækkene. Dette Sammenknytningspunkt for deres Følelser havde stemt hende sympathetisk overfor Amalie. Havde Amalie været ugift, vilde Sympathien vel være bleven overvældet af Jalousi, og selv nu var der en Braad af denne Følelse tilstede; hun følte sig hende underlegen. Denne Kvinde havde erobret og besiddet hans Sjæl paa det Tidspunkt, da den først var i Stand til at ejes af en Kvinde, da den endnu var i sin reneste og stærkeste Udvikling, da den var saa blød og fast, at den dybest og varigst modtog alle Indtryk. — Hun havde længe følt Trang til at have en Veninde; hvem kunde være mere egnet til at være det end Amalie? —

Om Aftenen sad Amalie i en Sopha imellem hende og Knud, mens Simoni spillede. Han begyndte med at fantasere over Melodien til den Sang, hun havde overrasket ham i at synge om Morgenen, og henvendte sig bestandig til hende for at høre, om der var Noget, hun særlig ønskede, han skulde spille. Hun kunde ikke lade være at finde ham interessant og høflig, og tænkte, at hvis hun ikke havde saa god Grund til at være indtagen imod ham, vilde hun ogsaa have fundet ham elskværdig.

Det var temmelig sent, da de kjørte ned til Fiskerhuset, hvor de færgede over. De fulgte hende Alle til Præstegaardens Port.

Der var Lys i Branners Studereværelse, som med Hovedvinduet vendte ud til Haven, men med et Koøje skelede til Gaarden for at holde sin Beboer *à jour* med hvad der foregik dér. — Hun gik derind. — Det var et temmelig daarligt lille Hul, hvis gamle falmede og fugtige Vægge skjulte sig bag ormstukne Bogreoler med tykke Værker af et søvndyssende Udseende, — tydsk theologisk Visdom fra det sextende og syttende Aarhundrede, og modernere Bind af et mere indbydende (men derfor mindre ærligt) Ydre, — dito fra de sidste Decennier: — Rationalismens og Kritikens Tider vare udelukkede. — Der var ingen Skilderier — undtagen nogle smaae Portraiter over den podagristiske Pult — men et Par skjævt hængende Landkort. Paa Bordet, hvis Politur, dersom det havde haft nogen, for lang Tid siden var slidt af, laae et Stykke fidtet Læder, formodentlig til at have Papirer i, og ved Siden af det stod en Talerken med en gammel fidtet Substans til at fange Fluer; Tidsskriftet for udenlandsk theologisk Literatur bredte sig, dets Broder for indenlandsk gav en stor Forestilling om dennes Kvantitet, «Sædemanden» udfoldede sin frugtbare Virksomhed. — Den lille Straale fra Blik-Olielampen var langt fra tilstrækkelig til at gjøre dette Hul hyggeligt; dertil behøvedes en Straale af Kjærlighed og hjertelig Ømhed; men den kom ikke fra det Ansigt, som aabenbarede

sig, da evangelisch-lutherische Kirchenzeitung sank ned paa det luvslidte Slaabroksskjød.

Da hun lige kom fra Herregaardens Glands, stødte denne Uorden og Lurvethed endnu mere end ellers; idet hun træt kastede sig i den lille Sopha med den knastede Tilbøjelighed til at støde Folk, erindrede hun den Aften, da hun første Gang havde været i Branners Værelse, en Aften, hun allerede engang var bleven mindet om ved atter at træffe Simoni, og hun forbandede det Øjeblik, da hun var traadt over hans Tærskel, og det sygelige Hjernespind, der havde ført dem sammen.

— Hvordán har Du moret Dig, August, jeg har moret mig saa dejlig, sagde hun endelig med mat Stemme.

— Her er ikke tale om at more sig, svarede Branner, jeg er misfornøjet med Dig, Amalie, — meget misfornøjet.

— Hvad har jeg nu gjort? udbrød hun, Du er saa tidt misfornøjet med mig, Gud maa vide hvorfor.

— Ja, Gud veed det, svarede Branner, og gjorde derpaa en Pause, som skulde være højtidelig men havde en betænkelig Lighed med de forlegne. I alt Fald gik der under den ikke nogen Engel gjennem Stuen. —

— Ja, han maa vel vide det, sagde hun endelig, siden han veed Alt. Men jeg kan rig-

tignok ikke see, at der er noget syndigt i at jeg tog med Baronens.

— Enhver overfladisk og verdslig Adspredelse er syndig, med mindre det er en blot nødvendig Recreation.

— Hvem siger, at det blot var en overfladisk Adspredelse, og hvem siger, at det ikke var en nødvendig Recreation? spurgte hun. — Det er da Synd at sige, at jeg har for megen Adspredelse her. —

Branners Pande rynkedes, og han blev ildrød i Hovedet. Han rejste sig og gik hurtig frem og tilbage. Han tvivlede naturligvis ikke om, at det var den hellige Vrede, der arbejdede saa stærkt i ham, og dog var det en meget verdslig men ogsaa saare berettiget Følelse — Skinsyge.

— Ja, Du har Ret, udbrød han, idet han standsede og saae paa hende med et Blik, som om han var Elias, der talte til Jesabel, — Du har Ret, og hvorfor? — fordi Du ikke finder Adspredelse og Glæde i din Mands Selskab, fordi dit Sind er for verdsligt og lavt —

Han holdt forundret inde; han vilde neppe troe sine egne Øjne; — hun, som ellers altid havde bøjet sig lydig og fromt under hans prophetiske Svøbe, hun havde krummet sine smukke Læber foragtelig og trukket paa de fine Skuldre,

som et forkjælet Barn gjør, naar det er kjed af at modtage Skjænd af et autoritetsløst Tyende. — Oprørsaanden var kommen ind i hende, og hvem havde bragt den derind? — Hvem uden han, den forhadte og overmægtige Modstander, Foragteren af alle guddommelige Institutioner.

— Ja, vedblev han heftigere, jeg gjentager det: lavt og verdsligt, og den spottende Bevægelse, hvormed Du modtog det, beviser endydermere (dette bibelske Udtryk udtalt med stor Salvelse) Rigtigheden af mit Udsagn. Du er for verdslig, til at Du kan finde Tilfredsstillelse ved at dele mit Liv og min Virksomhed. — Derimod i Selskab med ham, den berygtede Gudsfornægter, det Syndens Menneske —

— Hvem? spurgte Amalie, idet hun rejste sig og bed sig i Læben.

— Knud Vinge, — din gamle Kjærlighed, svarede han i en haanlig Tone.

— Det sidste sagde Du sandt, svarede hun med et stolt Kast med Hovedet; — det skal Du vide, Branner, at var han og jeg ikke blevne skilte ved en Misforstaaelse, ved forskjellige Meninger om uløselige Spørgsmaal, som ikke vedkommer Menneskelivet og dets Lykke, og som man aldrig skulde have givet Magt til at forstyrre dem, saa havde jeg ikke behøvet at høre — saa havde Du ingen Ret til at tale til mig, som Du har gjort.

— Og Du har ingen Ret dertil. — Du kan ikke fordre af mig, at jeg skal udelukke mig fra Andre for at tilfredsstille dine Fordomme og din Egoisme.

Hun gik hurtig ud af Stuen og trak Døren haardt i efter sig.

— Kvinden er bitter, mumlede Branner og gav sig med et Suk til at læse den sidste Spalte i evangelisch-lutherische Kirchenzeitung.

Det varede ikke længe, før Amalie fik Lejlighed til at vise sin Standhaftighed i denne Sag. — Allerede om Onsdagen modtog hun et Brev fra Baronessen, som denne havde skrevet til sin kjære Veninde (hvad hun haabede, hun allerede kunde kalde hende) for at gjøre det sandsynligt, at Beboerne af Aabyholm, naar de den følgende Dag Klokken fire vare nede ved Fiskerhuset, vilde træffe Fru Branner dér, og at hun vilde tilbringe Aftenen sammen med dem. Et Postscriptum tilføjede, at det naturligvis ogsaa vilde være dem en Fornøjelse at see hendes Mand, hvis han havde Lyst til at spilde en Eftermiddag paa dem, men de vidste jo, at hans Tid var meget optagen af alvorlige Arbejder.

Hun skjød Brevet over til Branner, som ligeover for hende sad og drøftede Avisen. Han løb det igjennem, mumlede Noget om, at han ikke skulde ulejlige Baronens, rejste sig og gik ind i sit Værelse.

Den næste Dag Klokken hen ad fire traadte hun ind i Studereværelset med Overtøj paa.

— Farvel August, sagde hun og rakte ham sin behandskede Haand.

— Hvor gaaer Du hen?

— Til Aabyholm.

— Naa, det er sandt. — Farvel.

— Skal jeg hilse?

— Nej. — Jo, forresten, Du kan gjerne hilse og sige at jeg — — havde ikke Tid. —

Simoni tilbragte gjerne en Timestid eller to inde paa Knuds Værelse og fik undertiden fat i hans Papirer for at see, om de indeholdt musikalske Desseiner.

— Hør Du, idag maa jeg sgu see at finde Noget, sagde han samme Torsdag, idet han kastede sig i en Sopha. — Giv mig noget gammelt; dine senere Ting er mig for reflecterede og blaserede til at sættes i Musik. De kan være meget gode, forstaaer Du nok, men musikalske er de nu engang ikke.

— Nu skal jeg see, hvad jeg kan gjøre for Dig, sagde Knud, mens han gav sig til at rode i en gammel Mappe.

— Seer Du, vedblev Simoni, idet han pustede et Par Røgskyer ud og vendte Cigaren for at see, om der var ligelig Ild, — seer Du, man kan dis-

putere om, hvorvidt Napoleon havde Ret i at fordre *la poesie tranchée*; — men om Musiken gjælder det ubetinget. Um gut tranchiren zu können, — som den kjære Saft siger — musz man primo — ein Musiker seyn. Musiken kan være buffa og den kan være seria, men begge Dele paa engang, — saadan, naar Polyhymnia — er det ikke Musikens Muse?

— Hun har faaet Ord for det, men det er nok ellers snarere Euterpe. . . . . Dér! — svarede Knud og langede ham en Bunke Papirer over.

— Meget vel . . . . Altsaa, — hvad jeg vilde sagt — naar Euterpe vil skjære Tænder, det klæder hende sgu ikke. Naa, det var nu det theoretiske, nu kommer det praktiske. . . . . Hvad har vi nu her for noget græsselig gammelt, havareret Gods?... Hebraiske Melodier, varierede i græske Tonarter, Satirer, — ad Helvede til! . . . . Sonetter, — lad mig see — samme Adresse. . . . . Oder og Elegier i antik Stil — Fanden i Vold, poste restante. . . . . Havet, en Fantasi — Død og Pine! her maa da være Noget at fiske, om ellers noget Sted. . . . . Aa, Knud, vær saa god at række mig det Askebæger! —

Simoni lagde Hovedet bekvemt tilrette paa Trøsteren og lagde Benene op paa den modsatte høje Kant af Sophaen. Derpaa bøjede han de

krøllede og af Ælde pergamentgule Halvark om og gav sig ivrig til at læse.

— Aa, vær stille! raabte han, da Knud engang gav sig til at fløjte. — Det er slet ikke saa skeløjet, udbrød han tilsidst, idet han rejste sig; — det vil jeg componere. Kun det tredie Stykke kan jeg ikke rigtig bruge, det er mig for reflecteret; dér maa Du sætte noget Andet i Stedet; — hører Du, Mand? —

— Ja vel; — naa, den maa vel i det Hele gaaes lidt efter i Sømmene for at være præsentabel. — Hvad er Klokken? —

— Et Kvarter til fire.

— Saa skal vi snart ud og hente Amalie.

— Den søde Frue, jeg er allerede halvvejs forelsket i hende. Jeg er vis paa, at det er hende, der har inspireret mig og revet mig ud af den Dovenskab, jeg saa længe har været nedsunket i. ... Hvis man kunde faae hende skilt fra det Ho'ede — specialiceret Hængeho'ede, — som hun er corporeret sammen med —

— Saa kunde det godt være, at jeg tog hende, og saa kunde Du faae Lov til at componere Bryllupsmarschen og Cantaten.

— Aa, hør Mand! nu kunde Du gjerne unde mig hender, hender mig — for atter at tale saftig — siden Du har gaaet her og stukket mig ud hos Baronessen. —

— Aa, kom her og fortæl mig det!

— Ja, det er netop det, jeg gjør. Og det er ikke Noget at sige aa til. Du kan stole paa, at det er sandt, Fanden transponere mig, — nu svor Frands Simoni og jeg .... Saa gik vi! — —

— Idag maa vi strax have Lys, sagde Simoni efter Kaffen.

— Ingen hyggelig Mørkningsmusik som sidst? spurgte Amalie; — det var saa yndigt. —

— Musik skal De nok faae, men jeg vil til at componere. Jeg er ganske opfyldt af et Digt af Knud Vinge, — der dæmrer nogle Melodier for mig, dem maa jeg have fat i.

— Saa vil jeg inspirere Dig med Champagne, raabte Baronen.

Champagnen kom, og efter det første Glas læste Knud Digtet højt; saa satte Simoni sig til Klaveret.

Han fantaserede en halv Times Tid over en hel Del Themaer til de forskjellige Stykker af Fantasien, bestandig meddelende Selskabet, hvor de hørte hen.

— Det skal vel være med Chor og Orchester? spurgte Knud.

— Naturlig, mindre kan slet ikke gjøre det. — Ja maaskee kan vi gjøre den tredie Sats til en Solo.

— Det bliver storartet, sagde Baronessen

— Troer De, at De kan faa det færdigt, mens De er her ude? — det vilde være saa morsomt.

— Ja, det kan skam knibe. — Lad mig see ... bi lidt! — jeg har det, — jeg har løst Problemet. Jeg bliver herude, til jeg faaer det færdigt, saa faaer jeg det ogsaa færdigt, mens jeg er her. Hvis De da ellers vil have mig saalænge.

— Intet vil være os kjærere, udbrød Baronen og Baronessen.

— Meget smigrende for mig, svarede Simoni og bøjede Hovedet. — Jeg er vis paa, at min Composition bliver bedre derved. Naar jeg producerer, er andre Forretninger mig højst ubehagelige, og behageligt Selskab overordentlig velgjørende. — Det værste bliver at stille mine kvindelige Elever tilfreds, men det gaaer nok, naar jeg skriver en smuk Epistel til hver især. —

Simoni blev altsaa derude i længere Tid, og Knud vedblev at boe paa Herregaarden. Amalie kom der hyppig, et Par Gange om Ugen. Hun tænkte undertiden paa at gjøre Gjengjæld, men opgav det, da de ikke ventede det, og man altid kunde have det behageligere paa Aabyholm end i Susinge Præstegaard.

Desuden vilde hendes Mand neppe være at formaae dertil.

Han blev bestandig mere og mere pirrelig, jo oftere hun tog ud. Hun var altid livlig og

munter, naar hun kom hjem, og det irriterede ham, at han ingen Andel havde deri, at hun ikke havde været det før, mens hun levede ene med ham; nu modtog han hende end mere mørkt og barsk, end det egentlig faldt ham naturlig, og Afstanden mellem dem forøgedes. Han pintes af Fantasier om Alt, hvad der vel kunde skee paa Aabyholm, om Forholdet mellem hende og Knud. Ofte besluttede han at tage med derover, men naar det kom til Stykket, manglede han Mod og Lyst. Han vilde være tilovers, man vilde maaskee i Smug gjøre sig lystig over ham, eller — hvorfor ikke? — aabenlyst, og han vilde kjede sig til ingen Nytte. — Thi han vilde naturligvis Intet opdage, fordi der Intet var at opdage, naar han var tilstede. Saa blev han hjemme, satte sig til at arbejde uden at faae Noget gjort, eller holdt Bibellæsninger, hvor han ofte forsnakkede sig. Han gjennemgik alle Skinsygens Grader, thi skjøndt han aldrig egentlig havde elsket hende, og skjøndt de ikke harmonerede, var hun dog hans, og ikke blot hans Pligt men ogsaa Ejendomslysten og Egoismen bød ham holde paa hende, som han følte mere og mere gled ham ud af Hænderne.

En Dag i Begyndelsen af December, da han kom ind i Havestuen, sad Amalie ved Sybordet og syede Besætning paa en klar, hvid Kjole.

— Hvad er det, Du har for dér? spurgte han.

— Det er min Balstads, svarede hun smilende. — Du skal see, hvor den vil klæde mig. — Aa, jeg har vist rent glemt at fortælle Dig, at der skal være Bal paa Aabyholm i næste Uge, tilføjede hun, da hun lagde Mærke til hans forundrede Blik.

Naa det manglede blot, tænkte han. Et Bal, hvor de skal dandse sammen og inclinere for hinanden og ophidses af Bevægelse, Musik og Champagne, — det er da den rette Tumleplads for Djævlene —

— Og Du skal med? spurgte han.

— Ja naturlig, svarede hun uden at see paa ham, mens hun trak en Traadende gjennem Munden og derpaa gav sig til at stikke med den efter Synaaleøjet.

— Og finder Du det ogsaa naturligt, at Du giver Dig til at dandse, — Du, som er en gift Kone og ovenikjøbet en Præstekone?

— Ja, der er da ikke noget anstødeligt i det. Er der maaskee noget syndigt i at dandse?

— Der er mange alvorlige og fromme Mænd, der har ment det, og i alt Fald er det ikke langt derfra. Det var efter Dandsen, at Salome begjærede Johannes den Døbers Hoved.

— Ja, det veed jeg nok, svarede hun i en mut Tone, men jeg er ingen Salome, og jeg har virkelig ikke i Sinde at begjære Nogens Hoved.

— Maaskee snarere et Hjerte, sagde Branner skarpt.

Amalie blev lidt rød i Hovedet, som bøjede sig ned over Sytøjet.

— Du er en underlig Mand, sagde hun med et Skuldertræk, — og jeg forstaaer ikke, hvad Du mener. — Forresten hvis det er syndigt at dandse .... Du har da selv dandset engang som Præst, den Aften, da .... kan Du huske? —

— Jeg husker godt, hvor jeg dandsede sidst, sagde han, jeg vidste neppe selv, hvad jeg gjorde den Aften, og jeg begik større Fejl end den. — I hvert Tilfælde forandrer det ikke Sagen. Jeg finder det virkelig ikke passende, og jeg ønsker ikke — tillader ikke, at Du dandser.

— Tillader Du det ikke? spurgte hun med et stolt Kast med Hovedet. Og hvad om jeg nu alligevel tager derhen og dandser og opfører Ballet med Baronen, som han har engageret mig til, — hvad vil Du gjøre? — vil Du spærre mig inde, eller vil Du lade Dig skille? —

— Aa, jeg vil slet ikke høre paa saadan en Tale, — det er jo .... i mit eget Hus .... af min egen Kone .... det gaaer over alle Grændser, udbrød Branner, og forlod Stuen.

— Man kunde sandelig være fristet ikke blot til at dandse, men til at begjære baade en Andens Hoved

og Hjerte, naar Ens Mand taber begge Dele, tænkte Amalie, mens hun rystende paa Hovedet saae efter ham. — Derpaa gav hun sig til at overveje, om hun skulde tage røde Baand eller mørkeblaae, og hun erindrede, at Knud engang havde sagt, at mørkeblaae klædte hende bedst. — Hvor hun tydelig kunde huske den Gang, en Sommerferiedag i Aaby Præstegaard. De havde været ude at spadsere, og hun vilde op at klæde sig om til Middag. «Jeg vil gaae ud paa Marken og plukke nogle Blomster, De kan sætte i Haaret» sagde han, da de skiltes ved Havetrappen. Saa blev der Spørgsmaal om Farverne. «De har den hvide Kjole?» sagde Knud, «saa skal De tage deres blaae Sløjfe og Baand, de klæder Dem vidunderligt, og saa skal De have hvide Valmuer og Forglemmigejer.» — — Ja, det var klart, hun maatte have de blaae Baand. —

Branner sad i sin Lænestol med Hovedet i sine Hænder; han ventede og lyttede; — hun maatte dog komme og bede ham om Forladelse; — men hun kom ikke. Saa vidt var det allerede kommet; saaledes saae det ud i Præstens Familie, som skulde være Mønstret for Alle! — men hvad skulde han gjøre?

Et Øjeblik faldt det ham vel ind, at han maaskee havde taget ikke blot denne Sag men hende selv paa en fejl Maade, lige siden de vare

komne sammen; — at det, han skulde gjøre, var at gaae ind til hende og tale kjærlig med hende; — at han ikke skulde byde hende, men bede hende trække sig tilbage fra Selskabeligheden paa Aabyholm, fordi den var farlig for hende, fordi det pinte ham stedse at see hende fjernes mere og mere fra ham, hvem hun dog havde givet sin Tro. — Det var sent at gjøre dette Skridt, men det kunde vel endnu være lykkedes. — Men skjøndt denne Tanke dukkede frem for ham, blev den dog strax afvist. Det vilde være et uværdigt Compromis med det verdslige og vanhellige; hun skulde bøjes. —

Men hvorledes? — til at prøve en Storm havde han ikke Mod nok. Han foretrak en langsom Belejring, et Udhungringssystem. Han lod sig kun see ved Maaltiderne, talte næsten ikke med hende, saae neppe paa hende. Han glemte, at hun netop ikke tørstede efter hans Kjærlighed og Venlighed, at det vel var en behagelig Luxusartikel men ingen Nødvendighedsartikel. Hun ikke saa meget som tænkte paa at give efter. Hun følte kun, at der havde været en ubehagelig Scene imellem dem, som han havde foraarsaget ved sin Urimelighed, og at han nu ærgrede sig og var gnaven.

Hendes Balstads forøgedes og blev færdig under hans Øjne, medens Tiden nærmede sig, —

og han havde endnu ikke talt med hende om Sagen; han havde tilkjendegivet sin Mening, nu lod han, som om han ikke saae det. Dagen og Timen kom; — nu var det endnu umuligere at nedlægge Veto. Han tog en kold Afsked med hende efter at have forskjertset ikke blot hendes Kjærlighed men ogsaa hendes Agtelse.

Simonis Ophold paa Aabyholm var til Ende med Fuldførelsen af hans Composition. Det første Stykke havde han allerede for længe siden sendt til sin Velynder, Musikforeningens Dirigent, som havde skrevet meget rosende tilbage og lovet Compositionens Opførelse. Det var til Ære for Simoni og som et Afskedsgilde for ham, at Ballet var arangeret.

Aabyholm straalede i al sin Glands med store Potteplanter, bløde Tæpper og Tjenere i Forstuen og paa Trapperne. Den store Gaardsplads gjenlød af Pidskeknalden, Hovslag og Vognrumlen; dér saaes alle Slags Vogne ligefra de moderneste Landauere til gamle Wienervogne, hvis Vinduer forlængst havde mistet Bevægelsesevnen, og simple Jagtvogne; en Herredsfoged mødte endogsaa med en Carosse, der havde været Hofvogn under højsalig Kong Frederik den sjette, en svær Dyreplager paa Bivejene og et fortrinligt Emne for Kudskevittigheder.

Den store Havestue fyldtes efterhaanden med

den glimrende Forsamling af alle Egnens Notabiliteter i flere Mils Omkreds.

Familien fra Egekjær var naturligvis ogsaa indbuden; den kom sidst.

Kammerjunkeren var rystet; — et Uheld — man tænke sig! — en af Hestene — en af Egekjærs Kjøreheste — bleven halt paa Vejen. Alle Balkortene vare naturligvis besatte, han — Kammerjunker Frits Spand — vilde komme til at nøjes med Affaldet. —

— Min kjære Kammerjunker, sagde Baronen, jeg haaber da ikke, De har saa daarlig Tillid til vore Damers Smag, at De kan tvivle om, at de har tilbageholdt en Dands til Dem? —

Kammerjunkeren embrasserede ham: — Baronen var altid saa complimenterende; — naa — han vilde ikke nægte, at han kunde erindre saadanne Tilfælde fra Hofballerne — endogsaa meget fornemme Damer, — og han nærmede sig til Baronessen, som sad i en Lænestol, omringet af en Stab af Cavalerer og Damer, iført en hvid Atlaskeskjole med en Overkjole af Sølvmor over Nederdelen og med tilsvarende Besætning paa Brystet, et Kors af Brillanter og en Perlesnor i Haaret.

— Dér kommer Jammerjunkeren, hviskede Simoni, — pas paa, han gaaer paa Rævekløer.

— Men han kommer ikke til Gjæs, hviskede Baronessen bag Viften.

Kammerjunkeren havde den Ære at hilse paa Baronessen og haabede, at deres Forsinkelses Uheld ikke skulde blive en Ulykke ved at berøve ham den Ære at træde en Dands med Baronessen.

Baronessen raadspurgte sit Balkort og beklagede meget, at hun havde været saa glemsom ikke at gjemme en Dands til ham. — Men der vilde vel blive dandset en Extravals, og saa —

Kammerjunkeren var henrykt ved Tanken; han vidste jo, det vilde blive noget ganske extra, ha, ha, ha! —

Baronen førte Ballet op med Amalie. Efter Etiketten burde han egentlig have gjort det med den ældste Frøken Spand, men, som han havde sagt til sin Søster, det var dog før meget forlangt af et Menneskebarn; desuden vilde han nødig give hende nogen Opmuntring, da hun gjorde temmelig stærke Tilnærmelser. Saa blev de enige om, at Amalie som Agnes' gode Veninde kom nærmest i Betragtning.

Man dandsede i en stor Sal af oval Form, som ved et Par Fløjdøre stod i Forbindelse med Havestuen. Gulvet var blankt og glat som Is; Spejle fra Vægget til Loftet mangfoldiggjorde Lyset, Pragten og Forsamlingen. Tykke, pluskjævede Rococco-Engle, hvide og nøgne som Uskyldigheden og Sandheden, udførte i Loftet en stille, bramfri Musik paa forgyldte Trompeter. — Dandse-

musiken — fra den nærmeste Kjøbstad — befandt sig i den øverste Ende af Ovalen; den udførte sine Sager upaaklagelig. De første Dandse gik, som de pleje at gaae, velordnede og lidt kjedelige: — Galopade med simpel Inclination i en Uendelighed, afbrudt engang af en Francaise. Knud dandsede anden Vals med Baronessen, — en Vals, hvori der iøvrig ligesaalidt som i første lod til at skulle forekomme en eneste Vals. De dandsede ud sammen en tre, fire Gange, men havde ellers ikke meget med hinanden at gjøre, da der uafladelig blev inclineret snart for den Ene, snart for den Anden, snart for dem begge samtidig. De lod ikke til at være saa særdeles henrykte over denne Popularitet; Baronessen ikke, fordi hun under denne Dands gjerne vilde sidde lidt i Ro og underholde sig med Knud, han desuden, fordi han ikke kunde taale at dandse saameget og saa stærkt. Han maatte standse og gjøre en Undskyldning paa Halvvejen, og sad saa i lang Tid og hivede efter Vejret.

— De er jo ganske bleg og forpustet, sagde Baronessen, kan De ikke taale at dandse?

— Jeg har godt kunnet det før, sagde Knud, men iaften anstrenger det mig; maaskee det vil gaae bedre længere ud paa Aftenen.

En ung Dame inclinerede. — Knud rejste sig tøvende og bukkede.

— Nej, jeg kan ikke tillade det, sagde Baronessen. Frøken Jørgensen, jeg beder Dem have Herr Vinge undskyldt, han kan ikke taale at dandse saa meget.

En inclinerende Herre.

— De maa have mig undskyldt, Herr Brandt, jeg er virkelig saa træt.

— De ogsaa? spurgte Knud.

— Sympathetisk Træthed, svarede hun smilende, vi skal desuden snart dandse ud. Hun gjorde en vinkende Bevægelse med Viften: —

— Herr Kammerjunker! —

Kammerjunkeren, den opførende Cavaler, bukkede.

— De vil gjøre mig en Tjeneste ved at lade Musiken spille en langsom Vals.

Kammerjunkeren erklærede med Haanden paa Hjertet, at han var henrykt ved at kunne opfylde et af Baronessens Ønsker.

Den langsomme Vals varede under Afdandsningen til stor Forbittrelse for det øvrige Selskab. —

Simoni havde Baronessen tilbords, Knud Amalie; de sørgede for at komme til at sidde sammen, saa at Knud sad mellem Damerne.

Der burde naturligvis være en Sang; Baronessen havde opfordret Knud til at skrive en; han

havde ikke synderlig Lyst, men gjorde det dog til stor Utilfredsstillelse for sig selv.

— Aa, den kan sgu godt gaae, havde Simoni sagt.

— Jeg er Dem meget taknemlig, sagde Baronessen. — Det smigrer mig virkelig at De har skrevet den Sang for at gjøre mig en Tjeneste.

— Synes De virkelig saa godt om den? spurgte Knud. — Herregud! tænkte han, jeg troede dog ellers, hun forstod sig paa Poesi.

— Nej, svarede hun, — tvertimod; — men De har bragt mig det Offer at skrive et daarligt Digt, — det vil sige, daarligt for Deres Pen, ellers er det en særdeles brugbar Balvise. Havde Digtet været godt, saa havde De været i Stemning, og saa havde der ikke været noget særdeles fortjenstligt derved. —

Knud havde hverken sat sit Navn eller noget Bogstav under Sangen, men det blev snart bekjendt, hvem der havde skrevet den. En Dame læspede efter Afsyngningen en fad Compliment. Han svarede med en Spøg og gjorde en Grimace til Amalie.

— Det er godt, den Slags Folk roser det daarlige, man skriver, hviskede han til hende, for jeg vilde nødig høre dem rose det gode, og saa faaer man dog alle Parter med.

I det samme knaldede Champagnepropperne,

og Simoni rejste sig med sit Glas. Da han udtalte, at han vilde udbringe en Skaal for Damerne, det smukke Kjøn, opmuntredes han ved et «Hør» fra Godsforvalterens Contorist, en ung Mand med spirende Skjæg og Lidenskaber; men Contoristen bøjede sig strax under et ophøjet Blik fra Kammerjunkerens Guld-Pincenez, blodrød i Hovedet ned over sin Talerken, som om det var hans Contorpult, og Regnskabet ikke vilde stemme. — Derefter udbragte Baronen en Skaal for Simoni og Knud. Han talte om at Aabyholm havde haft den Lykke at afgive Jordbund for Spiringen og Væxten af et Kunstværk, fremstaaet ved deres Samarbejde. Paa dette Punkt afbrød Simoni ham, idet han spøgende raabte: «Min ædle Ven forraader Hemmeligheder fra Kabinettets Inderste», og Kammerjunkeren forklarede sin Borddame, at det var «en Afbrydelse i den parlamentariske Stil, — meget morsomt!» Han rev sig ogsaa selv for nogle *bons mots* og lønnedes rigelig, thi Champagnen, der perlede i de skaalformede Glas, løste Herrernes Tungebaand, tændte Stjerner i Damernes Øjne og plantede Roser paa deres Kinder, til Erstatning for dem paa Brystet og i Haaret, som allerede begyndte at hænge med Bladene.

Den forhøjede Stemning efter Bordet viste sig i den voldsomme Tempête, som Simoni førte op, og for Knud særlig i Amalies livlige, næsten

overgivne Væsen. Han saae paa hende med Beundring; hun var smukkere, end han længe havde seet hende; Bevægelsens Rødme og Øjnenes straalende Glands klædte hende, hendes Dragt sad udmærket og var endnu ikke derangeret. I Haaret, som denne Aften faldt ned i Krøller, havde hun Forglemmigejer og hvide Roser fra Aabyholms Drivhuse. Han mindede hende om, at hun bar de Farver, som han engang havde erklæret klædte hende bedst, og spurgte hende, om hun kunde huske de Sommerferiedage, da han skaffede hende Blomster og valgte hendes Farver.

— Om jeg kan huske det? udbrød hun levende, — jeg glemmer aldrig Noget, som staaer i Forbindelse med hine Dage, — og hun gav sig til at tale om dem og om deres uskyldige Glæder.

I det samme nærmede Simoni sig med Baronessen; hun inclinerede for Knud, Simoni for Amalie.

— Hvem dandser De næste Dands, Lancier, med? spurgte Simoni.

— Med Kammerjunker Spand, svarede Amalie.

— Naa, jeg dandser med hans Søster; jeg haaber, hun maa dandse den godt, da det jo egentlig er en Berider-Qvadrille. Sig til Knud, han maa være i Kvadrille sammen med Kammerjunkeren, Baronen og mig. Baronen dandser med sin Søster.

— Aa, det bliver jo yndigt, udbrød Amalie.

Efter Lancieren, — som gik med den ventede Yndighed, skjøndt den egekjærske Beriderske ikke udviste den ventede Dygtighed —, kom en Extravals. Knud havde ingen Dame. Hans og Baronessens Øjne mødtes; hun smilede og gjorde en indbydende Bevægelse med Viften. Han nærmede sig.

— Søger De en Dame? spurgte hun, — jeg venter paa en Herre, det vil sige en Herre, jeg har Lyst til at dandse med.

— Hvis Frøken Baronessen vil tage til Takke —

Hun lagde sin Arm i hans; de nærmede sig Døren ind til Balsalen. Kammerjunkeren bukkede.

— Undskyld, naadige Frøken, ... men — De erindrer maaskee —

— Aa, udbrød Baronessen, det er jo den Dands, hvor De er min Cavaler. — Jeg havde ikke faaet det skrevet paa mit Balkort, — jeg — min Hukommelse er saa daarlig; det gjør mig virkelig meget ondt.

— Vi maa vel rette os efter Rangforordningen, sagde Knud, som indsaae, at Kammerjunkeren havde første Prioritet, og desuden vilde vise Baronessen, at han kunde undvære hende. — Jo mere jeg holder mig tilbage, desto ivrigere vil hun blive, tænkte han.

— Ja, svarede Herr Spand ivrig, hvis Baronessen synes.

— Ja, det bliver vel det retteste, sagde hun og viftede sig langsomt for at skjule et listigt Smil, — ja, ikke sandt, Herr Kammerjunker, vi er jo Aandsaristokrater?

— Ganske vist, — ja — naturligvis, svarede den langsomt fattende Kammerjunker, der var rede til at være hvad det skulde være, naar Baronessen ønskede det, og desuden havde en Faible for alt aristokratisk.

— Ja saa indseer De vel, at De kommer til at træde tilbage for Digteren, sagde Baronessen.

Kammerjunkeren blev lang i Ansigtet: —

— Ja, ganske vist, naar De synes. —

— Det forekommer mig, sagde Knud, at vi burde tage mere Hensyn til det billige, end til det aristokratiske, og da jeg hørte, at Herr Kammerjunkeren ved et Uheld er gaaet glip af Ballets Lykke — en Dands med Baronessen, vil jeg, hvis De tillader, abdicere til Fordel for ham.

— Som De vil, sagde hun koldt og gav Kammerjunkeren sin Arm. —

— Man maa indrømme — man kan ikke sige Andet, end at Herr Vinge er en Mand med Levemaade, bemærkede denne lidt efter.

— Ja, — ganske vist, — naturligvis, som De synes, svarede hun. Hun bed sig i Læben,

da hun i det samme saae Knud træde ind i Balsalen med Amalie under Armen. — Han har seet, hun ingen Cavaler havde, tænkte hun; jo, han vidste nok til Bedste for hvem han abdicerede. — Hvor hun havde faaet Alt godt indrettet. Hun havde haft Knud til Cavaler i anden Vals, til vis-à-vis i Francaise, havde siddet ved Siden af ham ved Bordet og været i Qvadrille med ham i Lancier; — nu havde hun ogsaa faaet ham til Cavaler i Extravalsen, og saa gik han hen og fordærvede det ved sin utidige Højmodighed. Han havde let ved at være højmodig; han brød sig kun lidt om han dandsede med hende; hun var ikke mere for ham end enhver anden Dame, — ikke saa meget som Amalie — langt fra. —

— De to næste Par, — Herr Kammerjunker, hvis De behager, sagde den opførende Cavaler.

De dandsede ud til Valsen af Faust.

— Ønsker Baronessen at inclinere for Nogen? spurgte Kammerjunkeren.

— Hvis De vil have den Ulejlighed at sætte en Stol frem og bringe mig en Kurv, — Blomst og Ring har jeg selv. —

— Aa, en allerkjæreste Tour. Strax, Frøken Baronesse. — Han ilede bort.

— De forstaaer nok, — Herr Vinge, hviskede Baronessen, da hun havde sat sig.

— Ganske vist — naturligvis. — Det er jo

ikke mere end simpel Høflighed, tænkte han, idet han hentede Knud og paa maa og faa tog hans to Sidemænd med, et Par af de daarligste Dandsere, som strax følte sig overvættes lyksalige men derpaa gik over Gulvet som arme Syndere ved Tanken om det forestaaende Nederlag.

Kammerjunkeren tabte Næse og Mund og glemte selv at inclinere, da Baronessen gav Knud Kurven uden at see paa ham.

— Det er en lunefuld Dame men smuk og rig, tænkte han; og endnu rigere bliver hun, hvis Broderen, som man siger, er svagelig.

— Hvad, er De falden i Unaade? spurgte Amalie smilende, da Knud gik tilbage og dandsede ud med hende, hemmelig tilfreds over Baronessens Vrede.

— Ja, det var jo en formelig Acterklæring; havde jeg vidst det, skulde jeg nok taget mig i Agt; det kommer der af at være godmodig — og han fortalte hende hvad der var gaaet for sig.

— Det var unægtelig ogsaa en Forseelse, sagde hun. — Naa, kommer De saa til os i Præstegaarden i næste Uge? —

— Ja, hvis De virkelig ønsker at see mig —

— Jeg ønsker det og glæder mig meget til at see Dem i mit Hjem, skjøndt det rigtignok ikke er synderlig smukt. Det var kun saadan en kort Visit, De aflagde dér den Søndag Formiddag.

— De tre næste Par, — Herr Vinge, maa jeg bede Dem om simpel Inclination, der kommer ellers for mange Par, sagde den opførende Cavaler.

— Hvem maa jeg føre Dem hen til? spurgte Knud, da de havde dandset.

— Lad mig see — Kammerjunker Spand valser fortræffelig, og saa kan De med det samme passende inclinere for Baronessen. —

Det havde kostet Baronessen en Del Overvindelse at blive sin Plan tro og straffe Knud; da hun saae ham strax dandse ud med Amalie, steg Blodet hende til Hovedet; hun standsede pludselig efter at have dandset Salen en halv Gang rundt med sin himmelglade Cavaler og bad ham føre hende til hendes Plads. Her sad hun tavs uden at høre paa Kammerjunkerens Bemærkninger og viftede sig stærkt. Hun saae Knud hvirvle forbi med Amalie, og saae dem nærme sig. Knud bukkede. Hun rejste sig tøvende; hendes Haand rystede lidt, da den slap Viften, som faldt ned i et Baand fra Haandledet, og lod sig gribe af Knuds, hendes venstre Arm skjælvede, da den lagde sig om hans Skulder, hendes Hjerte bankede voldsomt, da de svævede hen over Gulvet baarne af den flotte Vals' gyngende Tonekast, og endnu stærkere, da Kredsene blev mindre og

Trinene langsommere og gracieusere under det fine erotiske Thema, og hun hørte Knud hviske: —

— Tør jeg haabe, at det kun var en Spøg, og at jeg ikke virkelig er falden i Unaade hos den aandrigste og elskværdigste Dame, i hvis Gunst jeg haabede at staae fast?

— Jeg maa tilstaae, svarede hun, jeg troede, De havde Mod til dristigere Haab.

— Og hvis jeg haaber dristigere —?

Han følte et heftigt Tryk i sin Haand, men maaskee var det kun tilfældigt, thi Baronessen standsede pludselig. —

— Undskyld — jeg befinder mig ikke ganske vel — kun et Øjebliks Upasselighed — det vil gaae over, saasnart jeg kommer lidt i fri Luft; — her er virkelig trykkende hedt. Vent mig paa Terrassen.

De vare standsede lige ved en Dør, som Baronessen hurtig forsvandt gjennem, uden at Nogen lagde Mærke dertil. Han vilde nødig gaae gjennem hele Balsalen og ud gjennem Havestuen, hvor der sad en Forsamling af ældre Damer og Herrer, men valgte en tredie Dør, som førte gjennem et Par Cabinetter. I et af dem laae der en Herre paa en Sopha; det var Simoni. —

— For Pokker, ligger Du her, Simoni?

— Som Du seer; jeg strøg Extravalsen for

at kvæge mig ved denne duftende amerikanske Plante. — Gak Du hen og gjør ligesaa. —

— Jeg inclinerede for Baronessen. hun fik et Øjebliks Ildebefindende og ønskede at komme i fri Luft. — Hør, Du kunde undskylde mig hos min Dame og indtage min Plads.

— Der er sgu det halve tilbage af Cigaren, sagde Simoni gnaven.

— Jeg dandser med Amalie.

— For Pokker, hvorfor sagde Du ikke det strax? udbrød Simoni og sprang op.

— Pst! Simoni — vent lidt. —

Han satte Vennen med faa Ord ind i Situationen.

— Grib til Menneske, udbrød Simoni, hun er din. — Et ægte Inclinationsparti! —

— Ja, det vil jeg ogsaa. Il saa til min Amalie, Broder Frands Moor-Simoni!

— Farvel! — bi lidt, tag en Frakke paa, ja det lyder prosaisk, men en Sygdom er sgu ogsaa en prosaisk Ting, og hun vilde ikke være tjent med, at Du skaftede Dig din Helsot samme Aften, hun tager Dig.

De gik hastig ud, hver ad sin Dør.

Knud kom gjennem en lille Gang ud i Haven ligeved Drivhusene og gik hurtig op til Terrassen. Der var Ingen. Han vendte Ryggen til den op-

lyste Bygning og saae ud over Haven, som straalede i sin vinterlige Pragt.

Højt oppe og uendelig fjernt stod den lille Fuldmaane, hvis klare Lys tilbagestraaledes af Jordens uendelige Hvidhed. Den bløde, nyfaldne Frostsne, som dækkede Jord og Grene, tindrede med en Mylder af blaalige Glimt, og Stjernerne blinkede, som om der gik en Storm oppe i hine høje Regioner. — Men her nede var alt blikstille. Ikke en Gren rørte sig, og ingen Lyd hørtes undtagen den fjerne Dandsemusik.

Nu knirkede Sneen sagte under lette Trin. Han vendte sig og saae Noget nærme sig, som i Begyndelsen neppe var til at skjelne fra den hvide Sne uden ved den skarpe Skygge, det trak efter sig. Det var Agnes. Hun havde kastet en hvid Skindkaabe over sig og bundet et hvidt Tørklæde om Hovedet.

Da hun mærkede, at han havde seet hende, standsede hun et Øjeblik; maaskee frygtede hun. Han gjorde et Par Skridt hen imod hende, hun nærmede sig.

— Det Tilfælde, De fik, haaber jeg hører til de lykkelige, sagde Knud.

Hun lo: —

— Jeg sagde Dem jo, at det vilde gaae over, naar jeg kom under aaben Himmel.

— Ja. og her er Himlen aaben over os, skulde jeg mene, i al sin Glands —

— Hvor her er skjønt, udbrød hun og saae sig om; hun følte sig lidt bange og usikker: — se, det er, som om Vinterens Fe havde med ødsel Haand udsaaet en Skat af Diamanter over sit Rige.

— De er for mig Vinterens Fe og Nattens Dronning, hviskede han.

— Ja, svarede hun, idet hun standsede og med sine funklende Øjne saae dristig ind i hans, — men jeg frygtede for at aabenbare mig for en Tamino.

— Du er min Dronning, min Elskede, min Hustru, udbrød han, idet han slyngede sin Arm om hende, trykkede hende til sit Bryst og bedækkede hendes Læber og brændende Kinder med fyrige Kys.

De gik med Armene om hinandens Liv ned gjennem Alléen.

— Og kan jeg nu ogsaa stole paa saadan en lunefuld Dame, sagde han spøgende, som i det ene Øjeblik giver mig en Kurv og i det næste —

Hun lagde sin bløde Haand paa hans smilende Læber, som kyssede den:

— Skam Dig; — dit Valgsprog er «Enten Cæsar eller Intet», og Du er saa daarlig en Cæsar, at Du ikke kan vende Varslerne til din Fordel.

— Det gjorde han, da han steg iland i Africa, sagde Knud, — da var han kold og rolig og endnu ikke beruset af Cleopatras Skjønhed. Men lad mig høre din Udtydning.

— Ja, seer Du, sagde hun, Du veed nok, jeg er ikke overtroisk, men i saa vigtig en Sag kan man ikke være forsigtig nok, og saa var jeg saa listig at narre Skjæbnen, hvis —

— Den havde besluttet, at Du skulde give mig en Kurv. Ha, ha! Du fortjente at være Pythia —

— Ja, jeg vil være Apollos Præstinde og inspirere Dig til andet end Balviser. Men apropos! vi kan ikke blive længer borte uden at vække Opsigt. Jeg gaaer op paa mit Værelse, jeg faaer igjen mit Ildebefindende, for det er umuligt at tænke paa, at en Anden end Du iaften skulde holde mig i sin Arm — hu ha! og Du —

— Ja, jeg føler heller ingen Lyst til at dandse mer —

— Nej, — naturligvis, men Du gjør det, fordi jeg ønsker det. Der bliver ellers lagt Mærke dertil. Jeg dispenserer Dig derfor og giver Dig Lov til at dandse saa galt Du vil med Alle — jeg gjør det rigtignok nødig, men jeg gjør det — med Alle — om det saa var Amalie.

— Er Du skinsyg paa hende, Agnes? spurgte han og kyssede hendes Haand.

— Nej, ikke nu, men jeg var det — en lille Smule, — aa ikke saa lidt endda, naar jeg tænker mig rigtig om. Men jeg er glad over, at det er hende, da jeg dog vidste, at Du har elsket en Anden. — Hør, sig mig oprigtig, — nej, jeg vil ikke have det at vide, i alt Fald ikke nu. Kom saa, nu maa vi skynde os.

— Kan vi ikke vente et Øjeblik? —

— Nej, vist ikke! nu smukt artig. Du gaaer ogsaa her med Dandsestøvler og faaer vaade Fødder og bliver forkjølet, og nu maa Du huske, at Du ikke længer er din egen Herre.

— Sees vi mere iaften? spurgte han, da de nærmede sig til Huset.

— Nej, det gaar vist ikke an. Husk paa mit Ildebefindende, Du glemsomme, egenkjærlige Mand! — Vi kan ogsaa meget bedre tage Afsked her nede. God Nat, Knud!

— God Nat Agnes.

Han saae efter hende, til hun var forsvunden om Hjørnet af Bygningen og gik saa op samme Vej, han var kommen.

Cotillonen var i fuld Gang, da han traadte ind i den hede, støvede Balsal. En halv Snes Par vare ude paa engang, foer paa en underlig vanvittig Maade om mellem hinanden og stødte undertiden sammen eller traadte i de allerede mer eller mindre sønderflængede Slæb. Hist og her paa

Gulvet, som havde mistet en Del af sin Glands ligesaavel som de, der foer hen over det, laae en Stump af en Krands, en fladtrykt Blomst, et Baand og et Stykke Flor.

— Det var dog ikke noget alvorligt med Agnes? spurgte Amalie, som kom hen til ham.

— Nej, paa ingen Maade. Men hun kommer ikke herned mer.

— Er hun paa sit Værelse, saa vil jeg gaae op til hende.

— Ja, gjør det. God Nat!

— God Nat! — De skulde være kommen lidt før, nu fik Simoni Deres Sløjfe. Men dér faaer De en anden til Trøst.

En smilende ung Dame nejede og stak ham en Sløjfe i Kjoleopslaget.

Han dandsede nogle Secunder med hende, førte hende til hendes Stol og saae sig om efter Simoni.

Med fire Sløjfer paa Brystet svang han den yngste af de landlige Skjønheder i en bacchantisk Galopade.

Nok en nejende Skjønhed (den ældre landlige) med nok en Sløjfe.

Skjønheden blev grebet og hvirvlet i en rasende Fart tvers over Gulvet efter Simoni.

— *Consumatum est!* raabte han, idet han dandsede ham forbi.

Simoni vendte om, dandsende baglænds: —

— *Gratulor!* raabte han, da de mødtes.

— Naa, det kalder jeg at dandse! udbrød de to Søstre, da de atter vare komne til Ro paa deres Stole, — det er, som om man red en Væddeløber. — Aa! — — jeg faaer aldrig mit Vejr igjen.

— Det er ogsaa et forbistret Uheld, sagde Kammerjunkeren, — dér gaaer Baronessen hen og bliver syg netop i den Dands, jeg endelig havde opnaaet hos hende, og kommer ikke til Cotillon. Jeg gad dog vide, hvem hun havde givet sin Sløjfe. Nu da Vinge er i Unaade, kunde der da kun være Tale om mig og Simoni.

Der var endnu ansat et Par Dandse, men det var allerede sent, og da Baronessen og Amalie, de to bedste Dandsersker, havde trukket sig tilbage, havde Ballet mistet sin Tillokkelse. Egekjærerne — der var en egenkjærlig Slægt, som aldrig gjorde Opoffrelser for det almindelige Bedste — gjorde Begyndelsen til Opbrud.

— Man skal aldrig tage Bærmen med af et Bal, bemærkede Kammerjunkeren til en Forstkandidat med sin Erfarenheds hele Overlegenhed, idet han slubbrede en Kop Kaffe i sig.

— Nej, jeg troer ogsaa jeg tager hjem nu, svarede Forstkandidaten, der gjerne vilde have dandset hele Natten, i en Tone, som om det var

en paaskjønnelsesværdig Selvfornægtelse af ham, at han overhovedet havde indfundet sig.

— Hofjægermesterens Eqvipage, meldte en bukkende Tjener. —

— Go' Nat! .... Go' Nat! .... God Nat, Herr Baron! tusind Tak for iaften! vil De formelde hos Deres Søster Baronessen min dybeste Respect og inderligste Beklagelse over det uheldige Tilfælde.

Herredsfogeden, som saae Kammerjunkeren tage Afsked, ansaae det for simpelt at blive længer og gav Ordre til at spænde de Dyr for, som vare fordømte til at trælle for hin tyranniske Carosse fra Absolutismens Tid. —

En Mængde af de andre Gjæster fulgte nu Exemplet.

Musikken spillede op igjen, men en Del Herrer savnede deres Damer, og en Del Damer deres Herrer. De tilfældige, nødtvungne Forbindelser, der dannede sig mellem disse, vare ikke altid tilfredsstillende for begge Parter. Contoristen, der ved at stille paa Klokkeslet og ikke være forknyt havde opnaaet denne Dands hos Baronessen, og glædet sig hele Aftenen til denne Herlighed, som et Barn glæder sig til det Øjeblik, da der lukkes op for Juletræet, — en Glæde, som havde holdt ham oppe under den trykkende Bevidsthed af at have prostitueret sig for sin øvrige Livstid ved

sit «Hør!» under Simonis Tale, — denne haabefulde Yngling betragtede det som en personlig Fornærmelse af en ung Dame, at hun var bleven alene tilbage i Havestuen sammen med ham, og havde hende mistænkt for at have sat hele Intrigen med Baronessens Ildebefindende i Scene; og den samme unge Dame — paa hvis Kort der ved denne Dands stod: Kammerjunker Spand — forlangte i en forbittret Tone at faae at vide af sin Sidedame, hvem «den unge Mand» var, som hun var «kommet til at dandse med», og da Sidedamen formente at have hørt, at han «var Noget paa Fuldmægtigens Kontor», udtalte hun med et spydigt Smil den utvivlsomme Sandhed, at det var «aasse en Stilling.» —

Dandsen trak sig døsig hen som en Fægtning med udtyndede Rækker og matte Combattanter. —

En Time derefter var der lige saa stille i Aabyholms Sale som i dens øde, tilsneede Have. —

Frøken Dinesen præsiderede ved Thebordet den næste Morgen. Det var Noget, som ellers Baronessen selv plejede at overtage, og den gamle Dame kom gjerne lidt sent ned. Men denne Dag var hele Thebordet forsinket, og Frøken Dinesen, som var først paa Pletten, følte ved at haandtere den blanke Sølvthepotte og Kjedel den samme Glæde, som en Invalid, naar han engang igjen

faaer fat i sine Vaaben. Thebordet i Aabyholms Spisestue havde været hendes Departement i mange Aar. —

Simoni, der var første Mand, underholdt hende paa det livligste om Ballet, naturligvis dækkende dets vigtigste Begivenhed med Baronessens Ildebefindende. Knud og Baronen kom snart til og understøttede ham.

Klokken var lidt over halv ti, da Baronessen traadte ind sammen med Amalie, som havde overnattet dér.

— God Morgen, min søde Pige! hvordan har Du det? sagde Frøken Dinesen. — Du seer virkelig noget bleg ud. — Har Du sovet godt? —

— Ikke meget, og jeg har ogsaa lidt Hovedpine, men det har ikke Noget at sige.

Alle vare ivrige til at spørge til hendes Befindende og beklage hendes Uheld, Ingen mere end Knud, som sagde «Frøken Baronessen» i hver eneste Sætning og kom med de mest udsøgte Complimenter.

— Det er da mærkeligt, saa han er bleven ceremoniel, tænkte Amalie, man skulde troe, at de først igaar vare blevne præsenterede for hinanden.

Baronen converserede bestandig Frøken Dinesen; naar han var i godt Humeur, var han

altid elskværdig mod hende, naar han var gnaven, behandlede han hende overordentlig ligegyldig.

Simoni satte sig hen hos Amalie og fik hende ind i en Samtale.

— Det bliver kjedeligt for mig, sagde hun, naar nu Deres Composition, som jeg kjender saa godt, bliver opført, og jeg sidder her ude og ikke kan faae den at høre.

— Ja, men De maa komme ind til Byen til den Tid.

— Det kan jeg vist ikke.

— Jo, vist saa. De besøger ganske simpelt Deres Forældre. Jeg skal skaffe Dem Billetter baade til Prøver og Concerter.

— Ja, jeg havde rigtignok stor Lyst, — og det er meget venligt af Dem — men —

— Jo, der er ikke Tale om Andet, det maa De virkelig love mig, sagde Simoni. — Jeg mister det halve af min Triumph, naar De ikke er tilstede. — Jeg vil tilegne Dem Compositionen, — offentlig, hvis De ønsker det. —

— Nej, heller hemmelig, svarede hun, det vil jeg naturligvis sætte stor Pris paa. —

Baronesse Agnes sad og saae ud af Vinduet; Knud gik frem og tilbage og nynnede en Melodi. Hun kjendte Ordene: «Komm, Liebchen, komm zum Garten», og gav ham med en Blinken tilkjende, at hun havde forstaaet ham.

Han gik ud af Stuen.

Kort efter rejste hun sig og gik ud paa Terrassen.

Det var klart, smukt Frostvejr. Sneen straalede med blændende Hvidhed i Sollyset og tindrede rundt om, ikke blaalig som Diamanter, men som om den var oversaaet med Guldkorn. Der var faldet et tyndt Snelag om Morgenen, saa tyndt, at det ikke ganske skjulte deres Spor fra Natten, medens det viste de friske Spor, hvor Knud havde gaaet. Hun fulgte dem hen i Alléen, hvor han ventede hende.

— Har Du sagt det til Amalie, Agnes? spurgte han.

— Nej. Jeg var saa glad i Nat, Du, at jeg ikke kunde bære det over mit Hjerte at gjøre en Anden bedrøvet — for hun bliver nok lidt bedrøvet. — Men Simoni veed det, ikke sandt? — jeg kunde mærke det paa ham.

— Ja, han veed det.

— Hvor jeg vilde ønske, at der kunde blive et Par af de to, udbrød Agnes.

— Hvad! sagde Knud smilende, Du er lige bleven forlovet og tænker allerede paa at skille Ægtefolk.

— Hun skal ikke skilles fra Branner, hun er allerede skilt fra ham i Virkeligheden.

— Hør, sig mig Agnes, skal vi holde det hemmeligt længe.

— At de ere skilte? —

— Nej, Du drillevorne Pige, naturligvis at vi er forenede.

— Nej, hvorfor det? sagde hun. — Lad os sige det den Dag idag til dem, der foreløbig skal vide det, min Broder, min Tante og dine Forældre.

— Og ikke til Amalie?

— Jeg vil saa nødig, svarede Agnes med en begrædelig Stemme. — Hun tager hjem strax efter Frokost. Men hun maa naturligvis have det at vide, inden vi sender Kort. Jeg saae helst, at Du sagde det til hende.

— Ja, seer Du, lige før jeg gjorde hin mindeværdige Inclination for Dig, lovede jeg at besøge hende i næste Uge. —

— Var det ikke bedre Du skrev? sagde Annes; — nej, Du maa gjerne tage derover.

De gik Haven rundt, spøgende og smaasnakkende om Alt, hvad der faldt dem ind. — Da de nærmede sig til Hovedbygningen, kom Simoni dem imøde og lykønskede hende. De gik op sammen og musicerede til Frokost.

— Og De holder fast ved Deres Beslutniug at tage bort idag? spurgte Agnes ved Bordet.

— Ja, jeg maa til Byen. Claverprøverne begynder allerede iovermorgen, og jeg vil nok see

dem lidt paa Fingrene. Det er ikke saadan at løbe med. — Og De vil da vel ikke bilde mig ind, at De vil savne mig?

— Aa, hvorfor ikke? sagde Agnes. — Jeg paastaaer i alt Fald dristig, at De vil savne os noget.

— Ja det kan nok være, skjøndt jeg kommer midt ind blandt mine chorale Flammer, som min Composition har gydt Olie i. —

— Aa, udbrød Knud, nu forstaaer jeg Heines berømte Udtryk «de syngende Flammer.»

— Ja, det er dem, sagde Simoni. Men de vil ikke kunne være mig alt.

— Frøken Emma Rode er dog Alt, bemærkede Knud.

— Aa, dit utaalelige Menneske, at Du altid skal drille mig med hende, sagde Simoni. Du kan være glad over, at jeg er saadan en fredsommelig Natur og ikke gjør Gjengjæld. Jeg troer nok, jeg nu kunde sætte Dig i en betydelig Forlegenhed.

Efter Frokosten tog Amalie Afsked.

— Saa sees vi i næste Uge, sagde Knud.

— Ja, svarede hun og trykkede hans Haand.

Baronen holdt sig paa sit Værelse paa Grund af Hovedpine. Simoni gik ud i Forstuen, da Amalie tog Tøjet paa, og tilbød at følge hende hjem.

— Ja. denne Gang vil jeg ikke afslaae Deres Følgeskab. svarede hun.

Der var Simoni noget paafaldende ved Stemmen og Ordene. og pludselig erindrede han sig hin Aften paa Boulevarden, og hendes Blik sagde ham. at hun kjendte ham, at hun havde gjenkjendt ham i det Øjeblik, da de mødtes i Susinge Præstegaard. — Han slog sine Øjne ned og blussede.

— Afskyer De mig? spurgte han pludselig.

— Nej.

— Jeg gjør det selv, Frue. —

— Jeg troer ogsaa, jeg har gjort det dengang. Men nu har jeg lært Dem at kjende. .... Jeg har ogsaa siden den Tid lært Livet at kjende og forstaaet mig selv og Andre. .... Hvor der er Noget, man ikke kan undskylde og tilgive, er der endnu Noget at lære at forstaae. —

— Og De tilgiver mig? —

— Jeg har i Virkeligheden gjort det for længe siden, og at jeg tager imod Deres Ledsagelse nu er mit bedste Bevis.

Han aabnede Døren, og de gik sammen gjennem Aabyholms Gade, henad Landevejen, hvor Sneen glimrede rundt om, og ind i Skoven, hvor den laae opdynget som i forstenede Skumbølger, tyngede fodtyk paa Granernes Grene og havde oversaaet de mørke Bøge med hvide Dun, medens

kun Skriget af en kredsende Høg og Springene af en opskræmmet Raabuk afbrød den krystaliserede Stilhed. — Ene med Amalie her følte Simoni sig som indført i en stille og hellig Verden, forskjellig fra den, han var vant til at tumle sig i. — Det er intet Under, tænkte han, at Knud var nær ved at opgive Evret, da han mistede saa ædel en Kvinde, og han lovede sig selv aldrig at glemme de Indtryk, han havde modtaget af en Kvinde, der var bleven ført ham imøde paa en saa underlig Maade, at fortjene hendes Tilgivelse og, om han end ikke kunde komme til at eje hende, i det mindste være værdig til at være hendes Elsker.

— Hvad der er skjønt og ædelt i min nye Composition, sagde han, og i det, jeg nu frembringer, — og nu vil jeg til at udvikle mine Kræfter, som har ligget øde — det skylder jeg Dem, Frue, og De maa tilegne Dem det, som om De selv havde frembragt det.

Hun gik ved hans Side rolig og smilende, glad over den skjønne Magt, hun udøvede. —

Imidlertid vare Agnes, Knud og Frøken Dinesen alene i Havestuen. Den sidste sad i sin Fløjelslænestol tæt ved den ene Kakkelovn og hæklede. Agnes trak en Stol lige hen ved Siden af hende og satte sig paa den.

— Hør, kjære Tante! —

— Ja, Agnes. —

— Hvad siger Du nu til, at jeg er gaaet hen og har forlovet mig?

— Ja, har jeg lovet Dig det, min søde Pige, saa skal Du saamænd ogsaa faae det. —

— Nej, Tante .... jeg .... har .... forlovet .... mig .... med .... Knud Vinge, raabte Agnes hende ind i Øret og pegede samtidig paa Gjenstanden.

Frøken Dinesen saae paa hendes Ansigt, paa Pegefingeren og paa Knud, som kom hen og greb hendes Haand.

— Ih, Du Frelsens! udbrød hun med et lille Sæt, da der ikke længer kunde være nogen Tvivl om, at hun havde fattet Meningen rigtig.

— Men holder Du da nu ogsaa rigtig af ham, Agnes? spurgte hun efter en lille Pause.

— Ja, sødeste Tante, hvorfor skulde jeg ellers have forlovet mig med ham? —

Denne simple Logik virkede.

— Nej, naturligvis, hvorfor skulde Du det, gjentog Frøken Dinesen beroliget. — Og det er jo det, det kommer an paa, ja det er saamænd. — Ja, Gud velsigne Jer begge to, kjære Børn! og gjøre Jer inderlig lykkelige, sagde hun saa, idet hun omfavnede Agnes og lod Knud kysse sig paa Panden.

— Hør Agnes, sagde hnn kort efter, vil Du

ikke spille en Sang af Mendelsohn, som Du har sunget her en Aften sammen med Fru Branner.

— Jo, men hvilken?

— Aa ja, jeg kan jo ikke saadan huske, men det var vist noget om Trækfugle.

Agnes begyndte paa «Ach wie so bald.»

— Er det den?

— Ak Gud ja, — ja, det er saamænd den, sagde hun, og medens Agnes spillede, bevægede hendes Arm med Lommetørklædet sig fra Skjødet op til Øjnene og ned igjen i Skjødet og op igjen til Øjnene, som om den var Stangen i et Pumpeværk, der bragte et Par Taarer til at liste sig ned i Kindens Rynker. — Derpaa omfavnede hun dem begge nok en Gang.

Kjøbmand Tapper var den samme Eftermiddag traadt ind i Præstens «Contor», hvor han ellers sjelden kom. Men han havde ogsaa en vigtig Sag paa Hjertet. Han vilde have en formelig Bevilling til at udskjænke Brændevin, og dertil ønskede han Præstens Anbefaling.

Pastor Vinge viste sig aldeles ikke saa gunstig, som Tapper lod til at vente som en Selvfølgelighed. Imidlertid tog han det fra den gemytlige Side. Det vilde jo i enhver Henseende ikke være til nogen Fordel. Han skulde ikke blot skjænke for Gjæsterne men ogsaa drikke dem

til, og han maatte dog betænke, hvad det vilde blive for en kostbar Næse, han derved anskaffede sig.

Men Tapper foer op og slog sig for Brystet. Det maatte han sige, det var haardt — — at skulle høre det af Herr Pastorens egen Mund — det — smertede ham.

Ja, det var ikke til nogen Skade. Vi havde godt af at høre vore Synder. —

Ja, Synder — — det havde vi Alle, det vidste Tapper. — Gud bevares! Vi havde alle vore Synder. Men dette — det var haardt! — Men han vidste, hvoraf det kom, at han fik det at høre. Han havde lige været inde hos Skolelæreren, og Olsen havde sagt til ham: «Tapper, vil De ikke drikke en halv Bajer?» og saa havde Olsen selv drukket en med — —

Pastor Vinge lagde neppe Mærke til den i høj Grad gaadefulde Sammenhæng mellem dette Faktum og hans egne Ord, thi hans Opmærksomhed var bleven bortdraget ved livlig Bjældeklang og en elegant Kane, der drejede ind ad Porten, trukken af Byron og Cyrus, Aabyholms bedste Travere, over hvis Rygge et dannebrogsstribet Net bølgede og Sølvklokkerne glimrede, og til sin Forbavselse saae han Knud og Baronessen i Kanen. — Mon det skulde betyde Noget? tænkte han.

Men Tapper fortsatte imidlertid. Det var sandt nok, at en Bonde af og til fik sig en Perkus.

Han vilde ikke benægte det. Herregud! vi er alle Mennesker. Dér kom nu Pastorens Søn fra Herregaarden. Hvordan troede Pastoren, det gik til deroppe? — Aa, dér drak de ikke Brændevin; nej, men de drak Cognac .... Sherry .... Portvin .... Cham-pagne .... ; og Brændevin, det vidste man hvad var; det var Landets eget Produkt. Men Cognac .... Sherry .... Portvin ... Cham-pagne — — —.

Imidlertid sad Fru Vinge i Dagligstuen i Sophaen og stoppede Sokker. Hun foer op med et lille Glædesskrig, da hun hørte Knuds Stemme i Spisestuen og fik neppe Tid til at gjemme Sokkerne, da hun saae Baronessen.

— Moder, sagde Knud, jeg forestiller Dig min Forlovede.

Hun rakte Baronessen, som hun neppe kjendte, Haanden med et venligt og fornøjet, men lidt forlegent Smil. Men da Agnes omfavnede og kyssede hende og sagde: «Vil De saa nok have mig til Svigerdatter?» omfavnede hun hende saa pludselig og heftig, som om hun vilde brydes med hende og kaste hende til Jorden, foer derpaa hen og knugede Knud, idet hun udbrød: —

— Min egen, kjære Søn, saa skal jeg da see Dig rigtig glad igjen — og da det faldt hende ind, at hun dermed havde berørt en ubehagelig Streng, saae hun fra den Ene til den Anden og gjentog:

«Saadan en Glæde!» og lo og græd. — Saa ihukom hun sine Pligter som Værtinde og sagde: —

— Vil De ikke tage Plads? — og fik saa Skjænd af Agnes, fordi hun sagde «De», hvilket gav Aarsag til nye Omfavnelser og Latter og Taarer. —

— Og Du, som slet ikke har villet see op til os paa Aabyholm, sagde Agnes.

— Ja, men nu har jeg det jo tilgode, jeg har det altsammen tilgode, sagde Fru Vinge. — Og nu faaer jeg jo dobbelt Glæde deraf; aa, det vil blive velsignet at see de Steder, hvor det er foregaaet. .... Men vi maae da ogsaa have Fa'er ind, udbrød hun pludselig og foer ud af Stuen.

Da hun lukkede Døren op til Studereværelset, hørte hun Tapper raabe: —

— Nej, det er meget rigtigt. Men jeg skal sige Pastoren, hvad de drikker; de drikker Cognac .... Portvin .... Sher —

— Ja, det har jeg hørt, det har jeg hørt, Tapper.

— Kommer Du ikke lidt ind, lille Mand?

— Jo, nu kommer jeg strax, Gitte. .... Ja, det kan ikke nytte noget, Tapper, jeg giver Dem ikke den Anbefaling.

Naa, ja, ja! naar Præsten ikke vilde, saa vilde han ikke, og Tapper var ikke den Mand, der vilde tvinge Nogen. Han kunde ogsaa nok

komme an den foruden; det var mere for at vise Præsten en Høflighed, end fordi han trængte til hans Anbefaling. Han gik altid den lige Vej, og det gjorde han ogsaa nu. Han vilde gaae til Kongen — lige til Kongen; han fordrede sin Ret, og naar man gjorde det, saa gik man ikke Krogveje.

— Ja, saa gaa De til Kongen, Tapper, for nu gaaer jeg skam ind i Dagligstuen, sagde Pastor Vinge og lod Gjerningen følge paa Ordet.

Han kunde strax see paa Gittes Ansigt, hvad der var foregaaet og omfavnede dem hjertelig, ligesaa glad skjøndt mindre hysterisk end hans Kone. Han drillede Knud, fordi han var rejst til Syrien, skjøndt Lykken var saa lige ved ham, og citerede Goethe.

Da de havde siddet og snakket en god Time, vilde Agnes og Knud tage Afsked, men saa var det strax Thetid, og de maatte absolut drikke en Kop The med.

Saasnart de vare komne hjem til Aabyholm, gik Agnes ind til sin Broder og meddelte ham Forlovelsen.

Baronen blev meget overrasket, og af flere Grunde ingenlunde behagelig overrasket. Men han vidste, hvem han havde at gjøre med, og indsaae i samme Nu, at der ikke var det ringeste at gjøre ved den Sag. Da han desuden afskyede

som Pesten alle Tvistigheder og Rivninger og i Særdeleshed al Familiesplid, som afbrød den behagelige Ro, saa lykønskede han sin Søster med et smilende Ansigt, gik ind og omfavnede Knud, idet han erklærede, at der var Ingen, han heller vilde have til Svoger, — ja, forærede ham endogsaa den næste Dag Altair, som et særligt Bevis paa sit forøgede Venskab.

— I denne Uge kommer han, tænkte Amalie en Formiddag, mens hun stod ved Havestuevinduet og saae ud over Haven paa et Stykke af Landevejen, som kun var til at skjelne fra sine Omgivelser ved en Række Popler, af hvilke de fleste saae ud som Koste, medens et Par større, som Grenene vare kappede helt af, lignede Kæmpearme med knyttede Næver, som strakte sig op fra Snelagnet. — Men idag er det først Mandag, tænkte hun, saa det kan vare hele fem Dage endnu, inden han kommer, — og maaskee har han heller ikke saa megen Hast.

Men Knud havde haft Hast, og hun fik selv Hast med at komme ind i Stuen ud til Gaarden, da hun i det samme hørte Hovslag, og, da hun saae, at det virkelig var ham, med at komme ud og tage imod ham.

— God Dag, Vinge! — Det var smukt af

Dem, at De kom saa snart, sagde hun, idet hun rakte ham Haanden.

— Man kan sagtens længes efter at besøge en gammel Veninde, som modtager En saa venlig, svarede han muntert, idet han svang sig af Sadlen.

Hun smilede og klappede Altairs Svanehals og dens bløde Mule, som skubbede til hendes venstre Albu.

— Ja, han er smuk, sagde Knud. Ja, det er sandt, De har jo seet ham før. — Nu er det min Ridehest.

— Den er ogsaa værdig til at bære Dem, sagde hun; den manglede jo netop kun Vinge for at være en Pegasus.

Branner, der ved Hjælp af det Koøje, hvormed hans Stue skelede ud til Gaarden, var bleven opmærksom paa Knuds Komme, viste sig efter at have ombyttet sin Slaabrok med en sort Frakke. Han rystede meget venskabelig Knuds Haand.

— Har det ikke været en kold Tour? spurgte han, medens han hængte Knuds Jakke op.

— Aa nej, svarede Knud og knibsede noget Sne af Støvlerne. — Det er ikke videre koldt; Vinden er gaaet i Sønden, og vi faaer vist Tø.

Der var endnu en halvanden Times Tid til Middag, som de passiarede hen i Havestuen.

Branner var ikke saa utilfreds med Knuds

Besøg. Mellem ham og Amalie var der ikke skeet nogen forsonlig Tilnærmelse siden hin Strid angaaende Ballet. Hun havde opgivet atter at komme i varig god Forstaaelse med sin Mand og var optagen af andre Planer, og han var for stolt til at ville gjøre det første Skridt, som bestandig blev vanskeligere, jo mindre hun lod til at længes derefter. De havde kun vexlet de koldeste og nødtørftigste Ord sammen. Nu gav en Trediemands Mellemkomst ham en tilstrækkelig Lejlighed til at lade al Surmulen fare og lade, som om der aldrig havde været noget Udstaaende imellem dem. Han var derfor snaksom, ja endogsaa spøgende — naturligvis indenfor Værdighedens strengeste Grændser. Endogsaa Skinsygen mod Knud virkede kun til at krydre hans Tilfredshed. Han følte sig kildret ved den Tanke, at Forsynet kunde vende det onde til det gode, saa at den frygtede Rivals Besøg dannede en Overgang, der ledede hans ægteskabelige Forhold ind i dets gamle Skure, uden Splid som uden Hjertelighed.

Samtalen drejede sig mest om fælles Bekjendte f. Ex. om Sophie Fenger, som nu var bosat i Jylland, hvor hendes Mand var Rector. Hun levede i et lykkeligt Ægteskab med Paulsen, det vil sige, hun fødte ham Børn og plagede ham indtil Afsindighed med Jalousi og Nerver. Hans naturlige Hidsighed blev derved saaledes ansporet, at han

sjelden gjorde noget Skridt uden at forløbe sig. Derimod var han ingen Forløber i sin Videnskab, snarere en Marodeur, der ikke nød synderlig Anseelse, hvilket ikke formildede Sophie, som havde kastet sin Ærgjerrighed paa at blive Professorinde. — Den eneste, som deres Samtale ikke berørte, var hendes Broder, det ethiske Kunstværk. Han var bleven uenig med Politiet og pludselig fordunstet, ligesom Fanden i Folkeeventyrene efterladende en ubehagelig sveden Lugt. Man snakkede om allehaande, til man ophørte at snakke. Australien var det Sted, hvor han ethiserede videre.

Efter Middagsbordet og Kaffen trak Branner og Knud sig lidt tilbage for at ryge i Studereværelset.

— Hør Knud, sagde Branner, da han havde faaet sin Pibe tændt, — sig mig — tænker Du aldrig paa, at Du pludselig kunde døe.

— Nej, svarede Knud, hvorfor skulde jeg det? — jeg mener ikke; hvorfor skulde jeg døe pludselig, men: hvorfor skulde jeg tænke derpaa?

— Et *memento mori* er ofte meget gavnligt, det har ført mange Syndere til Omvendelse.

— Jeg har ingen Lyst til at sende mine Tanker til Ormene. De kan jo selv see om de kan finde dem, naar de engang faaer Lejlighed til at krybe om i deres Værksted.

— Ja, af Ormene skal vi Alle fortæres, sagde Branner, men vi bør tænke derpaa, for at vi ikke skal blive fortærede af de Orme, der aldrig døe.

— En meget god Vending som Aandrighed betragtet, bemærkede Knud uden at lade sig forstyrre, — men de prophetiske Aandrigheder gjør ingen Effect længer, de tilhører en forældet Stil.

— Nej, udbrød Branner, det er en Stil, der ikke ældes, fordi der i den er en Susen af Evighedens Aand, men det er en Stil der forældes, den som I skriver, I moderne gudsfornægtende Forfattere, og det vilde tjene dit Ry ligesaameget som din Sjæl, hvis Du vilde komme til en bedre Erkjendelse.

— Veed Du hvad, sagde Knud, det er Noget, som jeg ofte tænker paa, at vi Forfattere, som nu udskriges for Gudsfornægtere, vi vil maaskee engang — vi eller vore Efterkommere, thi vi er en Række, — være de eneste, som endnu taler om Gud og det guddommelige — om vi end ikke længer gjør Effect ved at sætte «den almægtige Gud» med fede Typer i Slutningen af Digtet. Vi har dog Alle en Svaghed for det guddommelige; — fra gammel Tid af hedder vi jo «de fromme Sangere» —, og Publicum vil lytte til og glæde sig over de smukke, gamle Udtryk, som tilhører en svunden Tid og med den har mistet deres Magt til at vække Splid og Ulykker i Verden.

— En smuk Fremtidsudsigt i Sandhed! sagde Branner. Men undskyld, jeg synes ikke, den viser synderlig Indsigt i den nyere Tids Udviklingsgang. I Digtere danne en solidarisk Række, siger Du, — nuvel, vi Præster gjør det i endnu højere Grad, selv om den apostoliske Rækkefølge undertiden kan være bleven brudt, hvad jeg ikke vil benægte. — Lad os da see os om, for Exempel i dit Hjem, i Aabyholms Præstegaard. Dér sad i Begyndelsen af Aarhundredet en Rationalist af den fladeste Sort — Du veed, hvad det vil sige — hvor langt det endnu er fjernet fra dine og Dines Anskuelser. — Nu sidder dér din Fader, endnu lidt rationalistisk, men dog i Hovedpunkterne temmelig nær ved Orthodoxien. — Hvem vil følge efter ham? —

— En Mand af den yngre theologiske Retning, saa tyk orthodox, at man kan rende Kirkedøre op med ham — det er der ikke den ringeste Tvivl om, svarede Knud.

— Nu vel, sagde Branner, hvad tyder det paa?

— Ja, det er ikke saa vanskeligt at see, sagde Knud. Det tyder paa, at Bevægelsen er gaaet bort fra Theologerne. Hvor er den gaaet hen? ud i Folket, blandt Lægmændene. Den begyndte som en Reform fra oven; nu virker den i Middelstanden; den vil ende som en Reform fra neden. Nu reagere I; — men hvilken Historiker troer alvorlig paa Virkningen af en Reaction?

— Ja men gode Ven, det er jo et rent Postulat, sagde Branner ivrig; trøster Du Dig virkelig til at paastaae, at Mængden af Lægmændene er paa Eders Side?

— Mængden af Lægmændene er altid hvor der er bekvemmest, og det er endnu hos Jer. Men det forudsatte jeg jo heller ikke. Bevægelsen er her netop omvendt, Understrømmen gaaer imod den øverste Strøm, hvilket ofte er Tilfældet. Den ældre Slægt af Lægmænd kan vi sammenligne med min Fader — og det er endda faa, der er saa orthodoxe som han. Men den Slægt, der voxer op, som opdrages af os, af vore Folk i Skjønliteraturen som i Videnskaben, hvorledes bliver den?

— Ja, det skal jeg indrømme Dig, at den seer ikke meget lystelig ud. — Men der er endnu Noget, Du overseer, — det er den religieuse Bund i Folkets lavere Klasser. Lad være, at den ikke er meget levende — den kan vækkes tillive, men den kan ikke rykkes op.

— Nej, det kan den ikke, for den er organisk betinget ved en Slægtudvikling, det er en arvelig Sygdom. Men Slægterne døer — Udviklingen forandres — Tankelivet bliver klarere og ændrer Følelserne .... men det vil tage lang Tid ... en sørgelig lang Tid, det har Du Ret i. —

— Ja, sagde Branner, det vil tage lang Tid,

saa lang, at Eders Meninger til den Tid er forældede. Det er, Gud skee Lov! ikke blot noget helt udvortes og betydningsløst, naar det, der i et dansk Landskab falder i Øjnene, er de mange Kirker.

— Hvad faldt i Øjnene, naar man i Middelalderen sejlede ned ad Rhinen? — Røverborge; — hvad seer man nu? — deres Ruiner, og neppe nok det engang. — Saadan er det gaaet den Tids Aristokrater. Men de egentlige og værste Aristokrater, det er de Troende. Heldigvis er Tiden demokratisk.

— Ja, sagde Branner bittert, den har ikke glemt Visen: *Ça ira — les aristocrates à la lanterne!*

— Ja men notă bene, sagde Knud, for at oplyses ikke for at hænges. Til Diogeneslygten med dem, for at man kan faae det rent menneskelige frem, som ofte er overgroet af de religieuse Fordommes Ukrudt.

Her blev deres Samtale afbrudt af en Tjenestepige, der meldte at der var en Mand, som vilde tale til Præsten.

Branner gik ud i Borgestuen, og Knud ind til Amalie. Han havde ikke Lyst til at disputere længer med Branner, og vidste at Amalie længtes efter ham. Desuden haabede han at være nogen Tid i Enerum med hende og meddele hende sin

Forlovelse. Han ønskede ikke, at hun skulde være under den Tvang, som en Tredies Nærværelse, og det ovenikjøbet hendes Mands, paalagde hende. Saa kunde hun jo ligesaagodt have faaet det at vide ved Visitkort.

Men han havde kun vexlet et Par Ord med hende, da Branner traadte ind:

— Det er da ogsaa rigtig uheldigt, — jeg maa tage bort, — det er en Syg, der skal berettes ude i den aller yderste Spids af Sognet, over en Mil herfra. Og saa i dette Hundevejr, — men der er ikke Noget ved det at gjøre.

Knud havde faaet Ret; det havde allerede tøet et Par Timer, og Sneen var forsvunden. Kun hist og her laae den endnu i nogle smudsiggraae Pletter. Det regnede stærkt.

— Farvel! Ja, Du er her vel, naar jeg kommer hjem, Knud, for Du skal da ikke ride i det Vejr.

— Jeg er nødt til det, svarede Knud, jeg har lovet bestemt at være i Aften paa Aabyholm.

— Ja, ja da. Farvel og Tak for dit Besøg, sagde Branner og gik, lettet om Hjertet ved Tanken om, at Knud ikke kunde blive længe, og tilfreds med sin Gjæstfrihed.

Hos Amalie kjæmpede Fortrydeligheden over at høre, at Knud vilde til Aabyholm om Aftenen, med Glæden over at skulle være ene med ham et

Par Timer; men den sidste vandt Overhaand, og hun hengav sig uforbeholdent til den. Knud var ogsaa glad over at faae en uforstyrret Samtale med hende; det var ham nu ikke nok at faae Lejlighed til at meddele hende sin Forlovelse i Enerum, han vilde nu ogsaa vælge det mest passende Tidspunkt og den bedste Form. Men begge Dele vare ikke saa lette at finde.

Han var heller ikke saa ganske rolig, som det var nødvendigt for at opnaae dette Maal. Det var ikke blot hans Ungdomselskede, hvem han aldrig havde hørt op at elske, som han talte med, men han syntes aldrig at have seet hende saa smuk og indtagende som denne Aften. Den beskedne mørke Kjole klædte hende godt og harmonerede med det stille, fordringsfri Væsen og den dæmpede Sørgmodighed, der i den sidste Tid havde været ligesom aandet hen over det og var udtrykt i hendes Ansigt, som netop var et af dem, der kun synes at kunne blive skjønnere og mere rørende ved at være mærket af Sorgens Stempel. Dette Udtryk var heller ikke nu forsvundet; det var tilstede som den mørke Baggrund, hvorpaa hendes gladeste Smil lyste med dobbelt Klarhed. Ogsaa hos hende syntes han at bemærke nogen Uro, det forekom ham, at ogsaa hun havde Noget paa Hjerte og ledte efter det passende Tidspunkt til at komme frem dermed.

Saaledes sad de en Times Tid og førte en Samtale, som var dem begge temmelig ligegyldig, medens de søgte at lede den hver til sit modsatte Maal, som det stedse blev vanskeligere at naae.

Saa indtraadte der en Pause, og Knud bad hende synge Noget. Hun rejste sig smilende, satte Lampen hen paa Claveret og tog et Hefte Noder frem. Det var det gamle Hefte: Simonis første Sange.

Hun præluderede og sang:

Rislende Aa,
Engblomster smaae,
Brusende Skov ved Søen blaa!
Ofte I slynge i Vaarsolens Glands
Om Eders Sanger en funklende Krands!

Bruser mit Blod
Vildt som en Flod,
Skummende Træer og Stene imod, —
Lul mig til Ro med din Vuggesang
Aa, som en Blomst i dit gyngende Fang!

Sværmer jeg glad
Som Lærken, hvis Kvad
Tolker min Jubel i Solstraalers Bad, —
Smil mig imøde Du duftende Eng,
Red for din Drømmer din Blomsterseng!

Sygner min Aand,
Og har Skjæbnens Haand
Lænket dens Vinger med Sorgens Baand, —
Lad mig da Sø fra din skovklædte Brink
See dine Bølgers solklare Blink.

Lad mig da flye
Skov, til dit Ly,
See gjennem Løvet den sejlende Sky,
Højt fra dit bølgende Bladehang
Høre din Hymnes brusende Klang.

Ak! — Du, hvis Navn
Rummer mit Savn,
Dejlige Nymphe, il til din Faun!
Thi uden Dig han forgjæves paa Rov
Gaaer efter Freden ved Sø og i Skov.

Rislende Aa,
Engblomster smaae,
Brusende Skov ved Søen blaa!
Da skal om os Eders Brudekrands
Funkle i Kjærligheds' Stjerneglands!

Idet hun slog Slutningsaccorden an, kastede hun et Blik over sin højre Skulder til Knud. Han sad sammensunken i Lænestolen med Panden støttet i sin venstre Haand; Udtrykket i hans

Ansigt kunde hun ikke see, da det var overskygget af hende selv. Uden at vende Blikket fra ham, bladede hun om og begyndte paa Forspillet til den næste, som hun kunde udenad. Der gik ligesom en Trækning hen over ham. Hun vendte sig og sang: «Ak husker Du endnu den ensomme Bugt?»

— Kan Du huske den Aften, da det foregik, sagde hun, da den var færdig, — da sagde Du første Gang «Du» til mig, som jeg nu siger til Dig.

Knud havde ikke engang lagt Mærke til at hun havde sagt Du, saa naturlig klang det i hans Øre. Han nikkede.

— Og kan Du huske, vedblev hun, da Du sidst hørte mig synge den Sang, — ja, jeg veed, Du kan huske det, — Knud! hvorfor forlod Du mig dengang?

— Du veed det jo; Du veed jo, at det var samme Aften Du sagde, at Du ikke kunde give en Fritænker din Haand; — hvor kunde jeg saa — men Amalie, udbrød han, idet han sprang op, — hvorfor spørger Du mig? .... hvorfor minder Du mig om en sørgelig Vildfarelse, som vi ikke kan ændre?

— Jo, Knud, sagde Amalie med fast og rolig Stemme, vi kan ændre det, for jeg vil, og jeg er vis paa, at Du vil. Jeg veed, at Du elskede mig

dengang, og at Du gjør det endnu, og den Skranke, der skiller os, har Intet at sige for Dig, naar jeg ikke længer agter den. Jeg handlede i en skrækkelig Vildfarelse, da jeg forskjød Dig, og da jeg valgte Branner, og jeg har bødet for den. .... Jeg har læst engang, at Perserne brugte den Straf at binde et Menneske til et Lig, — den Straf vil jeg ikke lide, og den Branner, jeg engang bildte mig ind at sværme for, er død forlængst. — Knud, Du maa frelse mig, og Du kan det.

— Jeg hverken kan eller maa, svarede han uden at see paa hende.

— Hvad siger Du, udbrød hun næsten skrigende, idet Blodet skjød op i hendes blege Kinder, — er det muligt, at jeg har taget fejl —?

— Nej, Amalie, Du tog ikke fejl, men der er Noget, Du ikke veed .... Noget, jeg kom for at sige Dig .... som vistnok —

— For Guds Skyld, hvad er det?

— Jeg er forlovet med Agnes. —

— Du er forlovet med Agnes, gjentog hun tonløst, som om hun ikke vidste, hvad Ordene betød. — Du skal til Aabyholm. ..... Og jeg, hvad skal der blive af mig? udbrød hun, idet hun sank ned paa Stolen og brast i en krampagtig Graad. —

Knud lagde sin Haand paa hendes Skulder:

— Stakkels Amalie, — græd ikke saadan ...

hører Du ... see paa mig ... jeg bliver vanvittig, naar Du bliver ved saadan.

Hun tog Hænderne fra Øjnene og saae paa ham: —

— Ja men, hvad skal der blive af mig? — jeg kan ikke holde det ud. .... Jeg vilde holde ud med Branner og være ham trofast, hvis vi nogensinde virkelig havde elsket hinanden, hvis vi havde en Fortid sammen, saadan som Du og jeg har, ... jeg vilde gjøre det for den Tids Skyld, det veed jeg, jeg vilde; — og jeg vilde gjøre det uden det, hvis han efter vort Ægteskab havde været kjærlig og god imod mig, havde været villig til at lempe sig efter mig, havde ønsket at forstaae mig og søgt af vinde mig; — som det er, hverken vil eller kan jeg. —

— Det skal Du heller ikke, kjære Amalie, sagde Knud. — Kom, sæt Dig her i Sophaen ved Siden af mig. Vil Du høre mig? —

— Jeg vil høre Alt, hvad Du vil sige, og jeg vil gjøre Alt, hvad Du vil, at jeg skal gjøre, svarede Amalie. — Maa jeg holde Dig i Haanden?

Knud gav hende sin Haand; den rystede lidt. —

Havde hun været lidenskabelig, havde hun beskyldt ham for at have bedraget og forladt hende, havde hun villet lokke ham til at bryde med Agnes, saa kunde han have været fast og

rolig. Men denne blide, smertelige Hengivenhed kunde han næsten ikke udholde. Han vovede ikke at see paa hende og bed sig saa haardt i Læben, at han kunde smage Blodet, for ikke at blive overvældet af sin Bevægelse og forøge hendes.

— Amalie, sagde han — jeg var kommen her for at sige Dig det. Jeg havde ikke ventet, at det skulde komme paa den Maade, men jeg troer, det er godt saaledes. Jeg troer, at vi begge var overbeviste om, at vi elskede hinanden, og at kun taabelige Fordomme har skilt os ad. Men det er godt, at vi engang i vort Liv har talt aabent sammen og veed, at vi ikke har taget fejl af hinanden. Hvormeget vi end bliver skilte ad, vil Bevidstheden herom være os en Glæde.

Han holdt inde et Øjeblik, saae at Amalie nikkede og følte et Tryk af hendes Haand, der ligesom sendte en elektrisk Strøm over i ham, som ildnede hans Blod og jog det gjennem alle Aarerne, bragte hans Kraft til at svulme og dog paa samme Tid lammede den og holdt ham modstandsløs fast. Efter et Øjeblik at have seet paa hendes Ansigt kunde han neppe vende Øjnene bort, og naar han gjorde det, saae han det endnu — dette Ansigt, med de blege, smertelig sammenpressede Læber, de glødende Kinder, de straalende Øjne, som blev mere og mere straalende, til en klar Taare rev sig løs og trillede ned ad Kinden,

som en Dugdraabe paa et Rosenblad; — og han følte hver Taares Fald, som om den var en Draabe af hans eget Hjerteblod. Og jo tydeligere han saae dette Billede, desto mere svandt Agnes bort for ham, skjøndt det var hende, der nu skulde give ham Kraft. Han havde Bevidsthed om hende, som om hun tilhørte en Fortid, der ikke længer vedkom ham.

Hans Kjærlighed til hende var som et Korthus, der blæste om i den Storm, der bragte hans gamle Lidenskab til at flamme op. — Kan den ikke staae selv, saa lad den falde!

— Amalie, raabte han, idet han pludselig brød den pinlige Tavshed og sprang op, — vil Du? .... jeg er din .... jeg forlader Agnes, jeg bryder med hende , . . . jeg vil gjøre Alt, naar Du blot — —

Men Amalie saae paa ham med store forundrede Øjne og rystede paa Hovedet.

— Du veed ikke, hvad Du siger, Knud; Du vilde fortryde det igjen, Du maa fortryde det. — Nej, det maa ikke skee. — Du maa ikke gjøre Agnes ulykkelig, hun elsker Dig ligesaa højt som jeg .... hvis det er muligt. Forsynd Dig ikke mod hende, mod mig har Du ikke forsyndet Dig.

— Ikke forsyndet mig imod Dig? — Amalie, dersom Du vidste, hvor groft jeg har syndet, der-

som Du kjendte det Liv, jeg har ført, ... Du kan ikke engang ane det, og blot en Anelse derom vilde besmitte din Sjæl. .... Jeg er en Usling! jeg fortjener ikke, at Agnes og Du skulde elske mig, ikke, at Du blot skulde have et bedrøvet Øjeblik for min Skyld. — Glem mig og sørg ikke over, at jeg ikke kan blive din. — Men tro mig, Amalie! naar jeg siger Dig, at jeg har været Dig værdig, og hvis jeg var bleven din, saa veed jeg, at jeg aldrig var bleven Dig uværdig. .... Men nu, — nu var det bedst for din Tanke aldrig at dvæle paa saa elendig en Gjenstand.

— Tal ikke saadan, Knud! — Naar Du siger det, troer jeg at Du har forvildet Dig, og jeg tilgiver Dig det. Men hvordan skal jeg nogensinde tilgive mig selv, at jeg er Skyld deri?—

— Nej, det er ikke din Skyld; Du har jo kun villet det bedste.

— Det var Skjæbnen, der skilte os, mumlede hun og foer sammen, da Knud brød ud i en tvungen Latter: —

— Skjæbnen? — ja, var der endda en Skjæbne, jeg kunde skyde Skylden paa og forbande! .... var der et Forsyn, jeg kunde knytte Hænderne imod, og mod hvis Braad jeg kunde stampe! ... Men der er ingen anden Braad end min egen, og jeg kan kun som Skorpionen bore den i mig selv og lide af dens Gift. .... At tænke sig, at det

Alt kunde være blevet anderledes, — at jeg selv kunde have gjort det anderledes, — gjort Dig lykkelig og selv — aa, det er utroligt! — Han lagde Hovedet ned paa sine Arme, og en voldsom Hulken rystede hans Legeme.

En Haand blev lagt paa hans Skulder, og han saae op. Dér stod hun for ham, høj, rolig og mild. Den frygtelige Lyd af en Mands Graad havde gjengivet hende hele hendes Styrke, hun tænkte ikke paa sig selv og paa sin haabløse Stilling, hun følte ingen Smerte, undtagen Bevidstheden om ikke at have været för ham hvad hun kunde været.

— Knud, det nytter ikke at klage og fortvivle, ... lad os ikke tænke paa Fortiden.

— Og Fremtiden da? .... ja, ikke sandt, min er skjøn og glimrende! .... jeg gjør hvad man kalder en god Carriere. — Men hvis jeg nogensinde glemmer dine Ord: «Og hvad skal der da blive af mig?» — —!

— — Jo, det er netop dem, Du skal glemme, Knud. — Det var letsindige, taabelige, egenkjærlige Ord, saadanne Ord, som man ikke blot udtaler men mener, naar man ikke elsker, og Du veed, jeg elsker Dig. .... Nej, men Du talte om, hvor godt det var, at vi engang fik talt aabent sammen og kom til en fuld Forstaaelse. Dengang hørte jeg det som i en Drøm og forstod det ikke

rigtig. Men det er Ord, som vi skal huske, det pure Guld, som ikke smelter i Lidenskabens Ild. Vi er ikke blevne skilte ad iaften, men vi har fundet hinanden, og der er Intet, der kan berøve os hinanden. .... Ikke sandt, Du tænker dog ikke saa lavt om mig, at min Kjærlighed kun skulde hige efter at besidde Dig og ingen Tilfredsstillelse føle ved at vide sig gjengjeldt? —

— Vilde det være saa lavt tænkt? spurgte Knud med et let Smil over hendes Idealisme. — Ja, jeg tænker alt stort og ædelt om Dig og troer paa Alt, hvad Du siger mig. .... Bliv ved at tale, Amalie! der er Intet godt ved hvad jeg kan sige, men dine Ord er som en beroligende Musik.

Hun smilede og tog Plads paa en Stol ved Siden af hans.

— Kan Du huske engang vi aftalte, at vi skulde tænke paa hinanden paa en bestemt Tid? — Nu behøver vi ikke at aftale det sammen. Vi veed, at vi altid tænker paa hinanden, at selv om vi har tusind andre Smaatanker, er vi dog aldrig ude af hinandens Sind.

— Ja, hvor jeg tydelig husker den Aften. Jeg stod oppe paa Højen, og Træerne susede og hviskede rundt om, som om de kaldte paa Dig, og ganske svagt kunde jeg skimte Maanen oppe bag Skyerne, som den søgte at trænge sine Straaler igjennem; men de kunde ikke naae til mig,

ligesom Du ikke kunde. — Og kan Du huske en anden Gang — —

Og nu begyndte de at udvexle og opfriske Smaaerindringer. De talte om Fortiden, som om Fremtiden tilhørte dem, de glemte at de snart skulde skilles. — Pludselig lød der syv brustne, klirrende Slag fra Stueuhret. Knud foer sammen, som om der var sprunget Noget inden i ham.

— Nu maa jeg bort, Amalie, sagde han, idet han rejste sig med en Kraftanstrengelse.

— Allerede? sagde hun blegnende. Bliv lidt endnu; husk paa, det er sidste Gang vi taler saadan sammen, første og sidste Gang. — Hun syntes, hun havde Ret til at holde paa ham; hun havde jo staaet tappert imod Fristelsen, og der var jo ingen Fare ved at de sad og talte sammen.

— Jeg kan ikke blive længer, jeg kommer endda senere til Aabyholm, end jeg lovede. Og vi maae jo dog snart skilles.

Hun rejste sig.

— Ja men, det er jo en skrækkelig Regn. Du kan da ikke ride i det Vejr.

De traadte sammen hen til Vinduet. Det øsede ned, og Regnen skyllede ned ad Ruderne, som om der bestandig blev slaaet Vand paa. Den faldt raslende gjennem Træerne, og med en dump Larm paa Straataget, blev sendt ned af Straaene i Tagskjægget som af tusind smaae Vandrender,

pladskede i Pytterne og sprang op fra Trappens Stentrin i smaae Vandspring.

— Her er kvælende hedt inde, sagde Amalie og lukkede et Vindue op. Men han mærkede, at det var for at paavirke ham ved rigtig at lade ham høre Regnen, og saae et Smil om hendes Læber over dens Styrke. Idet hun bøjede sig for at sætte Krogen paa, viste hendes Figur sig i sin fulde Skjønhed, og hendes Arm strejfede hans Kind. Den kolde Luft strømmede ind, gjennemisnende hans ophidsede Nerver med en halv vellystig Gysen, og hans Knæe rystede under ham.

— Hør nu blot! Du bliver aldeles gjennemblødt og kan blive alvorlig syg, Knud. Agnes vilde blive vred baade paa Dig og mig, hvis Du tog ud i saadan et Vejr. Til Aabyholm kan Du jo komme hver Aften.

— Nej, Amalie, — jeg maa — jeg maa bort.

— Hvorfor? stammede hun, forvirret ved hans vibrerende Stemme, der neppe kunde faae Ordene frem, og idet samme gav hun et let Skrig fra sig. Et Vindstød havde blæst Lampen ud, som stod paa Claveret tæt ved Vinduet, og de vare indhyllede i dybt Mørke. Det var Forløberen for en Byge, som de hørte rase i de fjerneste Træer og hurtig nærme sig, — som en vild, uimodstaaelig Naturmagt, der vilde kaste sig over dem og skylle dem ned i Dyndet.

— Jeg skal sige Dig hvorfor. Fordi vi kan modstaae Vejret udenfor, men ikke det i os selv. Fordi Du vil gjøre Alt, hvad jeg vil. — Fordi vore Kinder gløde, og jeg veed, hvorledes det ender, hvis jeg bliver blot fem Minutter endnu. — — Forstaaer Du saa, at jeg maa bort? —

Havde der været Lys, vilde han have seet dyb Rødme og Bleghed jage hinanden over hendes Kinder, medens han talte. Hun rakte ham Haanden: —

— Farvel Knud! —

Hurtig gik hun hen og lukkede Døren op til Spisestuen, hvor der brændte en lille Lampe uden Skjærm, som skjød en smal Lysstraale ind i Stuen.

— Ak! jeg kan jo ikke engang give Dig en Kappe med, min Mand har sin paa.

— Jeg er hærdet paa mine Rejser .... det har Intet at sige. .... Bryd Dig ikke om mig.

— Ikke om Dig? — hvem i hele Verden skulde jeg da bryde mig om?

Han slyngede pludselig sine Arme om hende, krystede hende til sit Bryst, idet han næsten løftede hende op i sine Arme, og trykkede et Kys paa hendes Læber.

— Saa meget faaer Agnes afstaae til Dig. — Farvel Amalie! —

Han vadede over Gaardspladsens Pytter, mens

Regnen faldt som et Skybrud. Da han lukkede Stalddøren op, modtoges han af Altairs Vrinsken. Ved Skjæret af en Svovlstik, der øjeblikkelig slukkedes, var han saa heldig at opdage Hovedstolen paa en Jernknage ved Baasen og Sadlen paa Væggen. Han strøg Grimen af og gav den Bidslet i Munden, en simpel Trense, thi Araberne vilde ikke vide af Stangbidsel. Mens han spændte Buggjorden, kom en Dreng løbende med en Lygte, der slukkedes i Døren. Han gav ham nogle Mønter, uden at vide hvor meget, og trak Hingsten ud. Idet han svang sig i Sadlen, saae han et oplyst aabent Vindue, som en Kvinde bøjede sig ud af, og han galoperede bort.

Ved Korsvejen i Landsbyen strammede han Tøjlen. Den halvanden Mil lange Vej over Broen, for største Delen elendig Vej, i et fuldstændigt Ufø̈re, var en utaalelig Tanke. Han havde kun været dér engang før og maatte ride største Delen i Skridt, da Altair ikke kjendte Trav.

Regnen pidskede ned, gjennemblødte Benklæderne ved Knæene og drev allerede ned i de lange Støvler.

— Jeg bliver alligevel vaad som en druknet Mus, og et koldt Bad kan maaskee være sundt ovenpaa denne Exaltation, tænkte han og lod staae til ned mod Aaen. — Det havde ikke været noget videre vaadt Efteraar, og den kunde ikke være

synderlig opsvulmet. Han kjendte et Sted lidt ovenfor Fiskerhuset, hvor der var god Sandbund, saa man ikke stod i Fare .for at hænge fast i Mudret.

Et Par Minutter, og han hørte dens Brusen. Han holdt ved Bredden, hvor dens sorte, hvidkammede Bølger væltede forbi ud i Mørket, hvor de mødtes med deres større Brødre fra-Søen, hvis Larm overdøvede deres. Skoven paa den modsatte Bred, usynlig gjennem Mørket og Regnen, rystede de vaade, tunge Kroner som i søvndrukne Kuldegysninger.

Det var ikke just indbydende. — Aaen krævede et Offer om Aaret, hed det; — dum Kjærlingesnak. Han havde vovet sig for vidt til at vende om. Og hvilken Araber vilde vel betænke sig paa at sætte over den Pyt Vand med saadan en Hest? —

Et Tryk med Schenklerne, og Altair vadede gjennem Vand og Siv; — endnu et, og den svømmede i Bølgerne, der isnende slog ham op over Knæene, da den første Gang tabte Fodfæstet. Knud lagde Tøjlen paa dens Hals for ikke ved et pludseligt Stød at forvirre den ved et Ryk, holdt sig fast i den lange Manke med venstre Haand og klappede dens Hals med den højre for at berolige den, — at den kunde tage Aandedrættet jevnt og dybt, den første Betingelse for en Svømmer, —

medens han samlede dens Kraft med Sporerne og tilkastede den arabiske Opmuntringsraab. — Strømmen var stærk, men Hingsten stærkere. Den fik atter Sand under de arbejdende Hove, vadede endnu engang gjennem Sivene og stod i Græsset. Den rystede Hovedet, saa at den sendte et lille Douchebad ud af sin lange hvide Manke, vrinskede og satte i Firspring op ad Skovvejen.

Mange Tanker jog gjennem Knuds Hjerne, medens han foer saaledes gjennem det tykke Mørke, der kun spredtes glimtvis, naar Hestehovene slog en Gnist af en Sten paa Vejen. — Han syntes, at han var kommen over et Vendepunkt, og Aaen, som han havde lagt mellem sig og Gjenstanden for sin gamle Lidenskab, var som en Streg under det første Afsnit af hans Liv. Det var smerteligt at skilles derfra, det var som at løsrive en Del af sit eget Jeg, men det var hans Pligt ikke blot mod Agnes men ogsaa mod Amalie. Bort fra det til Aabyholm, Skuepladsen for den nye Epoche, til en Kvinde, han beundrede, som elskede ham, og som kunde blive hans, til Rigdom og sorgfri Skribentvirksomhed! — Og hvor meget havde han ikke endnu at virke! Han erindrede sin Samtale med Branner og følte sig besjælet af ny Kamplyst; — og nu ikke længer det Mod, Livsleden giver, ikke blot Tilintetgjørelsens Kamplyst; — ikke længer Titansangens

mørke Toner mod «den gamle Forsagelses Sang,» — nej: —

Lustig in die Welt hinein
Gegen Wind und Wetter,
Will kein Gott auf Erden sein,
Sind wir selber Götter,

sang han med Wilhelm Müllers dristige Ord til Schuberts ligesaa dristige Melodi, men afbrødes af en kort, tør Hoste. Han kom til at tænke paa Horats' Ord, at den Vise kan være Alt, Skomager, Konge og Gud — men han kan faae Snue, og paa Heines Digt, hvor han vandrer langs Stranden om Natten og træder ind i Fiskerhytten til sin Elskede som en Gud, der besøger Menneskenes Døttre, men først forlanger en Kop The med Rom «thi i saadan en Natteluft fryse ogsaa vi, vi evige Guder, og vi faae let den guddommeligste Snue og en udødelig Hoste.» — En udødelig Hoste? — maaskee ogsaa en dødelig. —

Hovslagene klapprede paa Brosten og aftvang dem et Par røde Gnister; — et Lys glimtede og hoppede forude. Han red allerede op ad Aabyholms Gade, mellem de lange Ladebygninger, og strax efter holdt han ved Trappen, sprang af og kastede Tøjlen til den gamle Groom, som, da han hørte Hovslagene, havde bemærket til Kudsken:

«Det er, den Une stejle mig! min Araber» og var ilet hen til Hoveddøren.

— Gnid ham godt af, Jakob, han har ikke et tørt Haar, raabte Knud.

— Under Bugen, mente Jakob.

— Føl selv efter.

— Kors! ja det ka' nok hænd's, han er vaad, sagde Groomen, da han havde anstillet den anbefalede Prøve og førte den hen til Stalden. — —

— Vilhelm, fly mig Klæder, ellers døer jeg! Jeg er saa vaad som en Dukand, raabte Knud, idet han traadte ind i Baronens Stue. —

— Saa er Du vel heller ikke vaadere. Men Gud bevares! hvor har Du dog været? —

— I Aaen; — jeg satte over den.

— Er Du splittergal, Menneske! raabte Baronen inde fra det andet Værelse, hvor han hentede noget Tøj; — er Du en forlovet Mand, og indlader Dig dog paa saadanne Eventyr?

— Netop fordi jeg er forlovet, Du, sagde Knud, idet han skiftede Klæder; — Længslen tillod mig ikke Omvejen rundt over Broen. — Jeg var nemlig ovre hos Branners, skal jeg sige Dig. — Desuden, er det Noget at gjøre Ophævelser over? — jeg skulde mene, vi to har redet i Regn og sat over Floder før. — Rigtignok var Vandet bansat koldt, men det er ikke mer end et Par Minutter, siden vi svømmede derude, og nu er jeg baade

tør og varm, saa det har sgu ingen Fare. — Se saa! — nu troer jeg nok, jeg er tilstrækkelig præpareret til at fremstille mig i Dameselskab. —

Han traadte ind i Dagligstuen, og Agnes foer ham om Halsen.

— Du er rigtignok præcis, Knud! Lige paa Minutten halv otte. Og jeg blev bange, Du ikke kom, for det er jo et gyseligt Vejr. Er Du ikke bleven vaad? —

— Mine Benklæder blev temmelig vaade, men jeg fik et Par af Vilhelms, og nu er jeg tør som en Philolog.

— Kom saa! — nu skal vi til vore Contorforretninger. —

— Hvad er det?

— Ja, nu skal Du bare see, raabte Agnes, og nynnende Valsen af Faust dandsede hun foran ham ind i et lille Kabinet, — det samme, hvor han Balaftenen havde truffet Simoni. —

De svære grønne Silkegardiner vare trukne for Vinduet, en Brændeknude buldrede i Kaminen, en Sølvlampe lyste over det lille Skrivebord. Der laae en opslaaet Skrivemappe med et beskrevet Stykke Papir. Paa den ene Side af det elegante Skrivetøj stod en Æske Visitkort, paa den anden Side en Stabel smaae Convolutter og en Æske med Frimærker.

— Kan Du gjætte, hvad der staaer paa disse

Visitkort? sagde Agnes smilende; — nej, det er Du naturligvis for dum til. Dér skal Du see. Jeg har selv bestilt dem, og jeg har sat dit Navn øverst, for nu er det Mode, at Damens Navn skal staae øverst, og det er saa dumt altid at løbe efter Moden. — Og her har jeg skrevet en Liste over dem, der skal sendes Kort til. Navnene staaer noget uordentlig, som de faldt mig ind; jeg begyndte med dem, der var paa Ballet. Se dem igjennem. Der mangler vist en Del af dine Bekjendte.

Knud løb Listen igjennem og føjede en Snes Navne til.

— Se saa, nu begynder vi. Du skal sidde her ved Mappen og skrive Adresser, — for saa faaer mine Bekjendte din Autograph med det samme. Jeg dikterer Dig Navnene, sætter Frimærker paa og lægger Visitkort i Convolutterne. — Her er den første: — Fru Hofjægermesterinde L. Spand, Egekjær per Sorø. —

— Færdig, sagde Knud og lukkede Convolutten.

Egekjær laae en Milsvej Nordvest for Aabyholm og selvfølgelig paa et Sted, hvor der hverken fandtes Ege eller Kjær. Vand var der overhovedet ikke andet af end det i Vandposten. Denne var af en særdeles sindrig Construktion; der var anvendt meget paa den paa Grund af Vanskeligheden

ved at skaffe Vand — maaskee ogsaa paa Grund af dens Navneslægtskab med Familien. Den var derfor en Gjenstand af stor Interesse for Liebhavere. Men denne Gang var utvivlsomt Brevposten endnu interessantere, da den Klokken fem bragtes ind i Egekjærs Dagligstue.

Den formaaede dog ikke at tildrage sig Frøkenernes Opmærksomhed. De to landlige Skjønheder vare komne fra Billardet, og Emilie, den yngste, havde beskyldt Anna for Snyderi. — Anna nægtede det ikke; hun vidste af Erfaring, at det kunde ikke nytte; men hun gik over til Angreb, idet hun kjørte op med et Par Smaaerindringer, hvilke Emilie besvarede, indtil denne Disput ligesom alle andre mellem de to Søstre endte i det, som Kammerjunkeren i et lyst Øjeblik havde døbt «det skimlede Spørgsmaal». Det drejede sig om den Kjendsgjerning, at Anna for et halft Aar siden havde skamredet Emilies Skimmel, mens hun laae syg. «Men jeg skal nok betale Dig det, naar jeg kommer op paa din Fuchs,» tilføjede Emilie. — Anna nærede ikke Frygt for, at det skulde skee, og hvis det virkelig lykkedes hende, saa vilde hun (nemlig Fuchsen) kaste hende (nemlig Emilie) af, eller trykke hende (endnu stedse Emilie) flad, hvilket hun (denne Gang Anna) aldeles ikke vilde fortænke hende (nemlig Fuchsen) i, da hun (nemlig Emilie) altid var saa hoven.

Det var da Disputen paa dette Punkt var kjørt fast i maalløs Forbittrelse, at deres Moder holdt et lille Brev i Vejret og udbrød: —

— Nej, se engang her, kjære Børn! hvad kan det dog være? — det seer næsten ud som et Forlovelseskort.

Et Forlovelseskort! — var der Noget i den hele vide Verden, som kunde forsone de to landlige Skjønheder i et fælles Had til den øvrige Verden — og paa anden Maade kunde de ikke forsones — saa var denne mægtige Talisman netop et Forlovelseskort. Det var i ethvert Tilfælde et Forbittrelsens Udsæd. Var Forlovelsen blandt deres kvindelige Bekjendte, saa vakte den Misundelse mod Vedkommende og Foragt mod Mandkjønnet, fordi den viste hvilket Væsen og hvilke Egenskaber, det satte Pris paa; — var den blandt deres mandlige Bekjendtskaber, saa var det en uhørt Krænkelse for dem selv og Afbrydelsen af en af de Broer, over hvilke de havde haft Udsigt til at trænge ind i Ægteskabets Land.

Som en Følge heraf henvendtes øjeblikkelig deres Blik paa det lille Brev.

— Luk det dog op, Moder, sagde Anna, — staa ikke dér saa dumt og see paa Udskriften, hvad nytter det?

— Nej, hvad nytter det? gjentog Emilie; — men det ligner hende.

— Jeg lukker jo op, alt hvad jeg kan. — Naa, det maa jeg sige! — Baronesse Agnes Redtz —

— Og? — for Satan hvem fler? raabte Kammerjunkeren, idet han sprang op af Gyngestolen og kastede Berlingeren hen ad Gulvet; — hun har vel ikke forlovet sig med sig selv.

— Nej, vist ikke. Men kan I ikke gjætte det, Børn? — I kan bestemt gjætte det. —

— Sikken Snak! udbrød Emilie; — hvor skulde vi kunne gjætte, hvem hun har — kastet sig hen til?

— Knud Vinge.

— Knud Vinge! gjenlød det i en improviseret trestemmig Kanon.

— Ja, det kan man kalde, — det er net, bemærkede Anna. Det skulde slet ikke undre mig, om Baronen nu gik hen og giftede sig med Mejersken, siden de er blevne saa demokratiske. Han førte jo ogsaa Ballet op med en Præstekone.

— Og saadan som Herr Vinge gjorde Cour til mig! udbrød Emilie. Det er saamænd Synd at sige, at jeg opmuntrede ham; jeg vilde ikke have ham for aldrig det. — Men det er oprørende at tænke paa — for Agnes' Skyld.

— Med en radikal Forfatter; — jeg for — — jeg — nej, jeg fatter det ikke, sagde Kammerjunkeren og kastede sig ned i Gyngestolen.

— Det manglede bare, at det skulde være en Jøde, sagde Anna.

— Han er da i det mindste Fritænker, supplerede Emilie.

— Og saa sender de ovenikjøbet Kort! afsluttede Ruslædersjunkeren.

V.

The end is come of pleasant places,
The end of tender words and faces,
The end of all, the poppied sleep.
Swinburne.

En Søndag Formiddag Klokken henad to steg Knud og Agnes op ad Casinos Trappe. De gik langsomt og standsede paa den første Afsats. Medens de gjorde de sidste Trin, saae han i det store Spejl, at han var temmelig bleg og mager, og hun stirrede ind i sit eget bekymrede Ansigt.

— Hvor Du er forpustet, sagde hun. Det er rigtig slemt med den Stakaandethed. Jeg synes, den er taget til i de sidste Dage.

— Ja, jeg sætter din Taalmodighed paa Prøve, kjære Agnes, — ogsaa ved Musikprøven, tilføjede han med et Smil.

— Det kan Du rolig, svarede hun. — Du er vist i det Hele ikke rask idag.

— Aa jo; det var kun det gamle. Nu er det ovre igjen, og vi vil videre. — Hvor de er muntre deroppe!

De gik op ad den sidste Trappeafsats, drejede tilvenstre og lukkede Døren op til den lille Sal.

Et fornøjeligt Virvar af Toner slog dem imøde. Jo, de vare muntre heroppe; de vare overstadige vare Instrumenterne, som de altid ere i de sidste Takter af en Haydnsk Finale; der var ingen Brystsyge i disse Blæsere, ingen Stakaandethed i disse Hoboer, og ikke saa meget som Tiendedelen af et Secund standsede disse Violinbuer paa den Tonestige, de foer op og ned ad; der var end ikke den svageste Skygge af Døden blandet i det udødelige Toneværks straalende Lune.

De blev staaende ved Døren, indtil Slutningsaccorden havde lydt, og Dirigenten vinkede af. Saa gik de hen langs den bageste Væg og satte sig paa en af Yderpladserne ved Vinduet. Det var en straalende klar Vinterdag udenfor, og det gjorde et underligt forstyrrende Indtryk at træde ind i dette kunstige Mørke og Lys; Dagslyset udefra søgte at trænge gjennem det smudsiggrønne Gardin og naaede i en smal, vifteformig Lysstribe ved den ene Side forbi Magasinovnen med dens Bjerg af rødglødende Kul bag Risten ud i det mørke Rum under Logen. Udenfor dens spinkle Række Jernsøjler straalede og glimrede Alt i Lampelyset, der i den disede Luft hængte en gigantisk Glorie over Hovedet paa det summende Orchester, spejlende sig i Strygernes blanke Træ,

Blæsernes krumme Messing og Apollo Musagetes' Broncepande og Skuldre. De fleste Instrumenter vare i Bevægelse. Uden Orden og Harmoni løb Tonerne mellem hinanden, smeltende sammen i en dæmpet, klar, urolig og vibrerende Lydmasse, i Slægt med det blege Gaslys, der dirrede over Orchestret. For den uindviede syntes det ganske meningsløst; men den, der havde hørt Stykket indøve, gjenkjendte her en Stump af et Thema, dér en hyppig forekommende Violinfigur, hist et vanskeligt Hoboløb. — «Det er ligesom en Febersygs Fantasier, der kun forstaaes af den, der kjender Patientens tidligere Liv», sagde Knud.

Men Agnes, der sad fordybet i sine Tanker, saae forfærdet paa ham, da han talte om Feber. Han lo:

— Din lille Nar, det er jo kun Orchestret, der har Feberfantasier.

— Hvorfor bruger Du saadanne stygge Billeder? — de gjør mig angst.

— Det er et smukt Billede. Du skal see, naar Dirigenten vil, bliver Orchestret snart rask. Det gjør jeg ogsaa, søde Agnes.

— Ak, Du troer jo ikke, der er nogen Dirigent!

Der var en Mængde Tilhørere. Hoved ved Hoved fyldte de Baggrunden af Salen under Logen. Paa Bænken udenfor den sad enkelte priviligerede Personer, Medlemmer af Choret, Solosangere og et Par Componister. Ved et Bord tilhøjre sad et Par

Herrer, som uddelte Stemmer; deres Hverv var næsten tilende, kun et Par blaae Hefter laae foran dem paa Bordet. Damerne sad paa deres Pladser foran Orchestret; — kun nu og da indfandt sig en efternølende Herre. —

— Seer Du den Dame dér henne paa Yderpladsen med det hvide Slør? hviskede Agnes, — er det ikke Amalie?

— Jo, sagde Knud. — Og dér staaer jo Simoni ved Siden af hende.

— Ja, det gjør han ogsaa. Hvem mon det er, han taler med? — Jeg mener den høje Mand med Kunstnerhaar og Fløjelsfrakke.

— Det er vist en Pianist, som skal udføre Claverstemmen i hans Fantasi, svarede Knud og hostede, — en tør, hul Hoste, der lød gjennem hele Salen og fik mange til at see derhen. Ogsaa Simoni vendte sig og fik Øje paa ham.

Dirigenten slog en lille Reveille med Taktstokken paa Nodestolen for at afbryde Orchestrets Summen: —

— Vil De tage det Sted igjen ... fire Takter før Bogstav K; .... har De det allesammen? — fire Takter før Bogstav K, mine Herrer! .... Kvartetten alene. — Pas nu paa dér, ingen Crescendo i Primoviolinerne; — ganske rolig — ganske rolig.

Taktstokken gik ned, Musiken faldt samlet ind.

Da de faa Takter vare spillede igjennem, og Orchestret faldt tilbage i sin forrige irregulaire Virksomhed, kom Simoni og Amalie hen til dem.

— Min Gud, hvor De seer svagelig ud, udbrød Amalie, som ikke havde seet ham siden hin Aften i Susinge Præstegaard. — Sødeste Agnes, hvad skal vi finde paa for at faae ham rask?

— Ja, det var en grim Maade, Du anmeldte din Nærværelse paa, sagde Simoni. Den Hoste maa Du lægge af, hører Du, Mand. Forresten seer Du bedre ud end igaar. Du har da faaet lidt Kuleur.

Hans Bleghed var veget for en stærk Rødme i Kinderne, og hans Øjne straalede.

— Det er Musikens Skyld; det er saa fornøjeligt at høre, skjøndt det kun er Stumper, og jeg er uhyre spændt paa at høre «Havet».

— Ja, det er ikke fersk, naar jeg selv skal sige det, og et Bad kan være styrkende for Dig. Det er naturligvis dine Nerver, der er overspændte. Det er Kjærlighedsbekymringer, Baronesse.

— Er Choret paa sin Plads? raabte Dirigenten.

Almindelig Bevægelse blandt Herrerne langs Væggen.

— Nu er Flodbølgen i Anmarsch, sagde Simoni, vi vil snart høre dens Brusen. — Idet han vendte sig, mødte han Dirigentens Blik.

— God Dag, god Dag! — naa, saa tager jeg Deres Composition for.

Simoni bukkede.

— Fantasien af Simoni, mine Herrer! — For at De nu kan forstaae hvad der bliver spillet, saa skal jeg forklare Dem Indholdet. Texten er af Knud Vinge. Den første Sats — maa jeg bede de Herrer være stille med de Instrumenter!

En Fagot standsede saa brat i et Løb, som om den var snublet, faldet og besvimet med det samme, og en Clarinet krøb i en forhastet Decadence fra en svimlende Højde helt under Jorden af Undseelse; et Par Violiner lod, som om det ikke var dem, der havde sagt Noget.

— Den første Sats er en instrumental Indledning, som svarer til det første Stykke i Digtet. Digteren skildrer her, hvorledes han ligger ved Bredden af Havet om Aftenen efter Solnedgang, da Skumringen sænker sig ned over det. Saa synes han, at han hører ligesom Stemmer, menneskelige Røster, gjennem Havets Brusen. — Saa kommer den anden Sats, Damechoret, der synger Okeanidernes Sang. Den handler om den havopstegne Venus' Fødsel; hun er en Datter af Lysets Gud, Apollo, og Havet, Thalatta. Det er Overgangen fra Chaos, det uformelige Stof, til den ordnede, harmoniske Skjønhed . . . en Slags hedensk Skabelseshistorie, forstaaer De nok. — Den tredie

Sats er en Solo, ... ja, den faaer De nu at høre, — den er noget mere reflecterende, og saa kommer endelig det samlede Slutningschor. .... Orchestret har nu især at lægge Mærke til Introductionen, at vi dér faaer Stemningen rigtig frem, Indtrykket af det ubegrændsede, umaadelige. — Pas paa Nuanceringen! at De ikke lægger noget Tryk, men spiller accurat hvad der staaer, med Crescendoer og Buer og saa videre. Og saa at Damechoret rejser sig strax og begynder pianissimo lige efter Firmatpausen. — — — Altsaa! —

Dæmpet og ligesom i det fjerne begyndte Musiken; — Contrabasserne efterlignede en ensformig bølgende Brusen, medens de dæmpede chromatiske Violinstrøg mindede om Vindens Susen gjennem Siv og Strandgræs; men dette var kun Accompagnement for Melodien, som udførtes af Celloer og Violaer, understøttede af Blæserne; det var en trist, næsten nedtrykkende Melodi, men tillige var der noget højtideligt over den; — det var ligesom et afbrudt Thema, der begyndte igjen og varieredes men aldrig kunde afsluttes i sig selv; det syntes at vente paa Noget og forberede det. — Kom dette ventede Noget, da Hoboer og Clarinetter begyndte at skrige op paa en saa underlig umotiveret Maade? — — Taktstokken klapprede heftig paa Nodestolen: —

— Nej, nej, nej! De Maager maae vi have

ganske anderledes Liv i. Pas paa Takten! se paa mig. .... Om igjen — lad mig see — de tre sidste Takter.

Medens han med den udstrakte venstre Haand holdt Violinerne tilbage, opmuntrede han med kraftige Taktslag og Tilraab Hoboer og Clarinetter og vinkede af, da de vare i bedst Gang.

— Bedre; — meget bedre. — Om igjen, — samme Sted.

Han gjentog de samme Bevægelser, men denne Gang vinkede han ikke længer af, men lænede sig magelig tilbage, lod Taktstokken nonchalant gaae sin Gang gjennem Luften, nikkede smilende til Simoni og saae paa sit Uhr.

Det var aabenbart ikke disse vildt skrigende og kredsende Havfugle, Themaet havde ventet paa; tvertimod syntes de at have gjort det endnu mere melancholsk. ... Og Knud lyttede, urolig og forventningsfuld; det syntes ham, at ogsaa han ventede noget ubestemt, dunkelt, en Flodbølge, der var i Anmarsch, og hvis dumpe Brusen han kunde høre; men snart imødesaae han den med en knugende Angst, som om den maatte gaae over ham og knuse ham, snart med Længsel, som om den vilde løfte ham og bære ham frem over Skjær og Grunde. ... Han lyttede: Themaet ventede endnu. Men nu kom maaskee dette Noget, — Begyndelsen af en ny, sagte Melodi, som smeltede sammen

med det og optog det i sig, med en ganske ejendommelig Klangfarve, snarere som vokal end som instrumental Musik. Paa et Vink af Dirigenten rejste Damechoret sig. Musiken døde hen pianissimo, og efter en kort Pause begyndte Choret ligesaa sagte og fjernt. Nu kunde man skjelne Ordene i hin Melodi, «Okeanidernes Sang over Havets natlige Bølger.»

Det begyndte mørkt og tungt, medens Chaos' Taage og Mørke endnu rugede over Thalatta ligesom det Tryk, der som en Mare tyngede paa hans Bryst, men livligere og forhaabningsfuldt klang det, da Lysets Gud kom Vindene til Hjælp og spredte Taagerne; — det fortabte sig i en sød og salig Beruselse, da Guden favnede det befriede Thalatta, og deres Elskov gjennemaandede al Naturens Fred; — men Alt jublede og vibrerede i Henrykkelse, da Aphrodite dukkede op af Thalattas Moderskjød, da Chaos' sidste gigantiske Skygger styrtede sig i Afgrunden, og Naturen bøjede sig under hendes Liliescepter.

Nogle Damer, der ikke kunde faae Plads i Logen ovenpaa, blev lukkede ind. Man rykkede tættere sammen paa Bænken. Knud slyngede sin Arm om Agnes' Liv og trykkede hende fast op til sig. De sad bagest, hvor Ingen lagde Mærke til dem. Hun saae ham kjærlig og lykkelig ind i Øjnene og havde glemt al sin Frygt; — han saae

ogsaa ganske rask ud. Selv følte han sig nu let og glad — kun opfyldt af en selsom Uro.

Saaledes blev de siddende sammen ogsaa under Begyndelsen af Soloen, som fra Havet og Aphrodite hævede sig til en Apostrophe til Himmelhavet, hvis evige Strømme, Verdens Pulsslag, hvirvler Kloder som Sandskorn, og til Venus Urania, Skjønheden i Verdensaltet. — Han var imidlertid bleven bemærket, og af og til rettedes et Blik mod ham. Han mærkede det og trak sin Arm bort fra Agnes. Hans Uro tog til, og han følte atter hint Tryk for Brystet. Men Varmen og Osen fra Kakkelovnen og Gassen, de mange Menneskers Aandedræt, Overtøjets Uddunstninger og Bræddelugten gjorde naturligvis Atmosphæren trykkende og Aandedrættet tungt. — Og nu var det jo snart forbi. — Han rejste sig og lænede sig med den højre Arm til Ryggen af Bænken, da efter et kort energisk Forspil i Allegro maëstoso det samlede Chor faldt ind: —

Rul frem de mørke Bølgers Rad,
Du dybe Hav, rul frem!
Saa mangen Sejler stolt og glad
Har vugget sig paa dem; —
Hvor bølge nu de tusind Flag?
Hvor blinke deres Sejl? —
Du glatter over Flaaders Vrag
Dit blanke Himmelspejl.

Du ændres ej paa Mandens Bud,
Som skaber Jorden om,
Snart slettes Snekkens Skumspor ud,
Hans Vej staaer gold og tom;
Selv Seklers Skare sporløst flye
Bort fra dit blanke Glar,
Ej Alderdom, kun Vredens Sky
Din Pande rynket har.

Du byder ej tilfals din Skat,
Skjult for vort Øje boer,
Dybt gjemt i din azurblaae Nat,
Dit Perlestjernechor;
Du lokker vor Beundring ej,
Du tager den i Storm,
Mens selvtilfreds Du vugger Dig,
Dit eget Maal og Norm.

Snart mild og smilende, snart kaad,
Snart vild, snart vemodsfuld
I Taager svøbt og som i Graad,
Snart klædt i Solens Guld;
Dog skjønnest, naar din mørkblaae Plan
Er Døds og Farers Hjem, —
Rul frem Du dybe Ocean.
Du evig frie, — rul frem! —

Den sidste Efterklang af den sidste brusende Accord blev afbrudt af Violinbuernes Klappren paa Nodestolene, — Orchestrets Applaus til Componisten; Dirigenten bøjede sig smilende over mod Simoni og klappede med Taktstokken i den flade venstre Haand; Simoni havde bukket og vilde bukke endnu engang, da et højt Skrig fik ham til at vende sig om og hurtig ile hen mod Baggrunden af Salen.

— Hvad var det? spurgte Dirigenten. —

Der blev en Mumlen rundt om, først længere nede men hurtig nærmende sig.

— Det var nok en Dame, der besvimede, sagde en Violinist, som havde rejst sig. —

— Naa ikke Andet; er det Noget at skrige for? —

— Nej, sagde En af Choret, de siger, En har faaet en Blodstyrtning.

— Herregud!

— Det skal være Digteren selv — Knud Vinge.

— Hvad for Noget! — Orchestret møder imorgen Klokken et. — Prøven er endt, raabte Dirigenten hurtig, skyndte sig ned af Forhøjningen og gik derhen, hvor Folk var stimlet sammen.

Agnes havde kastet sig over Knud, som laae sammensunken paa Bænken. Blodpletter paa dens

røde Betræk og hvide Træindfatning, paa Gulvet og paa hans Klæder. Ved Siden af dem Amalie, besvimet i Simonis Arme. — Det evige Ocean havde rullet sin Flodbølge frem; den var gaaet over ham, havde knust ham og efterladt ham som et blodigt Lig. —

Dirigenten hviskede Noget til En af de assisterende Herrer, som hurtig fjernede sig for at faae fat i et Par Vogne. —

— Prøven er endt, gjentog han noget barsk, og de nysgjerrige fjernede sig. — Salen var snart næsten tom. Kun oppe paa Orchesterpladsen vare nogle Herrer ifærd med at lægge deres Instrumenter i Kasserne.

Næsten samtidig kom Knud og Amalie til sig selv.

— Jeg har ventet saadan Noget i de sidste Dage, sagde han; det var uheldigt, at det skulde indtræffe netop her.

Den assisterende Herre meldte, at Vognene holdt dernede.

Knud rejste sig og gik ned, understøttet af Dirigenten og Simoni. Agnes og Amalie omfavnede hinanden og fulgte bag efter.

— Følg Amalie hjem, hviskede Baronessen til Simoni og trykkede hans Haand, idet hun var ifærd med at stige ind.

— Maa jeg ledsage Dem, Fru Branner? spurgte

han. — Hun nikkede; de satte sig ind i den anden Droske.

— Til Hotel d'Angleterre, raabte Dirigenten til Kudsken og satte sig ligeover for Baronesse Agnes.

De kjørte langsomt bort.

Knud gik i Seng, saasnart han var kommen op paa sit Værelse, og der blev sendt Bud efter Lægen. Han kom efter en halv Times Forløb. Det var en høj, mager Mand med sort, glat Haar, der var strøget paa tvers over den høje Pande for at skjule dens Skaldethed, sorte Bakkenbarter, sort, tætknappet Frakke, sorte Benklæder og en høj, skinnende sort Hat under Armen. Han trak sine sorte franske Handsker af, følte paa Pulsen, som var meget lille, trak sine sorte Øjenbryn i Vejret og rystede paa Hovedet.

Derpaa beordrede han, at man skulde vaage nøje over ham, og at Patienten skulde have Is og fuldkommen Ro. Feberen vilde tage til og blive stærkest om Aftenen. Der vilde mulig indfinde sig Delirier.

Derpaa rystede han endnu engang paa Hovedet, sagde at han vilde see til Patienten den næste Dag Klokken tolv og fjernede sig med lydløse Skridt.

En Tjener ventede ham paa Gangen og sagde, at Baronen ønskede at tale med ham.

— Anseer De det for meget farligt? spurgte Baronen, da Doctoren traadte ind.

— Hm! ja — seer De — eet Stød kaster ingen Mand i Graven.

— Men det kan komme igjen, sagde Baronen.

— Ja, — hm! — det kan komme igjen; — det er Sagen.

— Og De troer, at det vil komme igjen?

— Det er ikke usandsynligt. — Det seer mig næsten ud til at være en Phtisis, som han har samlet sammen i længere Tid, og som er bragt til Udbrud ved en Forkjølelse.

— I længere Tid, siger De?

— Ja, jeg mener i Løbet af et Par Aar. Deres Ven, har han ikke levet — jeg mener, har han ikke haft vel lystige Dage — og — hm! — Nætter? —

Baronen blegnede. — Det var ikke blot, ikke engang i første Instans, den egoistiske Frygt for hans eget Helbred, men endnu mere den Tanke, at han havde hjulpet med til at nedbryde Helbredet hos et Menneske, paa hvis Liv hans Søsters Lykke beroede.

— Kunde det være Aarsag til en Brystsyge? spurgte han efter en Pause. —

— Man har Exempler derpaa, svarede Lægen. — Men der kan ogsaa være andre Grunde —

maaskee et arveligt Tilfælde, — det vilde være værre. —

— Nej', jeg troer ikke, sagde Baronen, — jeg har aldrig hørt Tale om noget saadant i hans Familie.

— Hm! — det kunde ogsaa være en individuel physisk Disposition. — Tillad mig — er Herr Vinge maaskee en Slægtning af Herr Baronen?

— Han er forlovet med min Søster, svarede Baronen.

— Virkelig; — meget sørgeligt — hm! meget —

— Troer De ikke, der er noget Haab?

— Ja, seer De, Herr Baron, ved Videnskabens — og Guds — Hjælp kan der udrettes meget. Vi ville haabe det bedste, svarede Doctoren og trak sine sorte Handsker paa, paa en trøstende Maade, som om han sagde: «Seer De disse Hænder, Herr Baron, som jeg saa omhyggelig tildækker? — nu vel! ved dem udriver Videnskaben — eller Gud, for at indrømme Overtroen sit,— aarlig tohundrede Liv fra Dødens Svælg.» — Derpaa anbefalede han sig, og idet Baronen saae efter ham, før han lukkede Døren, satte han sin sorte Hat paa, paa en ligesaa trøstende Maade, idet hans Nakke sagde: «Læg Mærke til dette Kakkelovnsrør! under det koger min Hjerne Læge-

drikke mod alle Dødens Gifter.» — Og derpaa forsvandt han ved en Bøjning af Corridoren. —

Det gik ganske, som han havde sagt med Knuds Feber. Agnes vilde ikke tillade nogen Anden at vaage hos ham; det var hende desuden dog umuligt at sove. Han fantaserede stærkt, navnlig da Aftendæmringen formørkede Værelset.

I Begyndelsen spillede hun selv Hovedrollen i hans Fantasier. Han indbildte sig, at han sejlede med hende, eller at de red sammen i Aabyholms Skove, og hun græd ved Tanken om, at han maaskee aldrig vilde blive rask nok dertil. «Agnes» hviskede han pludselig, «Du skal ikke være bange for at sætte over Aaen med mig; Altair kan bære os begge, og de Andre kan ikke følge os. Se dér kommer de allerede oppe paa Bakken og vil fængsle mig, fordi jeg har dræbt Branner; — den Hund! han fortjente ikke, at hans Blod skulde plette mine Klæder.» — Maaskee havde dette Navn drevet hans Tanker i en anden Retning, thi han begyndte at fantasere over et nyt Thema. — «Hvem det var, der red forbi os, Frøken Koch? — det var Baron Redtz og hans Søster. Han skal være en ganske flink Fyr, men har ødelagt sig ved et vildt Liv. — Ja, det er sørgeligt med disse Udsvævelser i Ungdommen, man kommer til at bøde derfor siden. — Men hun vilde ikke have ham, fordi han var Fritænker, og saa forfaldt

han, Stakkel.» — Saa bevægede han sine Fingre, som om han plukkede en Blomst itu og mumlede: «Edelmann — Bettelmann — Schuster — Major — Doctor, — Burgmeister, — Schneider, — Pastor. — Aa, — De behøver ikke at gjøre Rækken længere! den ender netop, hvor den skal; se, her er det sidste Blad — Pastor — Pastor Branner,» raabte han, rejste sig halft i Sengen og knyttede Hænderne; «den Barbar! men jeg har hevnet os begge; det er hans Blod dér paa Bænken, paa mine Klæder og paa Gulvet. — Flygt bort med mig Amalie! men vi vil have Agnes med; jeg vil ægte jer begge — ligesom Helten i en chinesisk Roman, ha, ha, ha! —»

Han havde grebet Agnes' Haand, medens hun puslede om ham for at faae ham til at lægge sig ned paa Puden og samle Tæpperne om ham. Hun lagde hans ned under Tæppet, og han faldt hen i en urolig Hvile, uden at flere Fantasier yttrede sig i Ord.

Agnes sad ved hans Seng, tænkte paa hvad han havde sagt, og søgte at faae Rede paa de vildsomme Traade. Det havde gjort hende bedrøvet, men hun vidste jo nu engang, at hun kun ejede hans Hjerte halft. — Ligemeget! — han havde hendes helt. —

Doctoren kom og var hverken synderlig utilfreds eller tilfreds; Patientens Tilstand var, som

han havde ventet det. Han forbød Agnes at vaage, i alt Fald den følgende Nat, da hun saae meget angrebet ud, og gav Anvisning paa en udmærket Vaagekone.

Simoni og Amalie kom for at spørge til hans Befindende. Ogsaa en Mængde andre Folk, Bekjendte af Baronens og af Knud og Fremmede, som interesserede sig for Digteren, lod daglig spørge til hans Befindende og sendte senere Frugt og Blomster.

Den næste Dag kom Simoni tidlig, inden han gik til sine Informationer, og han og Agnes gik sammen ind i Sygestuen. Knud sov. —

— Hvorledes har han haft det? spurgte de Vaagekonen.

— Jo Gudskelov! han har ligget ganske stille i en fuldkommen lithurgisk Tilstand, svarede hun med et indsmigrende Knix.

Simoni kunde ikke lade være at lee: —

— Da var han dog ellers ingen Ynder af Lithurgien. —

— Hvad mener Konen? hviskede Agnes.

— Formodentlig lethargisk. — Uden Fantasier, hvad? —

— Ja, aldeles ikke fantaseret, sagde Vaagekonen, meget glad over at være kommet med et technisk Udtryk, som Lægfolk ikke forstod. — Han har sovet som en Guds Engel, tilføjede hun,

og Udtrykket i hendes Ansigt tillod ingen Tvivl om, at hun ansaae Søvnen for de Saliges Hovedsysselsættelse, og at dette var et vigtigt Dogme i Vaagekonernes Mythologi. —

Doctoren kom til sædvanlig Tid og erklærede, at Feberen var taget betydelig af.

Han traadte ind i Sygestuen hver Dag Klokken tolv præcis. En Dag beskyldte Uhret ham for at komme fire et halft Minut for sent, men det viste sig, at det havde Uret. Der var noget særdeles beroligende i den Maade, hvorpaa han ved Slutningen af Besøget trak sine sorte Handsker paa, pillede lidt ved Sengetæpperne, som han lagde omhyggelig tilrette om Patientens Hals, stak Haanden i Frakkelommen og gik. Vaagekonen var ikke utilbøjelig til at troe, at han med den af Handsken beskyttede Haand fangede noget af Feberen og begravede det i sin Brønd af en sort Lomme. — Han gav bestandig de samme Ordrer i lidt varieret Form, uden Tvivl de bedste, thi det gik stadig, om end langsomt fremad. Da det var kommet saa vidt, at Knud begyndte at længes efter at komme op og talte derom, føjede han en ny, ligesaa constant Ordre til, idet han hver Dag sagde til Baronessen: «Lad De ham kun blive liggende et Par Uger endnu.» Da denne Formel havde staaet paa halvanden Maaned, og Knud havde resigneret med Hensyn til at komme op,

forandredes den pludselig til: — «Lad De ham kun blive liggende et Par Dage endnu», og efter en Uges Forløb hed det: «Imorgen kan han maaskee komme op et Par Timer; — men ikke før jeg har været her.» Knud nærede en Mistanke om, at den sidste Indskrænkelse skulde bevirke, at han den næste Dag sagde accurat det samme og saaledes narrede ham, ligesom Værtshuset, hvorpaa der stod «Morgen umsonst» narrede sine Gjæster. Men han fik virkelig Tilladelsen den næste Dag.

En Uge derefter maatte han begynde at gaae lidt ud. Det var nu i den tidligste Foraarstid, d. v. s. det var fuldstændigt Vintervejr, undertiden endogsaa temmelig ubehageligt Vintervejr, men Almanaken paastod at Foraaret var begyndt, og sværmeriske — navnlig stærkt patriotiske — Folk sporede allerede Foraarsluften og følte sig trætte af den, naar de gik. Knud blev ogsaa hurtig træt, naar han gik; men det kunde jo have andre, mere reelle Grunde.

Naar det var særlig mildt i Vejret, Solskin og stille eller kun lidt Vestenvind, kunde han i Pelsværk kjøre ud til Langelinie og spadsere dér med Agnes under Armen. Det var een af hans Hovedfornøjelser.

En anden havde han, naar Simoni og Amalie kom om Aftenen, hvilket var temmelig hyppigt;

Amalie var nemlig bleven i Byen. Hendes Moder var svagelig; det havde tjent som Paaskud. Naar de vare der, blev der altid musiceret et Par Timers Tid, men ogsaa naar de vare alene, spillede Agnes daglig for ham. — Men han var bestandig meget nedstemt og melancholsk, skjøndt han søgte at skjule det for Agnes.

Endelig lod det til, at Foraaret begyndte at tænke paa at opfylde de Pligter, som Almanaken og sværmeriske Folk saa længe paa en beskjemmende Maade havde mindet det om. Buskene begyndte at blive grønne langs Langelinie, paa Kastelsvolden og i Haverne ved Strandpromenaden, og i de grønne Buske kvidrede Fuglene saa lystig, som om Foraarsluften klarede deres Struber.

Knud fik Lyst til at komme ud paa Landet, navnlig for at see sine Forældre, som vare saa bekymrede for ham. Lægen mente, at han kunde have godt deraf, men nærede Mistro til Præstegaarden. Men da han havde indhentet Oplysninger og faaet at vide, at den var temmelig ny og solidt bygget, ikke led af Fugtighed og laae lunt og saa langt fra Aaen, at dens Aftentaager ikke kunde trænge op i Haven, gav han ham Tilladelse til at boe dér. Agnes fulgte med og skulde ogsaa boe i Præstegaarden. —

Det var et smukt, klart Vejr, da de en Formiddag stod af ved Stationen og kjørte ad Aaby

til i Præstens Vogn. I Skoven, som de kom igjennem, var Bøgen lige udsprungen og stod saa skinnende grøn, at det næsten skar i Øjnene. Store dunede Blade vuggede sig ud over Vejen og glindsede i Sollyset. Hvide Anemoner overvældede Græsset. Paa en aaben, ryddet Plet i Skoven hang de smaae Bøgetræer fulde af vissent kobberfarvet Løv, der raslede som Metal. Egetræer, imellem dem, tegnede deres mørke Zikzaklinier mod den lyse Himmel; paa de nærmeste saaes de svulmende Knopper. Yderst tilvenstre dannede et Elmekrat et violet Belte, og en Række unge Popler rødmede. Ligefor dem stod en mørk Granskov noget borte foran de høje lyse Bøge som en takket, gammel mosgroet Mur om en Have. — Løvet hvislede blødt og fyldte Luften med sin friske, syrlige Lugt; Hjulene, der rullede let over den bløde Vej, udsendte en behagelig pibende Lyd som Sang af store Græshopper. Gjøgen kukkede uafbrudt, og af og til hørte man lidt til Nattergalen.

Fru Vinge, som stod i Døren, gav et lille Skrig fra sig af Glæde og Forfærdelse, da hun saae sin elskede Søn igjen saa mager og huløjet. — Men hun kunde ikke tænke sig Muligheden af at miste ham og nærede det bedste Haab til den gavnlige Indflydelse af Præstegaardens Beværtning og Landluften.

Præsten og Agnes delte hendes Haab, skjøndt ikke slet saa sangvinske.

Knud ikke. Han følte sig omtrent som i de sidste Dage før Blodstyrtningen. Allerede tre Dage efter sin Ankomst blev han overfaldet af en ny om Eftermiddagen, mens han var ene i Haven. Han skjulte Blodpletterne med Jord og Løv og gik strax i Seng under Paaskud af Hovedpine. Han bandt Sengetæppet fast for ikke at kaste det af sig i Feberheden, som snart indfandt sig og tiltog ud paa Aftenen.

Der gik Vogn til Kjøbstaden efter Huslægen, Doctor Jessen; han kom ved Middagstid.

Det var en gammel Ven af Præstefamilien; en lille, stærkt bygget Mand, med sort, krøllet, uldent Haar, der var noget graasprængt, og lignende Skjæg, tæt studset, som gik sammen i en lille Spids under Hagen. Han var en Mand med megen Dygtighed i sit Fag og et udmærket Humeur; begge Egenskaber havde en velgjørende Virkning paa hans Patienter. Han havde altid været overordentlig afholdt af dem, især de kvindelige; — maaskee var det derfor, han var Pebersvend.

Agnes sad hos Knud, da han traadte ind. —

— God Dag, Herr Vinge, sagde Jessen, — og god Dag, Frøken Baronesse! Dem har jeg jo

slet ikke seet, siden De blev forlovet; maa jeg ønske Dem til Lykke.

— Det er kun en mager Lykke, sagde Knud smilende.

— Du veed nok, jeg er lykkelig ved at være din, enten Du saa lever eller døer, svarede Agnes.

— Det maa De slet ikke tænke paa, sagde Doctoren; — døe, naar man lige er bleven forlovet med saadan en Kvinde, lægges i den sorte Jord, naar man lige er kommen paa den grønne Gren — ih fy for Pokker! .... Og nu skulde De jo netop til at være rask, da De er kommen herud. Men De har forkjølet Dem, De har vist sværmet i Maaneskin, — det er det skam for koldt til — hi, hi, hi! .... Hundrede ti — ja, nogen Feber har De jo. — Sig mig, har De siden haft — —

Han saae, at Knud blinkede til ham og gjorde en næsten umærkelig Haandbevægelse mod Agnes.

— Hvad det var, jeg vilde sige, — rettede Doctoren sig, som forstod Vinket og vilde opsætte Spørgsmaalet til de under et eller andet Paaskud kunde faae Agnes ud. —

— Nej, I maae ikke skjule Noget for mig, sagde Agnes, hvad nytter det til? — jo mere forberedt jeg er paa Alt, hvad der kan komme, desto roligere kan jeg være, desto mere kan jeg være til Trøst og Nytte. — De vilde spørge, om han havde haft mer end den ene Blodstyrtning,

og jeg frygter, han maa have haft det, siden han ikke vilde have, jeg maatte høre Svaret.

— Ja, igaar Eftermiddags, sagde Knud. — Den var ikke saa voldsom som den første.

— Hm! ja jeg frygtede det nok, vi maae være forsigtige — meget forsigtige. Han sad endnu et Kvarters Tid, fik alle Sygdommens Enkeltheder at vide og gav sine Raad. — Saa rejste han sig og sagde Farvel.

Inden han forlod Præstegaarden, trøstede han Fru Vinge med at det kun var en Forkjølelsesfeber; man burde være yderst forsigtig, men saa vilde ogsaa «Tingene klare sig». Derpaa satte han hende i godt Humeur ved at tale om, hvad det var for et smukt Par, og hvormeget han glædede sig til at komme med til deres Bryllup. «Det bliver ogsaa smukt, for det kommer nok til at staae i Paradiset eller Elysium, hvis der er saadan Noget til,» tænkte han ved sig selv, idet han satte sig tilrette i Doctorstolen. — —

Knud var bleven en Smule opmuntret af Jessens Besøg, men sank snart tilbage i dyb Melancholi og Haabløshed. Han følte sig saa udmattet, at det syntes ham en Umulighed at komme til Kræfter igjen. Efter den korte Ebbe i Morgentimerne mærkede han atter, at Feberens Flod kom anstigende, og han frygtede at dens Bølger skulde skylle ham bort, ud paa Dødens Hav,

kraftløs som han var til Modstand. En Angst greb ham, Naturens horror vacui, Rædsel for Tilintetgjørelsen, som han skammede sig over. «Jeg vil see min Død lige i Øjnene som det uundgaaelige; — Frygt for det visse er ringere end Frygt for det uvisse.» Men naar han havde beroliget sig noget for sit eget Vedkommende, saae han Agnes' yndige Ansigt og nagedes af Sorg over hendes Skjæbne og af Fortvivlelse og Forbittrelse paa sig selv, fordi han havde undergravet sit eget Helbred. Frygteligst af Alt var ham dog næsten den Tanke, at han kunde være fra sig selv, naar han døde. —

— Sig mig, sagde Knud den følgende Dag til Jessen, — troer De, at jeg vil fantasere eller være ved min Bevidsthed i min Dødsstund?

— Men Gud bevares! hvorfor taler De om Deres Dødsstund? — den kan saamænd være mange Aar borte. —

— Kjære Doctor Jessen, hvad skal dog de Fraser til, som Ingen af os troer paa? Jeg kan bedst lide at see Alting lige i Øjnene, og hvad Agnes angaaer, saa er hun ikke et Barn, som behøver at tage Piller i Sukkergodt.

— Nej, det er vist, hun er ikke noget Barn, og hvis hun var det, vilde hun være «det dejligste Barn, jeg i mit Liv har seet.» — Hi, hi, hi!

— Naa, vi er altsaa enige om, at min Død kun er et Tidsspørgsmaal.

— Ja-a, — men bedste Herr Vinge, det er Døden jo egentlig altid.

Knud kunde ikke lade være at lee af den Glæde, Doctoren øjensynlig følte ved atter at være gledet udenom det ubehagelige Punkt: —

— Nu vel; men betragtet saaledes, hvad vil De saa svare paa mit Spørgsmaal? —

— Ja, saa seer De nok, det bliver temmelig vanskeligt at besvare. Jeg kan kun sige saameget, at det er muligt, at De vil fantasere, og det er muligt, De vil være ved klar Bevidsthed.

— Meget forsigtigt, bemærkede Knud smilende.

— En Læge bør altid være forsigtig; sagde Jessen. — Det er desuden det eneste, der er at sige. Vi lever alle — kjære Herr Vinge! — vi lever alle paa Muligheder, som en dansk Philosoph har sagt. Det er virkelig en fortræffelig Bemærkning.

Da det lod til, at Jessen atter vilde ind paa en Degression, spurgte Knud: —

— Hvis jeg altsaa fantaserede, troer De saa, at mine Fantasier vilde gaae i religieus Retning? Jeg har hørt om flere Brystsyge, der hensov under Klokkeringning og Englesang. —

— Jo, sagde Jessen, og det er vist en meget behagelig Dødsmaade.

— Meget muligt, men jeg har altid foretrukket det ubehagelige for det bedrageriske. Jeg har ikke Lyst til at sætte mig selv eller Andre Blaar i Øjnene, og jeg er bange for at mine Forældre, som er meget bekymrede for min Sjæl, saa vilde troe, at jeg var bleven grebet af Guds Naade og omvendt paa Dødslejet. Der vilde maaskee blive gjort Reclame dermed; — det er mig mere pinligt at tænke paa, end De maaskee kan troe.

— Naa, ja jeg troer nok, jeg kan trøste Dem for saa vidt, sagde Jessen; det vilde ikke let kunde finde Sted hos et Menneske, der ikke er religieust.

— Nej naturligvis, saadan rent løbsk løber Nerverne ikke, sagde Knud; men jeg har ogsaa været religieus engang i min Barndom og mine Drengeaar, og jeg veed at Sygdom ligesom Alderdomssvaghed kan svække de senere Bevidsthedslag og bringe de tidligste frem i en minutieus Klarhed.

— Jo, det er sandt nok, jeg har haft kuriøse Exempler derpaa, i min Praxis, men jeg troer ikke, at det kunde skee ved Deres Sygdom.

— Naa, De har ikke haft Exempler derpaa ved Svindsot?

— Hm! ved Phtisis, mener De; — nej aldrig. —

— De rettede mig, er Phtisis da ikke det samme som Svindsot? spurgte Knud.

Doctoren satte et halft polidsk, halft forlegent Ansigt op og purrede sig i Haaret: —

— Jo, det er sgu egentlig præcis det samme; men jeg skal sige Dem, der er mange, der ikke veed, hvad Phtisis er, men Svindsot veed de Alle hvad er, og er saa dødsensangst for den, derfor siger jeg aldrig Svindsot — hi, hi, hi! — Men Dem kan man nu engang ikke narre. Det hører til mit Fag at narre Folk, naar det kan nytte dem, men det hører til Deres Fag ikke at lade Dem narre — at see lige durch gjennem Folk.... Hvad det var, vi kom fra om Phtisis, — den er forresten ikke saa forfærdelig, som Folk bilder sig ind; — jeg har oplevet de mærkeligste Exempler paa, hvordan Folk kan komme sig af den —

— Ja, men den galoperende. —

— Ja, Død og Pine, Phtisis florida! den maa De tage Dem i Agt for, for faaer De den, saa gaaer De skam i Frø. — Naa, Farvel Herr Vinge, sagde Doctor Jessen og gik.

Agnes blev glad over at høre, at Knud dog ikke havde galoperende Svindsot. — «Skulde jeg virkelig ikke have den!» tænkte Knud; «aa, han har bestemt villet narre mig; forresten er det jo ogsaa det samme, hvad jeg døer af. —

Ikke uden Grund mente Knud, at hans For-

ældre med Begjærlighed vilde gribe Alt, der kunde udtydes som et Tegn paa en forandret religieus Overbevisning. At han skulde døe som Fritænker var dem næsten en ligesaa pinlig Tanke, som den at han skulde døe; selv bildte de sig ind, at det var den pinligste Tanke. Hans Fader havde ofte talt med ham derom, uden at det havde ført til noget Resultat, undtagen at det havde forøget den pinlige Stemning hos dem begge. Fru Vinge bad Agnes tale med ham derom: «Dig vil han heller høre; — Dig kan han bedre forstaae,« sagde hun grædende; «det kan ikke nytte, hvad jeg siger.» — Agnes nægtede at plage ham dermed og forstyrre den korte Tid, de maaskee kun havde at være sammen i, med disse Spørgsmaal.

Imidlertid tog Feberanfaldene af, og Knud kom bestandig mere og mere til Kræfter. — Efter tre Ugers Forløb begyndte han atter at komme op, først et Par Timer ad Gangen, senere hele Dagen, og da det var i den varme Sommertid, kunde han snart liste lidt ud. Han gik om som Skelettet i Huset, hvad han selv spøgende kaldte sig.

Han spøgede ofte og var i langt bedre Humeur. Efterhaanden som Kræfterne tog til, voxede Livslysten i Styrke, og med den Troen paa at han skulde komme sig. «Saa havde Jessen dog Ret, at det ikke var galoperende Svindsot,» tænkte han.

Kun foruroligede det ham, at han hostede og spyttede lidt Blod.

— Eftervirkninger, sagde Jessen, — det kan ikke saadan forsvinde paa engang. Men I er ogsaa unge og kan give Tid. — Han kom næsten hver Dag. — Ikke fordi De længer har det nødig, sagde han til Knud, men jeg holder nok af at faae en Passiar med Dem, — hi, hi, hi! — Det er ikke tidt, man har saadanne Patienter. —

Knud var let at berolige. I lange Tider havde han ikke befundet sig saa vel tilmode. Der var intet Tryk for Brystet, og Aandedrættet gik let. Og hvor Agnes var lykkelig og forhaabningsfuld! alene hendes glade Smil kunde gjøre ham rask. Og hvor han elskede hende! hvor godt passede denne Kjærlighed sig ikke netop nu for ham! Der var ingen sandselig Lidenskab deri men en uendelig velgjørende Ømhed, Beundring og Taknemlighed.

Ofte spadserede de sammen ned langs Aaen og satte sig under den store Bøg, hvor han havde truffet hende hin Sommeraften. De talte meget om den Rejse, de vilde gjøre til Syden, hvor han skulde komme sig helt. — En Gang da de havde sat sig i Lystkutteren nedenfor Klint-Pavillonen, sagde Knud: —

— Her er det for koldt for mig at sejle,

men til næste Aar skal vi sejle paa langt skjønnere Vande.

— Ja, paa Venedigs Kanaler, sagde Agnes, hvor jeg glæder mig til at see Venedig!

— Nej, ikke dér, svarede Knud med en let Gysen. Jeg vil ikke til Venedig, — men paa Neapels Golf og i det blaae Middelhav. —

En Dag i Slutningen af Juli gik de op til Aabyholm. Efterat have spadseret langsomt gjennem Lindealléen, gik de over i Stalden for at see til Araberne.

Altair vendte sit Hoved, da Døren knirkede, og vrinskede mod sin Herre. Han klappede den paa Ryggen; den bøjede sin Hals og gned sit Hoved op ad hans Arm.

— Veed Du, hvad jeg havde stor Lyst til, Agnes? spurgte Knud.

— Til at ride en Tour sammen med mig? — Blot, Du ikke kan have nogen Skade deraf.

— Det troer jeg ikke. Jeg føler mig saa rask, og det har aldrig anstrengt mig at ride. — Og vi er fritagne for at blive rystede i Trav.

— Som Du vil, sagde Agnes, naar vi ikke rider for vildt; kan der vel ikke være nogen videre Fare derved. — Jacob, vil Du sadle Altair og Vega. —

— Rolig, min Dreng! — Du faaer ikke nogen

Vægt idag, der er værd at tale om, sagde Knud, idet han satte Foden i Stigbøjlen.

De red ind i Skoven. Bøgeløvet, der vuggede sig ud over Vejen, havde ombyttet sin silkebløde Glands fra Foraaret med en mørkegrøn, læderagtig Blankhed, der kastede Solstraalerne tilbage som smaae grønne Spejle. — De red langsomt saa tæt ved hinanden, at han kunde bøje sig over og lægge sin afmagrede Arm om hendes smekkre Liv, medens Hestene, vuggende de lange Halse med de svagt flagrende, hvide Manker, slentrede hen ad Vejen. Paa de smaae Enge, der laae i kjølig Skygge, og de større, solbelyste med en mørk Skygge ved Kanterne, duftede Høstakkene. Paa aabne, ryddede Pletter hævede det fine blomstrende Miliegræs sig karmoisinrødt i Sollyset om Træstubbene og de unge Bøge, mellem hvilke en opskræmmet Raa pludselig satte afsted i lette Spring. I Grøfterne trak smaae Bønderpiger Jordbær paa Straae. Guldsmedenes Vinger tindrede i Lyset, hvide Sommerfugle som løsrevne Blomster flagrede i de grønne Skygger, Luften var fuld af Svirren og Summen. En Høg, der lydløst sejlede hen over deres Hoveder, drog sin Skygge hen over de underste Bøgegrene. — Den syrlige Skovlugt og den søde Duft af Hø, vilde Roser og Spiræa blandede sig med de ramme Uddunstninger fra Hestenes varme Hud. — Af og til klingrede

en Sten under deres Hove; Sadeltøjet knirkede; Trensernes Sølvringe klang som smaae Klokker, naar de tyggede Bidslerne og rystede Hovederne, og en Skumklat faldt ned paa Vejen eller paa deres Knæe. Pludselig raslede det i Løvet, og en Skovdue kastede sig ud, med klapprende Vingeslag, lige foran Hestenes Hoveder. De foer sammen og satte videre i Galop, og strax efter holdt de paa det øverste af en ryddet Bakke, som skraanede brat ned mod Søen.

Saa langt Øjet kunde naae langs denne Bred, væltede det friske Grønne sig over de store Bakkedrag ned mod det vuggende og blinkende Blaae. Det samme Syn paa den anden Side af Søen ved Dyrehaven tilvenstre for Sørup Mølle. —

— Sygner min Aand,
Og har Skjæbnens Haand
Lænket dens Vinger med Sorgens Baand, —
Lad mig da Sø fra din skovklædte Brink
See dine Bølgers solklare Blink,

sang Knud. — Se Agnes! — er det ikke et Syn, som kan gjøre en Halvdød levende?

— Ikke mig, hvis Du var død, — svarede Agnes.

Han førte hendes Haand, som han holdt i sin, op til sine Læber og trykkede et brændende Kys paa den.

— Endnu har Du mig, og jeg har Dig og Livet og den straalende Natur. Og jeg sidder paa en Flyver, som man skulde troe kunde kaste selve Sotens gule Hest Støv i Øjnene, hvis den forfulgte mig endnu. —

De red i kort Galop hen ad en anden Skovvej og vare snart ved Udkanten, hvor der var et lukket Led. Hestene satte dem over, let og sikkert, som en Brændingsbølge sætter en Baad over et Rev, og nu gik det i flyvende Firspring hen ad Markvejen mod Aabyholm.

— Saadan, — det er langt bedre end Trav for en Brystsvag, raabte Knud.

Med opspilede Næseboer indsugede de fire Væsener vellystig den krydrede Luft. — Rugen bølgede om dem som en grøn Sø; over deres Hoveder kvidrede usynlige Lærker deres jublende «Excelsior!» —

— Hvad siger De til det? spurgte Knud Doctoren den næste Dag, da han havde fortalt ham om deres Udflugt; — Agnes var som sædvanlig tilstede.

— Ja, det var jo uforsigtigt at gjøre saadan Noget uden Doctorens Tilladelse, svarede Jessen. — Forresten troer jeg ikke, der kunde være nogen synderlig Fare derved.

Lad ham kun more sig lidt og være glad,

Stakkel, tænkte han. Det er den sidste Opblussen af Livskraften, før Branden slukkes. —

— Agnes, sagde Knud den følgende Eftermiddag — jeg troer ikke, at jeg lever denne Nat over.

— Kjære Knud! udbrød hun og trykkede hans Haand heftig.

— Nej, Agnes; jeg har ikke spyttet Blod i lang Tid, men jeg kan mærke, at det trækker op til en Blodstyrtning, og jeg troer ikke, jeg kan holde den ud; jeg haaber det heller ikke. —

— Skal jeg sende Bud efter Nogen? er der Ingen, Du vilde tage Afsked med? —

Knud betænkte sig lidt og saae paa hende.

— Amalie? sagde hun.

Han nikkede. —

Solen var ved at gaae ned, da Amalie kjørte ind i Aaby Præstegaard. Der kom Ingen ud at tage imod hende; der var Ingen i Stuerne. — Men hun kjendte Lejligheden og vidste, hvor Knud laae.

Det første, hun saae, da hun aabnede Døren til det samme Gjæstekammer, hvor hun selv et Par Gange havde boet, var Knuds Ansigt. Sengen stod ud fra Væggen, ligefor Døren, med Hovedgjærdet mod Væggen. Hans indhulede Kinder havde en dyb hektisk Rødme, de dybtliggende

Øjne vare store og brændende. Der gik et Smil over hans Ansigt, da han saae hende, og han rakte den ene Haand ud imod hende. — Hans Fader holdt den anden. Fru Vinge sad ved Siden af Sengen og græd. Agnes, ved Hovedgjærdet, tørrede med sit fine Lommetørklæde de kolde Sveddraaber af hans Pande. Der var Blodpletter paa Lommetørklædet og paa Lagnet. Da det var meget varmt, stod Vinduet aabent; der var lige faldet en mild Regn, og den fugtige Jordlugt med Duft af Roser og Reseda strøg ind og blandede sig med Sygestuens tunge Luft, Duften af Eau-de-Cologne, den ramme Lugt af Medicin og den vamle Blodlugt. — Gardinet var rullet ned; det var gjennemlyst af Aftensolen, og Skyggen af vuggende Blade dirrede over det; af og til baskede det som et slapt Sejl, eller som matte Vingeslag af en døende Fugl. Gjennem en Sprække mellem det og Vindueskarmen skjød Solen en Straale ind, som af et Spejl ved Siden af Døren sendtes tilbage i et Vandfad paa Servanten ved Sengen, halft fuldt af Blod, hvorfra et rødt Skjær udstraalede i Værelset.

— Døer Du som Christen, Knud, i den Tro hvorpaa Du er døbt til dine Synders Forladelse? spurgte Pastor Vinge. —

— Nej; — jeg døer i den Overbevisning, jeg har levet i, svarede han mat.

Faderen slap hans Haand med et Suk; den faldt slapt ned. Ringen gled ned ad Fingeren, mager som en Knokkelhaands, faldt klirrende paa Gulvet og trillede.

— Knud! — Knud! raabte Moderen hulkende og vred sine Hænder.

— Stille, Gitte! sagde Præsten; — lad ham have Fred; — han satte sig ved Siden af hende, bøjede Hovedet og foldede sine Hænder.

Knuds Øje fulgte Ringen, som trillede i en Bue, til den stødte mod Agnes' Fod og faldt. — Han smilede vemodig; —

— Den vilde tilbage til Dig. — En Dødning har ingen Ret til at binde Dig med den. — Kunde Du blive lykkelig, saa døde jeg glad.

— Jeg er bundet med et stærkere Baand, sagde hun: — Intet kan erstatte mig Dig; — det veed Du, Knud!

— Min elskede Pige, sagde han med mat Stemme, idet han trykkede hendes Haand, — Farvel! og Tak for al din Kjærlighed. — Han vilde sige mere, men Stemmen svigtede ham, og han sank tilbage paa Puden.

Agnes kastede sig ned over ham og trykkede sine Læber mod hans Haand, som var fugtig kold af Dødssveden. Alt syntes at forgaae rundt om hende, hun saae Intet og hørte Intet. Amalie, som stod ved Siden af hende, saae hans Strube

dirre og hørte en svag Rallen. Hun bøjede sig over ham og kyssede ham paa Panden. —

Da Agnes begyndte at blive modtagelig for Sandseindtryk, følte hun Kulde paa sine Læber; det var, som om hun trykkede dem mod en Statues Marmorhaand. — Hun foer op, og hendes taarefyldte Øje mødte hans glandsløse og brustne. Hun rejste sig med et dybt Suk og lukkede dem til. —

Pastor Vinge og hans Kone vare orthodoxe nok til at være overbeviste om, at Knud havde levet og var død i en falsk og syndig Overbevisning. De vare ikke orthodoxe nok, d. v. s. den sunde humane Følelse var endnu ikke saa fuldstændig kvalt, at de kunde være overbeviste om, at han derfor var evig fordømt, skjøndt Tvivl angaaende denne Sag havde plaget dem under hele Knuds Sygdom, og endnu plagede dem.

I sin Begravelsestale over Knud yttrede Præsten herom, at der gaves mange Veje til Christus, den eneste sande Vej, og at mange af dem ikke førte til ham paa denne Side Graven. — Træskomanden, som naturligvis havde været tilstede, refererede Talen i Stiftets Avis med en skummel Antydning af særlige Undtagelser og private Bagdøre til Paradiset for Præstens Familie. — Han gjorde det iøvrig aldeles ikke for at skade sin private

Ven, Præsten, men fordi han ansaae det for sin sørgelige Pligt at paatale en saadan Svaghed og Forsyndelse mod Kirketugten. —

Branner havde ogsaa været tilstede og talt Kjætterierne i Prædikenen. Han var desuden særlig forbittret paa den Vingeske Familie, fordi Amalie i lang Tid ikke havde sandset for Andet end Knuds Sygdom og nu var ganske nedbøjet af Sorg over hans Død. Det anonyme Stykke i Avisen gav ham et Initiativ, og han skrev en Opsats i Kirketidende om de Vantroes Fordømmelse, hvis Anledning var temmelig tydelig betegnet. Han tordnede deri paa det voldsomste mod den «Sentimentalitet», at overføre den menneskelige Medlidenhed paa Tilstandene efter Døden. En theologisk Professor skrev paavirket heraf en bibelsk-theologisk Afhandling i theologisk Tidsskrift; hvor han med talrige Citater af Biblen og Kirkefædrene tilstrækkelig beviste, at det var saa langt fra at de Troendes Salighed forstyrredes ved Bevidstheden om de Vantroes Pinsel, — selv de Vantroe, som havde været dem kjærest paa Jorden, — at denne Bevidsthed tvertimod forhøjede deres Salighed. — En Præst i Hovedstaden, der fandt at dette var at gaae for vidt, fremsatte den Lære, at Gud udbredte ligesom et Uvidenhedens Slør over de Salige, saa at de ikke vidste, at deres

Kjære vare fordømte, men blev derfor af Professoren beskyldt for Gnosticisme.

Pastor Vinges Menighed var ikke uvidende om denne Strid, thi Træskomanden fulgte den ivrig og den blev drøftet i de Helliges Forsamling. Nu traf det sig, at Sognefogden af politiske og private Grunde var forbittret paa Præsten og havde svoret sine mest larmende Eder paa, at han skulde faae det betalt. Hans Parti slog sig sammen med de Hellige hos Tapper, som var forbittret paa Præsten, fordi han ikke havde faaet Bevilling til at udskjænke Brændevin. Aa, Præsten havde ikke behøvet at anstille sig saa afholdende. Han havde ved et Bondegilde seet Præsten drikke en Snaps og to Glas Øl, og en Snaps og to Glas Øl det var ikke mer end som en Dreng kunde gaae rank med, det ved Gud det ikke var, men kunde han drikke det, — hvad kunde han saa ikke drikke mere? — en Inductionsslutning efter Teetotalisternes Logik, som ikke undlod at gjøre sin Virkning. De indsendte en Klage over Karl Vinge, Sognepræst i Aaby og Gyvelse, fordi han førte uchristelige Lærdomme.

Der blev intet Hensyn taget til den, skjøndt Cultusministeren ikke var saa lyst et Hoved, at han i Lighed med Frederik den store svarede: «Hvis mine kjære og troe Undersaattere i Aaby og Gyvelse foretrække at blive evig fordømte, staaer

det dem frit for.» — Men den dybt nedbøjede Præst søgte nu selv sin Afsked og fik den.

I Vacancen prædikede Branner i Aaby Kirke. Han forkyndte Menigheden, at den hidtil havde «ravet i det sorteste, bælneste, ravneste Mørke.» — De Hellige jublede over atter at have hørt Guds uforfalskede Ord; Træskomanden og Kirsten agiterede stærkt; de slog sig atter sammen med Sognefogden, som følte sig smigret ved Tanken om at af- og indsætte Præster, slog i Bordet og bandede paa, at Branner skulde være deres Præst, saa eftertrykkelig, at de Helliges Afsendinge nær vare løbet deres Vej. De opfordrede Branner til at søge Embedet. En Deputation med Sognefogden og Træskomanden i Spidsen fremstillede sig for Ministeren og udtalte Sognets dybtnærede Ønske om at faae Branner til Præst. — Han blev udnævnt.

I Begyndelsen af December flyttede han og Amalie ind i Aaby Præstegaard. Det maatte være en behagelig Forandring at komme fra den lille daarlige Præstegaard til denne, som var ny, smuk og velindrettet. Men Amalie havde ikke længer synderlig Sands for mer eller mindre udvortes Hyggelighed. Det nye og dog saa velbekjendte Sted vakte stærke og smertelige Minder; hun følte det næsten som en Forbrydelse at gaae om som Husmoder i dette Hus, hvor hun skulde

have været Datter. Hun blev endnu mere kold og indesluttet mod Branner end før. — Undertiden rettede han heftige Bebrejdelser imod hende. En Dag kom det til et længere Ordskifte mellem dem; — hun lod ham høre Alt, hvad han havde gjort imod hende, og sluttede med at begjære Skilsmisse. Han svarede at Guds Ord og han kjendte kun een Skilsmissegrund: — Hor. —

Den næste Dag var det et bidende koldt Vintervejr; — i Præstegaarden og paa Aabyholm hed det: — «det fryser syv Grader», blandt Bønderne: «det er li'egodt svallt.» Det forhindrede dog ikke, at en Del af Aabys Indbyggere om Aftenen vare forsamlede hos Tapper, rygende og sladrende. Der var ogsaa Karen, Stuepigen i Præstegaarden. Hun talte om, hvor slemt det var med den Uenighed mellem Præsten og hans Kone. Hun kunde saamænd heller ikke fortænke Præsten i at han var misfornøjet med Fruen, for hun var rigtignok meget forsømmelig med sine Pligter. Idag var hun nu f. Ex. gaaet ud før Frokost og var hverken kommen hjem til Middag eller The, og Præsten vidste ikke, hvor hun var, men sad og biede paa hende. Det lignede dog ikke Noget.

— Ded vaar dog mærkeligt, sagde Træskomanden, — for jeg sad netop om Ettermidden og fingrede lidt paa min Harmonika, og jeg sad ved

Vindvet, og saa kom der en Slæde forbi, og i den sad Baronessen, og jevne hende i Agestolen dér sad en Dame med Slør for Ansigtet; og hun kunde nok ligne etter Pastorinden. De kjørte ad Stationen til. En Times Tid deretter eller saa'en, saa kom Slæden tilbage, men saa sad kun Baronessen i den.

— Skulde hun være løbet fra ham? spurgte Tapper, plirrende nysgjerrig med de smaae Øjne.

— Ded vaar saamænd trouligt nok, sagde Træskomanden, for ded er da gyseligt, al den Ugudelighed og Usædelighed, som gaaer i Svang.

— Ja, han er nu li'egodt aasse en haard Hund, sagde een af Karlene.

— Haa! det ku' nok hænd's, vi er komne fra Dynen i Halmen, bemærkede Tapper og strøg sig om Kindskjægget.

— Aa ja, — men han er sgu dog ingen Straavisk, sagde Sognefogden. — —

Dagen efter fik Branner et Brev fra Amalie, hvori hun skrev, at hun var taget hjem til sine Forældre for ikke mere at vende tilbage til ham.

Agnes opholder sig sjelden paa Aabyholm. Næsten hver Aften i Skumringen, naar Pastor Vinge og hans Kone sidde i deres lille Dagligstue i Kjøbenhavn, ringer det ganske let, og Agnes kommer ind. Hun modtages ikke som en

Fremmed, men gaaer om som en Datter af Huset. Og hvilken kjærlig Datter er hun ikke! — langt kjærligere mod den gamle Fru Birgitte, end Sønnen nogensinde har været. Han forstod aldrig hendes hundrede Smaasorger, som ofte fik hende til at klynke, og hendes Smaaglæder, der gjorde hende glad som et Barn, — hun forstaaer saa godt den ene Sorg, som har opslugt dem alle, og hun afkjøles ikke ved hendes hysteriske Ømhedsudbrud. Og hun hører saa opmærksomt og gjerne, naar Præsten fortæller om Plato og Sokrates.

Amalie styrer Huset for sin svagelige Moder; Herr Koch har mistet en Del af sin fremtrædende Selvtillid, og kalder hende Solstraalen i Hjemmet. En noget tungsindig Aftensolstraale er det rigtignok, og hver Gang hun hører det, gyser hun, idet hun tænker paa en Solstraale, der trængte sig ind i et halvmørkt Værelse og af et blankt Spejl kastedes tilbage i et Vandfad, fuldt af Blod. Hun besøger kun sjelden sin Broder, Søofficeren, men undertiden Magnus, der har fundet sin Tilkommende og taget «Menhaaber» i Huset. Mest holder hun af i Skumringstimerne at sidde i sit lille Værelse ved Vinduet og see ud paa Træerne og Skyerne, støttende Armene paa den lille Skrivepult, hvori der nu kun ligger nogle gule Papirer med Vers paa, et Par visne Blomster, hendes

Exemplar af «Det unge Danmark» og et Portrait af Knud, fra hans tyvende Aar.

Agnes seer hun næsten daglig. I hendes Salon og paa Concerter træffer hun hyppig Simoni. Han kommer ogsaa af og til hos Kochs. Hun synger hans Sange før nogen Anden, og de tale sammen, især om Knud. —

— Han begynder at blive noget kjedelig, siger Frøken Rhode, en af hans chorale Flammer, en Concertaften i Dameværelset i Musikforeningen.

— Ja, han er jo ganske optagen af denne Fru Branner; — hun skal nok være løbet bort fra sin Mand.

— Ja, tænk bare! og saa er hun jo allerede passée. —

Men hvorledes er det gaaet Componistens Navnefælle, Frands Ringer, den første Person, som betraadte denne lille Scene? — Ak, for at besvare dette Spørgsmaal maae vi gaae noget tilbage i Tiden, thi Frands Ringer er ikke mere. Med denne Mangel paa Tilværelse, som havde sluttet sig til hans øvrige Mangler og afsluttet dem, var det gaaet til paa følgende Maade.

Til Ære for Knuds Minde havde Frands paa hans Begravelsesdag drukket sig en usædvanlig stor Perkus. Kirsten, som paa Grund af Præstens Tale var i en særlig indædt religieus Stemning,

gav ham en Dragt Prygl og besluttede fra nu af at indføre et Totalafholdenhedssystem. Planen kunde være meget god, kun at den i Udførelsen som Alt, der udføres i religieus Iver, ikke tog det fornødne Hensyn til den menneskelige Skrøbelighed. Hun ikke blot pludselig gjemte den hjemlige Brændevinsflaske, men ved Trudsel om Helvedes Straffe afskrækkede hun ogsaa Naboerne fra at komme hans vansmægtende Gane til Hjelp.

Saa gik Frands da for Lud og koldt Vand. Der var nu forløbet et Par Uger; det var ikke til at udholde. Saa gik han en Aften op i Kirketaarnet og ringede, og mens han gjorde det, tænkte han paa, hvor godt han kunde hænge sig dér i Taarnet i Klokkerebet. Den Tanke saaledes at ringe Ligklokken over sig selv var tiltalende baade for Mennesket og Ringeren; der var noget smukt og højtideligt derved. Men det maatte være om Natten; og desuden havde Ideen endnu ikke fæstnet sig tilstrækkelig.

Frands gik ned ad Taarnstigen og traskede hjemad. Paa Vejen drev han ind i Møllen og gav sig i Passiar med sine gamle Venner, Møllersvendene.

Under Bænken stod der en Flaske.

— Hvad er det, med Forlov? spurgte Frands.

— „Brændevin, svarede den yngste Svend og blinkede til sin Kamerat.

— Ja, vi kan sgu nok trænge til Noget at styrke os paa, sagde denne, saadan et Sjov vi har hele Dagen igjennem.

— Aa Herregud! sagde Frands, virrende med Hovedet, — en Arbejder er sin Løn værd, siger jo Guds hellige Ord.

— Det er fælt, saa Du er bleven bibelskrap, bemærkede den Yngste; En sku', den Une male mig, troe det var Kirsten der talte. Derpaa kastede han en Sæk over Skuldren og gik fløjtende ud.

En Vogn kom kjørende. Den anden Svend gik.

Der opstod en kort tragisk Kamp mellem Pligt og Tilbøjelighed hos Frands, saa tog han Flasken og satte den for Munden.

Mange ere de, som have drukket Rødvin, som de vare fristede til at antage for Blæk, men Frands drak Mærkeblæk af den groveste Sort og antog det om ikke for Rødvin, saa dog for Brændevin.

— Ded vaar rejt'nok den værste Slurk Fusel, jeg haar faaet i mit Liv, mumlede Frands, idet han strøg sig om Munden med Bagen af Haanden, — men li'egodt fik jeg da narret Kjæ'lingen. — Og derpaa traskede han hjemad.

Kirsten sad ved Vinduet og læste i «den lille Brændevinshader.»

Kort efter begyndte Frands at klage over Kneb i Maven, men Kirsten, der antog det for et

Kneb, som vilde lokke Brændevinen frem, agtede ikke derpaa. — Men netop da hun lagde «den lille Brændevinshader» bort og tog fat paa et irvingiansk Flyveskrift «om de mange Antichrister, der ere i Verden, og om Dommens Nærhed», klagede han sig saa gudsjammerlig, at hun kom med den fyldte Tomling og et: «drik saa, og lad mig ha'e Ro.»

Men Frands rystede paa Hovedet med et «Aa Herregud», spilede Fingrene ud og skjød Tomlingen bort. — Nu blev Kirsten hed om Ørene. Naar Frands ikke vilde have Brændevin, maatte hans sidste Time være nær. Hun fik Naboen til at kjøre efter Lægen. Da han kom, var det for sent at redde Frands Ringer.

Rettelser.

Pag. 16 L. 8 f. n. Lars Peersen, læs: Peer Andersen.
— 213 L. 13 fra ov. stejlhovedet, læs: stejlhovet.

